

Кодачите на Пери

ПРИКЛЮЧНИ СЪРТОКТЕКИ

Полетът на дракона

ОРИОН АСАФАД

АН МАККАФРИ

Ан Макафри

Драконовият полет

ВЪВЕДЕНИЕ

Кога една легенда е легенда? Защо един мит е мит? Какво прави даден факт толкова стар и излязъл от употреба, че да попадне в категорията „приказки за деца“? И защо някои факти остават неоспорими, докато други изгубват валидността си и овехтяват, ненадеждни и нетрайни?

Рукбат, в сектора на Стрелеца, беше жълта звезда от G-тип. Имаше пет планети, и още една, блуждаеща, привлечена и задържана през последните няколко хилядолетия. Третата ѝ планета беше обвита от въздух, който човекът можеше да диша, имаше вода, която той можеше да пие, и гравитация, която му позволяваше да се движи спокойно изправен. Хората я откриха и бързо я колонизираха. Те правеха това с всяка обитаема планета, но после – колонистите не разбраха и в крайна сметка забравиха и да питат дали това стана от равнодушие или заради разпадането на империята – колонизираните планети бяха изоставени да се грижат сами за себе си.

Когато хората за пръв път кацнаха на третата планета на Рукбат и я нарекоха Перн, те не обърнаха особено внимание на планетата-странник, мятан се по силно изкривена орбита около новия си съзвездие. Само за няколко поколения те изобщо забравиха за съществуването ѝ. Отчаяният път, по който се движеше странникът, го довеждаше близо до приемната му сестра веднъж на всеки двеста (земни) години, при перихелий.

Когато посоките им на движение съвпадаха и разстоянието между тях достатъчно близо (както често и беше), формата на живот, съществуваща на странника, се опитваше да прекоси космическото пространство, за да достигне до по-удобната за живот и с по-мек климат планета.

По време на неистовите усилия да бъде отблъснато това зло, падащо от небето на Перн като сребърни нишки, тънката връзка на Перн с планетата-майка беше прекъсната. Спомените за Земята отпаднаха от историята на Перн с всяко ново поколение, докато паметта за произхода им избледня отвъд легендата и мита, до пълно изчезване.

За да предотвратят нашествията на смъртоносните Нишки, жителите на Перн, с вдъхновението на земните им предшественици, създадоха високоспециализиран вариант на един биологичен вид от заселената от тях планета. Хора, имащи висок коефициент на емпатия и известни вродени телепатични способности, бяха тренирани да използват и да се

грижат за това необикновено животно, чиято способност да се телепортира беше изключително ценна в жестоката битка за запазване на Перн чист от Нишките.

Крилатите, опашати и огнедишащи дракони (името им идваше от земните легенди, за които те напомняха), техните драконови ездачи, живеещи отделно от другите хора, и злото, с което те се сражаваха, създадоха цяла нова група от легенди и митове.

Освободен от надвисналата опасност, Перн възприе по-лек начин на живот. Уважението към наследниците на героите изчезна, както изчезна и авторитетът на легендите.

ЧАСТ ПЪРВА ТЪРСЕНЕТО НА УЕЙРА

Бий, барабан, свиря, тръба,
Ездачо, тръгвай на борба,
С огън изпепели тревата
Дорде залезе зло-звездата.

Лесса се събуди от студ. Студ, по-силен от мраза на винаги влажните каменни стени. Студ, съпроводен с чувство за опасност, по-голяма от онази преди десет Оборота, която я беше запратила, хленчеща от ужас, да се скрие във вонящото леговище на уер-пазача.

Вцепенена в концентриране, Лесса лежеше на сламата в уханната сиренарна, която тя използваше като спалня заедно с другите кухненски ратаи. В това зловещо знамение имаше опасност, различна от всяко друго предчувствие. Тя докосна съзнанието на уер-пазача, плъзгащ пръстените си навън из двора. Виеше се, изпълнал веригата си докрай. Беше разтревожен, но не помнеше да е забелязал каквото и да било необикновено в мрака, предшествуващ зората.

Лесса се сви в плътно кълбо кости, обхващайки се с ръце, за да намали вцепенението в напрегнатите си рамене. След това, заставяйки се да се отпусне, мускул след мускул, става след става, тя се опита да усети какво потайно зло може да я събуди, но да не разтревожи чувствителния уер-пазач.

Опасността определено не се намираше вътре в стените на Руатското Хранилище. Нито приближаваше павирания периметър около Крепостта, по който упоритата трева беше израснала отново през древната зидария, зелено доказателство за разрухата на някога голокаменното Хранилище. Опасността не напредваше нагоре по слабо използвания напоследък павиран път от долината, нито пък витаеше из каменните жилища на занаятчиите в основата на отвесните стени на Крепостта. Не оставяше дъха си във вятъра, духащ от студените брегове на Тилек. Но въпреки това тя звънеше остро в сетивата на Лесса, заставяйки да вибрира всеки нерв във слабичката ѝ фигура. Напълно събудена, тя се опита да я идентифицира преди състоянието на предусещане да се разпръсне. Проникна навън, към Прохода, по-далече, отколкото изобщо някога

беше достигала. Каквато и да беше заплахата, тя не беше в Руата... засега. Нито пък имаше познат дъх. Значи не беше Факс.

Лесса изпита, макар и предпазливо, удоволствие от това, че Факс не беше идвал в Руатското Хранилище вече три пълни Оборота. Апатията на занаятчиите, западащите ферми, дори разядените от зеленината стени вбесяваха Факс, самозвания Господар на Високите склонове, до степен, в която той предпочиташе да забрави причините, накарали го за завладеене някога гордото и богато Хранилище.

Опитвайки се упорито да идентифицира това подтискащо зло, Лесса изрови от сламата сандалите си. Надигна се, механично отръсквайки сламките от сплъстената си коса, която сви в груб възел на тила.

Тя се промъкна между спящите ратаи, събрани накуп, за да се топят, и се плъзна нагоре по износените стъпала към кухнята. Готвачът и помощникът му лежаха на дългата маса пред голямата пещ, изложили гърбове на топлината на тлеещия огън, и хъркаха на различни гласове. Лесса се промъкна през подобната на пещера кухня към конюшните. Отвори вратата точно колкото да може да се промъкне тъничкото ѝ тяло. Паветата на двора с конюшните бяха ледени дори през тънките подметки на сандалите. Тя потрепери, когато сутрешният въздух проникна през кърпената ѝ дреха.

Уер-пазачът се плъзна през двора да я посрещне, молейки, както винаги, да бъде пуснат на свобода. Тя погали успокояващо гънките на островърхите му уши, докато той се нагаждаше към крачката ѝ. Поглеждайки нежно надолу към ужасната глава, тя обеща да го почеше добре днес. Той се сви, стенойки, на края на изпънатата верига, докато тя продължи към набраздените стъпала, водещи към защитната стена над масивните врати на Крепостта. На върха на кулата, Лесса впи поглед на изток, където каменните гърди на Прохода се издигаха в мрачно спокойствие срещу настъпващия ден.

Несъзнателно тя се обърна наляво, тъй като чувството за опасност идваше оттам. Погледна нагоре и очите ѝ се заковаха в червената звезда, която беше започнала отскоро да доминира в утринното небе. Докато тя гледаше, звездата излъчи последно рубиново пулсиране преди величието ѝ да изчезне в яркостта на изгриващото слънце на Перн. Различни фрагменти от приказки и балади, разказващи за сутрешното появяване на червената звезда, преминаха през ума ѝ, твърде бързо, за да оставят каквото и да било впечатление. Нещо повече, инстинктът ѝ подсказваше, че опасността може да дойде от североизток. От изток можеше да пристигне още по-голямо нещастие. Присвивайки очи, сякаш за

да забележи връзката между нещастieto и определен човек, тя впи поглед на изток. Тъничко просвиреният въпрос на уер-пазача я достигна точно в момента, в който предчувствието изчезна.

Лесса въздъхна. Тя не беше намерила отговор в зората, единствено противоречиви знамения. Трябваше да чака. Съобщението беше пристигнало и тя го бе приела. Свикнала бе да чака. Другите ѝ оръжия бяха инатът, издръжливостта и хитростта, използвани с неуморното търпение на посветения на отмъщението.

Зората освети безпорядъка на пейзажа, неразораните ниви в долината по-долу. Падна върху сгърчените овощни градини, където редки стада от млекодайни животни търсеха пожълтели стъбла пролетна трева. Тревата в Руата, размишляваше Лесса, расте където не трябва и изсъхва където би трябвало да процъфтява. Тя вече трудно можеше да си спомни как изглеждаше някога Руатската долина, пълна с щастие и даваща изобилна продукция. Преди да дойде Факс. Странна, умислена усмивка изви устните, несвикнали с подобно упражнение. Факс не спечели нищо от покоряването на Руата... нито пък щеше да спечели, докато тя. Лесса, беше жива. И той нямаше дори най-слаба представа за източника на тази разруха.

Или може би имаше, чудеше се Лесса, умът ѝ още трептящ от жестокото предчувствие за опасност. На запад лежеше наследственото и единствено легитимно Хранилище на Факс. На североизток лежах единствено голите и каменисти планини и Уейрът, който защищаваше Перн.

Лесса се протегна, извивайки гръб, вдишвайки сладкия, чист сутрешен вятър.

От оборите се разнесе кукуригане на петел. Лесса се обърна с разтревожено лице. Очите ѝ се мятаха по външната част на Хранилището – дали някой не я е видял в толкова нехарактерна поза. Тя развърза косата си, прехвърляйки плътната маса така, че да прикрива лицето ѝ. Тялото ѝ се сви в неугледната поза, която бе свикнало да изразява. Тя бързо се смъкна по стълбите и тръгна към уер-пазача. Той извика жалостиво. Големите му очи мигаха срещу светлината на изгрева. Без да обръща внимание на смрадливия му дъх, тя притисна към себе си люспестата глава, чешейки ушите и гънките около очите. Уер-пазачът изпадна в екстаз, дългото му тяло трепереше, свитите криле шумоляха. Единствено той знаеше коя е тя и какво замисля. И единствено на него в цял Перн тя беше имала доверие от сутринта, когато сляпо беше потърсила спасение в неговото мрачно, вонящо леговище, за да избегне острите мечове,

попили толкова много Руатска кръв.

Лесса бавно се надигна, предупреждавайки уер-пазача да бъде също така зъл към нея, както и към останалите, ако наоколо има някой. Той обеща да ѝ се подчини, люлеейки се напред-назад, за да подчертае неохотата си.

Първите лъчи на слънцето пробляснаха над външната стена на Хранилището, и уер-пазачът с вик се плъзна в мрачното си гнездо. Лесса се прокрадна бързо обратно към кухнята и сиренарната.

От Уейра и Чашата се вдигнете,
Бронзови, кафяви, сини и зелени,
На криле, драконови ездачи на Перн,
Във въздуха, видими, и в миг – невидени.

Ф'лар, седнал на голямата шия на бронзовия Мнемет, се появи пръв в небето над главното Хранилище на Факс, така нареченият Господар на Високите склонове. Зад него, правилно подредени като клин, се появиха ездачите от неговото ято. Ф'лар провери подреждането автоматично; то беше така прецизно, както и в момента на навлизането им между.

Докато Мнемет извършваше завоя, който щеше да ги доведе до границата на Хранилището, в съответствие с приятелския характер на това посещение, Ф'лар разглеждаше с отвращението на драконов ездач лошото състояние на защитата на хребета. Ямите за огнен камък бяха празни, и изсечените в скалата жлебове, тръгващи от тях към всички посоки, бяха позеленели от растящия мъх.

Имаше ли поне един Господар на Перн, който да поддържа Хранилището си чисто от растителността в съответствие с древните закони? Устните на Ф'лар се свиха в тънка линия. Когато това Търсене завърши, и Впечатването бъде направено, в Уейра ще трябва да се свика един сериозен, наказващ Съвет. И, в името на златната черупка на кралицата, той, Ф'лар, смяташе да бъде неговият председател. Той щеше да замени летаргията с индустрия. Щеше да изкорени зелените и опасни плевели от височините на Перн, щеше да изтръгне стъблата на тревата от каменните им гнезда. Няма да бъде забравена нито една зелена опушка в нито една ферма. И десетъкът, който досега беше даван толкова мизерно и просяшки, щеше да се изпраща с подобаваща редовност в Драконовия Уейр под заплаха от изпепеляване с огнен камък.

Мнемет избоботи утвърдително, свивайки криле, за да кацне на

тревясалите гранични камъни на Факсовото Хранилище. Бронзовият дракон изплющя с големите си криле, и Ф'лар чу предупреждаващата тръба в Голямата кула на Хранилището. Той подсказа, че иска да слезе, и Мнемет приклепна на колене. Ф'лар застана до огромната, подобна на клин глава на дракона, дипломатично очаквайки пристигането на Господаря на Хранилището. Разгледа спокойно долината под тях, потънала в мараня под топлите пролетни слънчеви лъчи. Игнорираше прикритите глави, които го наблюдаваха през процепите на парапета и прозорците по стените на Крепостта.

Ф'лар не се обърна, когато повеят на вятъра изотзад оповести пристигането на останалите от ятото. Той усети обаче кога Ф'нор, кафявият ездач, който по съвпадение му беше и полубрат, зае обичайната си позиция от лявата му страна, една драконова дължина по-назад. С крайчеца на око си Ф'лар забеляза как Ф'нор старателно премазва с тока на ботуша си тревата, вкопчила се между камъните.

Изад стените на крепостния двор, оттатък отворените врати, се чу заповед, приглушена до силен шепот. Почти веднага зад тях се появи, марширувайки, група хора, водени от средно висок, здраво сложен мъж.

Мнемет изви шия, навеждайки глава така, че брадичката му се опря на почвата. Многофасетните му очи проблясваха на височината на главата на Ф'лар с отвлечен интерес към приближаващата се група. Драконите не можеха да разберат защо предизвикват такъв малодушен страх сред обикновените хора. Само в един миг от живота си драконът можеше да атакува човек, и това можеше да бъде простено поради незнание. Ф'лар не можеше да обясни на дракона политиката, скрита зад нуждата да се предизвика страх и у селяните, и у Господаря, и у занаятчиите. Той можеше обаче да забележи, че страхът и смущението, изписани по лицата на приближаващия ги взвод, които озадачаваха Мнемет, бяха странно приятни за него, Ф'лар.

– Добре дошъл, бронзов ездачо, във владенията на Факс, Господар на Високите склонове. Той е на твоите услуги – и човекът отдаде изпълнена с респект почест.

Използуването на трето лице можеше да бъде изтълкувано от педантичен човек като завоалирана обίδα. Това съвпаднаше с информацията, с която Ф'лар разполагаше относно Факс, така че го игнорира. Сведенията му бяха верни и в това, че Факс е алчен човек. Личеше си по бягащите му очи, които проблясваха към всеки детайл от облеклото на Ф'лар, както и от лекото намръщване, когато забеляза изкусно гравиранията дръжка на меча.

Ф'лар констатира на свой ред няколкото скъпи пръстена, които проблясваха на лявата ръка на Факс. Дясната му ръка стоеше леко присвита, навик на професионалния боец с меч. Туниката му от скъп плат беше лекьосана и не особено скоро облечена. Краката на мъжа, обути в тежки ботуши от кожа на уер бяха стабилно стъпили, тежестта балансираше на пръстите. С този човек трябва да се държим внимателно, реши Ф'лар, както и би трябвало с покорителя на петте съседни Хранилища. Такава алчна смелост сама по себе си говореше за много. Факс се беше оженил в шесто Хранилище... и беше наследил, макар и при доста необичайни обстоятелства, седмо. Ф'лар се надяваше да докара Търсенето до успех в тези седем Хранилища. Нека Р'гул върви на юг да Търси сред ленивите, макар и красиви жени там. Уейрът се нуждаеше от силна стопанка този път; Йора беше направо безполезна с Неморт. Нещастия и несигурност – това бяха условията, които възпитаваха качествата, нужни според Ф'лар на една Стопанка на Уейра.

– Тръгнали сме на Търсене – произнесе с маниерно разтегляне Ф'лар. – Искаме гостоприемството на Хранилището ти, Господарю Факс.

Очите на Факс се разшириха непроницаемо при споменаването на Търсенето.

– Бях чул, че Йора е мъртва – отговори Факс, изоставяйки внезапно третото лице, като че ли Ф'лар беше издържал някакъв тест с това, че не му обърна внимание. – Значи Неморт е снесла кралско яйце, а? – продължи той, плъзгайки очи по редицата на ятото, отбелязвайки дисциплинираната стойка на ездачите и подсказващия здраве цвят на драконите.

Ф'лар не удостои очевидното с отговор.

– И така, Милорд... – продължи Факс, накланяйки леко глава в очакване срещу драконовия ездач.

В продължение на един удар на сърцето Ф'лар се учуди дали събеседникът му го провокира умишлено с подобни прикрити обиди. Името на бронзовите ездачи трябваше да бъде така добре познато из цял Перн, както и това на кралицата на драконите и нейната Стопанка на Уейра. Ф'лар запази спокоен израз, очи срещу очите на Факс.

Свободно, с необходимия отънък на арогантност, Ф'нор излезе напред и спря малко зад главата на Мнемет, докосвайки небрежно челюстната става на огромното животно.

– Бронзовият ездач на Мнемет, Господарят Ф'лар, ще се нуждае от отделна стая. Аз, Ф'нор, кафяв ездач, предпочитам да бъда с останалите

от ятото. Ние сме дванадесет на брой.

Ф'лар хареса този ход на Ф'нор, натъртването на броя на ездачите, сякаш Факс не умееше да брои. Ф'нор беше формулирал нещата толкова находчиво, че за Факс беше невъзможно да протестира срещу върнатата обίδα.

– Господарю Ф'лар, – каза Факс през зъби, стиснати в усмивка, – за Високите склонове е чест да участвуват в твоето Търсене.

– За Високите склонове ще бъде от полза – отговори Ф'лар помирително – ако една от техните жителки стане Стопанка на Уейра.

– За наша вечна полза – отговори вкрадчиво Факс. – В старите времена прочути стопанки са идвали от моите Хранилища.

– Вашите Хранилища? – учуди се Ф'лар, усмихвайки се дипломатично, докато подчертаваше множественото число. – Ах, да, вие сега сте владетел на Руата, нали? Имало е много от това Хранилище.

Странно напрежение прекоси лицето на Факс, за да бъде бързо заменено от пресилено любезна усмивка. Той се отдръпна настрана, поканвайки с жест Ф'лар да влезе в Хранилището.

Заместникът на Факс изръмжа набързо заповед и хората се подредиха в две редици, избивайки с подкованите си с метал ботуши искри от камъните.

Подчинявайки се на неизречена заповед, всички дракони се издигнаха в облак от прах. Ф'лар мина небрежно през групата посрещачи. Мъжете хвърляха разтревожени погледи, когато зверовете прелетяха над тях към крепостта. Някой във Високата кула изтърва уплашен възглас, когато Мнемет реши да кацне именно на това удобно място. Големите му криле раздвижиха фосфоресциращия въздух из двора на крепостта, докато той настаняваше огромното си тяло на недостатъчната площ за приземяване.

Макар че не му личеше да забелязва страха, ужаса и почитта, които драконите предизвикваха, Ф'лар изпитваше удивление и донякъде удоволствие от този ефект. Господарите на Хранилищата се нуждаеха от напомняне, че те всъщност си имат работа с драконите, а не само с ездачите им, които бяха простосмъртни хора и можеха да бъдат убити. Древната почит към драконовите ездачи, както и към самите дракони, трябваше да бъде заложена отново в днешните сърца.

– Хранилището току-що става от масата, Господарю Ф'лар, ако... – предложи Факс. Гласът му пресекна при усмихнатия отказ на Ф'лар.

– Представете задължението ми пред вашата дама, Господарю Факс – отвърна Ф'лар, забелязвайки със скрито удовлетворение как Факс

стисна зъби при церемониалното изискване.

Ф'лар беше напълно доволен от себе си. Той още не беше роден по време на последното Търсене, което за нещастие беше довело некадърната Йора. Но беше чел рапортите за предишни Търсения в Старите Записи, които описваха подмолни пътища как да бъдат обърквани тези Господари, които предпочитат да пазят дамите си настрана, когато дойдат драконовите ездачи. Да откаже на Ф'лар възможността да плати дълга си би било за Факс равносилно на тежка обида, която може да бъде възмездена само в смъртна схватка.

– Може би ще предпочетете първо да видите жилището си? – контрира Факс.

Ф'лар изтръска въображаема пращинка от мекия си ръкав и поклати глава с печален израз.

– Първо задълженията.

– Разбира се – почти изсъска Факс и тръгна бързо напред. Токовете му демонстрираха гнева, който той не можеше да изрази иначе.

Ф'лар и Ф'нор го последваха с по-бавна крачка през голямата двукрила метална врата в Голямата Зала, изсечена в склона на хълма. Нервни слуги прибираха масата с форма на буквата U. При влизането на двамата драконови ездачи те се стреснаха и изпуснаха посудата. Факс вече беше на другия край на залата и нетърпеливо стоеше край отворена плъзгаща се врата, единственият достъп до вътрешното Хранилище, изсечено, както всички такива Хранилища, дълбоко в камъка, убежище за всички по време на опасност.

– Не се хранят зле – отбеляза тихо Ф'нор, разглеждайки остатъците по масата.

– По-добре, отколкото Уейрът, изглежда – отвърна сухо Ф'лар, прикривайки уста с ръка, когато видя двама хамали, олюляващи се под тежестта на поднос с полуоглозган скелет на него.

– Изглежда младо и крехко – с горчилка каза Ф'лар. – Докато жилите и остарели животни ги пращат на нас.

– Естествено.

– Добре обзаведена зала – с уважение каза Ф'лар, когато достигнаха Факс. След това, виждайки нетърпението на Факс да продължи, Ф'лар се обърна, без да бърза, към залата. Показа на Ф'нор дълбоко разположените, тесни като прорези прозорци, тежките бронзови капаци, отворени към обедното небе.

– Гледат на изток, както и трябва. Казаха ми, че новата зала на Телгарското Хранилище всъщност гледала на юг. Кажете ми, Господарю

Факс, придържате ли се тук към старите традиции? Поставяте ли дневен пазач?

Факс смръщи вежди, опитвайки се да отгатне какво има предвид Ф'лар.

– В Кулата винаги има пазач.

– Пазач откъм изток?

Погледът на Факс отскочи към прозорците, след това се върна обратно, плъзвайки се по лицето на Ф'лар, след това към Ф'нор и пак към прозорците. След това отговори остро:

– Винаги има пазачи. На всички подходи.

– О, само на подходите – обърна се Ф'лар към Ф'нор и кимна мъдро.

– Къде другаде? – запита Факс заинтересувано, гледайки ту единия драконов ездач, ту другия.

– Трябва да попитам вашия менестрел. Вашето Хранилище има обучен менестрел, нали?

– Разбира се. Имам няколко обучени менестрели – изправи рамене Факс.

Ф'лар изрази неразбиране.

– Господарят Факс е владетел и на шест други Хранилища – напомни Ф'нор на водача на ятото.

– Разбира се – акцентира Ф'лар със същия намек, който Факс беше използвал преди малко.

Подражанието не остана незабелязано от Факс, но тъй като беше неспособен в момента да измисли нарочна обίδα, облечена в невинна словесност, той тръгна през осветяваните от светилници коридори. Драконовите ездачи го последваха.

– Удоволствие е да се види владетел на Хранилище, който следва толкова съвестно древните обичаи – каза Ф'лар на Ф'нор така, че Факс да го чуе, докато влизаха във вътрешното Хранилище. – Много са изоставили сигурността на масивната скала и са увеличили външните граници на Хранилищата си до опасни размери. Аз лично не бих забравял така лесно за риска.

– Те рискуват, Господарю Ф'лар. Други печелят – изсумтя Факс насмешливо, забавяйки крачка с важен вид.

– Печелят? Как така?

– Всяко външно Хранилище, бронзови ездачо, е лесно превземаемо с тренирани войници, опитно лидерство и добре премислена стратегия.

Този човек не е самохвалко, реши Ф'лар. Нито пък в тези мирни

дни се е отказал да постави пазач на Кулата. Въпреки това обаче той не разширява опасно Хранилището си, не поради зачитане на древните Закони, а поради предпазливост. Държи менестрели не заради изискванията на традицията, а за показ. Но е оставил ямите пълни с гнилоч, оставил е тревата да расте. Предлага на драконовите ездачи едновременно открита вежливост и завоалирана обида. Човек, с който трябва да се внимава.

Жилищата на жените в Хранилището на Факс бяха преместени от традиционните най-вътрешни коридори в тези откъм склона на хълма. Слънчевата светлина се лееше от три дълбоко вградени във външната стена прозореца с двойни капаци. Ф'лар отбеляза, че бронзовите панти са добре смазани. Външните первази бяха на препоръчваната височина от едно копие; Факс не се беше поддал на модерната практика на изоставяне на защитните функции на стената.

Стаята беше богато украсена с красиви изображения на жени, заети с всички видове женска работа. Врати от двете страни водеха към помалки спални, откъдето по заповед на Факс се изсипаха бързо жените му. Факс надутו посочи към жена в синя рокля, с прошарена коса, набраздено от разочарования и горчилки лице и изкривено от бременност тяло. Тя се приближи неловко и спря на няколко стъпки от господаря си. Ф'лар си направи от поведението ѝ извода, че тя не се приближаваше до Факс повече, отколкото беше абсолютно необходимо.

– Господарката на Кром, майка на моите наследници – каза Факс без гордост или сърдечност.

– Миледи... – спря Ф'лар, изчаквайки името ѝ да бъде съобщено.

– Гема – изсъска кратко Факс.

Ф'лар се поклонил дълбоко.

– Миледи Гема, Уейрът е в Търсене и моли за гостоприемството на вашето Хранилище.

– Господарю Ф'лар, – отговори леди Гема с нисък глас, – вие сте най-добре дошли.

Ф'лар не пропусна не много ясното произнасяне на наречието, нито факта, че Гема знаеше името му. Усмивката му беше по-топла, отколкото изискваше вежливостта, сгрята от уважение и симпатия. Съдейки по броя на жените в това жилище, Факс използваше леглото доста често. Тук сигурно имаше една-две, с които леди Гема би се простила без да съжалява особено.

Факс започна с представянето, мърморейки неясно имената, докато не разбра, че тази стратегия е безуспешна – Ф'лар просто вежливо

питаше за името отново. Ф'нор, усмихвайки се все повече и повече, докато обръщаше внимание кои жени Факс предпочита да запази анонимни, се измъкна от стаята. Ф'лар щеше да сравни впечатленията си с него по-късно, макар че при повърхностния оглед тук нямаше никоя, достойна за Търсенето. Факс предпочиташе закръглените и дребни жени. Тук нямаше нито една дръзка. Ако някога беше имало, духът им беше избит от тях. Факс без съмнение беше насилник, а не любовник. Някои от групата не бяха виждали вода по цяла зима, ако се съди по количеството мазнина по косите им. От всички тях, ако това бяха всички, единствено леди Гема беше волева жена, и тя беше твърде стара.

След като любезностите свършиха, Факс изпроводи не особено добре дошлите си гости навън. Ф'нор беше извинен от водача на ятото му да се присъедини към останалите драконови ездачи. Факс безапелационно поведе бронзовия ездач към жилището, което му беше определил.

Стаята беше на по-ниско ниво от жилищата на жените и определено съответствуваше на ранга на квартиранта си. Многоцветните гоблени бяха покрити с кървави битки, единични схватки с мечове, летящи дракони с искрящи тела, горящи по върховете на хребети купчини огнен камък, и всичко друго, което можеше да предложи опръсканата с пурпур история на Перн.

– Приятна стая – потвърди Ф'лар, като смъкна ръкавиците и уеровата си туника и ги хвърли безгрижно на масата. – Трябва да се погрижа за моите хора и за животните. Драконите са хранени наскоро – коментира той, посочвайки какво Факс е пропуснал да попита. – Моля за свободата да се разхождам из работилниците.

Факс кисело потвърди, че това е традиционна привилегия на драконовите ездачи.

– Няма по-нататък да отнемам времето ти, Господарю Факс, тъй като сигурно си претоварен от работа с тези седем Хранилища. – Ф'лар леко наклони тяло към владетеля, обръщайки се настрани с жест на човек, който освобождава подчинен. Можеше да си представи вбесения израз на лицето на Факс. Изслуша отдалечаващите се стъпки, изчака достатъчно дълго, за да е сигурен, че Факс е излязъл от коридора, и след това бързо се върна по стъпките си до Голямата зала.

Суетящите се слуги спряха за момент да подреждат допълнителните грубо сковани маси, за да видят драконовия ездач. Той кимна усмихнато към тях, опитвайки се да види дали някоя от жените тук не е замесена от тестото, от което излизат Стопанки на Уейра. Претрупани от

работа, недохранени, белязани от бичове и болести, те бяха просто каквото бяха – ратаи, подходящи само за тежка, монотонна работа.

Ф'нор и останалите бяха настанени в набързо опразнена барака. Драконите се бяха разположили удобно на скалистия хребет над Хранилището. Бяха се подредили така, че всяка част от широката долина попадеше под внимателните им погледи. Всички бяха нахранени, преди да напуснат Уейра, и всеки ездач поддържаше дракона си в лека, но будна връзка. По време на Търсенето не биваше да има инциденти.

Групата стана при влизането на Ф'лар.

– Без трикове, без инциденти, но се огледайте наоколо внимателно – каза лаконично той. – Връщане на залез, с имената на възможните предложения. – Той забеляза усмивката на Ф'нор, спомняйки си как Факс се беше запъвал на някои имена. – Описанията подредени по важност и характеристики.

Мъжете кимнаха с очи, в които блестеше разбиране. Увереността в успеха на Търсенето ги изпълваше със задоволство, въпреки че Ф'лар се съмняваше, че е видял всички жени на Факс. По силата на логиката, най-добрите от Високите склонове трябваше да бъдат в главното Хранилище на Факс, но не бяха. Въпреки това, имаше още доста големи работилници за посещаване, да не говорим за другите шест Хранилища. Все същото...

По неуговорен импулс, Ф'лар и Ф'нор напуснаха бараката едновременно. Хората им щяха да ги последват ненаатрапващо се, по двойки или поединично, за да проучат работилниците и близките ферми. Хората видимо бяха така нетърпеливи да излязат навън, както Ф'лар беше вътрешно. Някога драконовите ездачи бяха чести и почитани гости във всички големи Хранилища на Перн, от южния Нерат до планинския Тилек. Този приятен обичай също беше изчезнал заедно с други признаци на уважение и внимание, доказателство за слабия авторитет на Уейра понастоящем. Ф'лар се надяваше да коригира това.

Той се напъна да проследи наум пропълзелите промени. Записите, които всяка Стопанка на Уейра проследяваше, бяха доказателство за постепенния, но лесно уловим упадък, забелязващ се през последните двеста пълни Оборота. Знаенето на този факт не облекчаваше положението. И Ф'лар беше от онази шепица хора, които вярваха и на Записите, и на баладите. Ако се вярваше на старите легенди, ситуацията скоро можеше да се промени коренно.

Ф'лар чувствуваше, че зад всеки от Законите на Уейра стои смисъл, има обяснение, съществува задача. От Първото Впечатване до огнения

камък, от това да се почиства тревата от височините до това да се копаят канали покрай хребетите. От такива дребни елементи като контролирането на апетита на драконите до ограничаването на броя на живеещите във Уейра. Въпреки че Ф'лар не знаеше защо са били изоставени останалите пет Уейра. Тайно той размисляше дали в изоставените Уейрове няма някакви Записи, прашни и шумящи. Той трябваше да се опита да провери, когато следващия път ятото му излети на патрул. В Бенденския Уейр определено нямаше обяснение на нещата.

– Тук има индустрия, но няма ентузиазъм – говореше Ф'нор, привличайки вниманието на Ф'лар обратно към обиколката им из работилниците.

Те се бяха спуснали по набраздената рампа от Хранилището в производствения район, широк път ограден от къщички, чак до впечатляващите каменни зали на работилниците. Ф'лар отбеляза тихо затъпканите с мъх улуди на покривите, бръшляна, захванал се по стените. За човек с неговото възпитание беше направо болезнено да гледа фрапантното несъобразяване с обикновените мерки за сигурност. Растенията не биваше да бъдат допускани близо до жилищата на хората.

– Новините пътуват бързо – засмя се Ф'нор, кимайки към бързаш работник в престилка на хлебар, който промърмори към тях „добър ден“. – Нито една жена наоколо.

Наблюдението му беше точно. Жените трябваше да бъдат навън по това време, носейки това или онова от складовете, перейки в реката в такъв слънчев и топъл ден, или на път към фермите, за да помогнат в саденето. Нито една фигура в рокля наоколо.

– А някога бяхме предпочитани партньори – отбеляза Ф'нор ядовито.

– Първо ще минем през Залата на Тъкачите. Ако паметта не ми изневерява...

– Както никога не го е правила – прекъсна го сухо Ф'нор. Той не използваше предимствата на кръвната им връзка, но се чувствуваше поудобно с бронзовия ездач, отколкото повечето от драконовите ездачи, включително от бронзовите. Ф'лар изпитваше резерви към обществата с тесни връзки и равен статут на членовете. Дисциплината, която налагаше на ятото си, беше сурова, но хората търсеха начин да служат при него. Неговото ято винаги се представяше отлично на Игрите. Никой никога не беше оставал между, за да изчезне завинаги, нито пък животно от това ято се разболяваше, оставяйки ездача си изгнаник от Уейра без дракон, част от него мъртва завинаги.

– Л'тол дойде по този път и се засели в някой от Високите склонове – продължи Ф'лар.

– Л'тол?

– Да, един зелен ездач от ятото на С'лел. Спомняш си.

По време на Пролетните Игри едно ненавременно отклоняване от курса беше изложило Л'тол и животното му на пълната сила на фосфиновото издишване на С'леловия бронзов Туент. Л'тол беше отхвърлен от шията на дракона, докато той се опитваше да избегне удара. Другар от ятото му беше пикирал, за да подхване ездача, но зеленият дракон, с овъглено ляво крило и опушено тяло, беше умрял от шока и от фосфиновото отравяне.

– Л'тол би помогнал на Търсенето ни – съгласи се Ф'нор, докато двамата драконови ездачи влизаха през бронзовите врати на Залата на Тъкачите. Те спряха на входа, нагаждайки очите си към по-мрачното осветление вътре в залата. Светилници очертаваха извивките на стените и висяха на групи над големите станове, където майсторите тъчаха по-фините драперии и платове. Преобладаващото впечатление беше за тихо, полезно производство.

Преди очите им да се адаптират обаче към тях се плъзна една фигура, като промърмори вежлива, макар и кратка, молба да го последват.

Те бяха поведени надясно от входа, към малка стаичка, отделена от главната зала. Водачът им се обърна към тях. Лицето му се виждаше ясно в лъчите на настенните светилници. Той създаваше впечатление, което със сигурност го определяше като драконов ездач. Но лицето му беше дълбоко набраздено, едната страна му страна белязана от стари ръбци от изгаряне. Очите му, пълни с остра мъка, привличаха вниманието към себе си. Мигаше постоянно.

– Сега съм Литол – каза той със стържещ глас.

Ф'лар кимна утвърдително.

– Ти трябва да си Ф'лар – каза Литол, – а ти Ф'нор. Приличате на вашия баща.

Ф'лар отново кимна.

Литол преглътна конвулсивно. Мускулите на лицето му се гърчеха – присъствието на драконовите ездачи му беше напомнило за това, че е изгнанник. Той изобрази усмивка.

– Дракони в небето! Новините се разпространяват по-бързо, отколкото Нишките.

– Неморт е снесла златно.

– И Йора е мъртва? – запита Литол с интерес. За миг нервните

движения на лицето му престанаха. – Хат ли летеше с нея?

Ф'лар кимна.

– Пак Р'гул, а? – направи горчива гримаса Литол. Той се загледа някъде в пространството, клепачите му бяха неподвижни, но мускулите край брадичката му непрекъснато помръдваха. – Трябва да проверите Високите склонове? Целите? – обърна се отново той към драконовите ездачи, поставяйки леко ударение на „целите“.

Ф'лар отново кимна утвърдително.

– Видели сте вече жените. – Отвращението на Литол си личеше. Това беше отбелязване на факт, не въпросът, който би трябвало да се очаква. – Е, добре, в целите Високи склонове няма по-добри. – Тонът му изразяваше върховно презрение. Той се отпусна на столче до тежката маса, която почти изпълваше единия ъгъл на стаята. Ръцете му стискаха толкова здраво широкия колан, който прикрепваше свободната туника към тялото му, че дебелината кожа се беше сгънала на две.

– Вие сигурно сте очаквали горе-долу обратното, нали? – продължи Литол. Говореше твърде много и твърде бързо. Това би било грубо до степен на обида от страна на друг, по-нископоставен. Просто ужасната самота на изгнаника от Уейра го довеждаше до бързост. Литол се плъзгаше по повърхността на нещата с бързи въпроси, на които си отговаряше сам, вместо да се зарови в дълбочина в нещата, които бяха твърде болезнени, за да бъдат докосвани – като неутолимата му нужда за контакт със сродните му. Въпреки това той даваше на драконовите ездачи точно информацията, от която те се нуждаеха.

– Факс обаче предпочита жените си удобно пълнички и послушни – дърдореше Литол. – Дори леди Гема е понаучила нещичко. Нещата щяха да бъдат много по-различни, ако той нямаше нужда от поддръжката на нейния род. Ох, колко различни щяха да бъдат! Така че той непрекъснато я поддържа бременна, надявайки се един ден тя да умре по време на раждане. И ще го постигне. Ще го подсигури.

Смехът му стържеше неприятно.

– Когато Факс дойде на власт, всеки разумен човек изпрати дъщерите си надалеч от Високите склонове, или постави клеймо на лицата им. – Той спря за момент, позата му издаваше тъмни и горчиви спомени, очите му бяха процепи от омраза. – Бях достатъчно глупав да мисля, че позицията ми ми осигурява имунитет.

Литол се надигна, изпъчи рамене, обръщайки се към двамата драконови ездачи. Изражението му беше отмъстително, гласът му – нисък и напрегнат.

– Убийте този тиран, драконови ездачи, за доброто и сигурността на Перн. На Уейра. На кралицата. Той само изчаква своето време. Той насажда недоволство сред останалите Господари. Той... – В смеха на Литол се появи истерична нотка. – Той си въобразява, че е равен на драконовите ездачи.

– Та няма ли тогава кандидатки в това Хранилище? – каза Ф'лар. Тонът му беше достатъчно остър, за да прекъсне заетостта на другия с любопитната му теория.

Литол изгледа бронзовия ездач.

– Че не го ли казах вече? Най-добрите или бяха погубени от Факс, или бяха изпратени надалеч. Това, което остана, е нищо. Абсолютно нищо. Слабоумни, необразовени, глупави, плоски. Вече познаваме това покрай Йора. Тя... – Той преглътна следващите си думи. Разтърси глава, почесвайки се по лицето, за да отслаби гнева и отчаянието.

– В другите Хранилища?

Литол разтърси глава и тъжно смръщи вежди. – Същото. Или измряли, или избягали.

– А Руатското Хранилище?

Литол спря да клати глава и погледна остро Ф'лар. Устните му се извиха в замислена усмивка. Той се разсмя безрадостно.

– Смяташ, че ще намериш някоя Торени или Морета, скрита в Руатското Хранилище в тези времена? Е, добре, бронзов ездачо, всички от Руатския род са мъртви. Остриетата на Факс нямаха милост този ден. Той знаеше, че са истина песните на менестрелите, че Господарите на Руата не са знаели граница в гостоприемството си към драконовите ездачи, и че руатийците са различен род. Знаеш, в тази род е имало – гластът на Литол се сниши до нечут шепот – изгнаници от Уейровете като мен.

Ф'лар кимна тежко. Не му се искаше да лишава човека от мъничкото опора за неговото самочувствие.

– Не. Твърде, твърде малко е останало в Руатската долина. – Литол се изсмя меко. – Факс получава от това Хранилище единствено неприятности. – Този спомен върна Литол към подобие на нормално поведение, и лицето му се отпусна в по-весело изражение. – Ние от това Хранилище сме най-добрите тъкачи в цял Перн. И нашите ковачници произвеждат най-добре закаленото оръжие. Очите му пробляснаха с гордост от обществото, към което се беше присъединил. – Новобранците от Руата често умират от мистериозни болести или при инциденти. И жените, които Факс вземаше... – Смехът му беше зъл. – Носят се

слухове, че е бил импотентен месеци след това.

Активният ум на Ф'лар се хвърли към странен извод.

– Няма ли останали живи от Руатския род?

– Нито един!

– А семейства от Хранилището, които да носят кръв от Уейровете?

Литол се намръщи и погледна с учудване към Ф'лар. Почеса замислено белязаната страна на лицето си.

– Имаше – потвърди той бавно. – Имаше. Но се съмнявам дали са останали живи. – Той се замисли за миг-два, след това поклати глава със съчувствие. – Съпротивата на нашествието беше яростна, до смърт. В Хранилището Факс обезглави и жените, и децата. И затвори или екзекутира всички, за които знаеше, че са носели оръжие в Руата.

Ф'лар сви рамене. Идеята така или иначе беше само една възможност. При толкова тежки репресии Факс сигурно беше елиминирал не само съпротивата, но и най-добрите занаятчии. Това обясняваше лошото качество на продуктите от Руата и положението на тъкачите от Високите склонове като най-добрите в занаята си.

– Бих искал да имам по-добри новини за вас, драконови ездачи – промърмори Литол.

– Няма значение – увери го Ф'лар и посегна да отдръпне завесата на изхода.

Литол бързо го настигна. В гласа му имаше предупредителни нотки.

– Вслушайте се в това, което ви казвам за амбициите на Факс! Пригледете Р'гул, или там който е Водач на Уейра в момента, да постави наблюдение над Високите склонове.

– Известен ли е на Факс начинът ти на мислене?

Привичната остра мъка прекоси лицето на Литол. Той преглътна нервно и отговори с равен глас:

– Това не би имало значение, ако Господарят на Високите склонове реши, но гилдията ми ме пази от наказания. Тук съм на сигурно място. Той е зависим от резултатите от нашата индустрия. – Той изсъска подигравателно. – Аз съм най-добрият тъкач на бойни сцени. В интерес на истината, – прибави, присвивайки една вежда шеговито, – драконите вече не се изобразяват на платното като другари на героите. Разбира се, вие сте забелязали колко много зеленина има?

Гримасата на Ф'лар отрази отвращението му.

– Това не е всичко, което сме забелязали. Но Факс спазва другите традиции...

Литол не прие този аргумент.

– Прави го, защото това е обикновена военна стратегия. Съседите му се въоръжиха, след като той превзе Руата, защото го направи чрез предателство, ако не знаете. И нека ви предупредя също – Литол размаха пръст в посока на Хранилището – той открито се надсмива над историите за Нишките. Той се подиграва на менестрелите заради несвързаните глупости от старите балади и е забранил всички песни за дракони от репертоара им. Новото поколение ще израсте напълно непознато с традицията, дълга и предпазливостта.

Ф'лар не беше изненадан да чуе това след всички други разкрития на Литол, но то го смути повече от всичко друго чуто. И други хора не вярваха на словесните предания за исторически събития, смятайки ги за нищо повече от измислици на менестрелите. Но Червената Звезда пулсираше в небето, и приближаваше време, когато те щяха истерично да декларират, че променят старите си впечатления. От страх за собствения си живот.

– Излизал ли си рано сутрин напоследък? – попита Ф'лар, усмихвайки се зловещо.

– Да – издиша Литол със съскащ, задавен шепот. – Излизал съм. – Червата му прокъркориха, и той отскочи от драконовите ездачи с глава, наведена между прегърбените му плещи. – Вървете – оголи зъби той. И, тъй като те се поколебаха, помоли: – Вървете!

Ф'лар бързо излезе от стаята, последван от Ф'нор. Бронзовият ездач прекоси тихата, мрачна зала с дълги крачки и се гмурна в ослепителната слънчева светлина. Инерцията му го закара до центъра на площада. След това спря толкова рязко, че Ф'нор почти се сблъска с него, въпреки че заби токове в паважа.

– Ще прекараме точно същото време в другите Зали – заяви той с напрегнат глас. Лицето му беше извърнато настрана от погледа на Ф'нор. Гърлото му беше свито, говоренето внезапно се беше превърнало в мъчение. Той преглътна няколко пъти с труд.

– Да бъдеш без дракон... – промърмори Ф'нор със съжаление. Срещата с Литол беше посяла в него тъга, с която не беше свикнал. Това, че Ф'лар изглеждаше също толкова потресен, до голяма степен опровергаваше личното му мнение, че полубратът му е неспособен на емоции.

– Няма друг начин, след като Първото Впечатване е било вече направено. Знаеш това – насили се да каже накратко Ф'лар. След това закрачи към Залата, подслонила инструментите на кожарите.

Тям, що драконите гледат, ти отдавай чест
С всяка мисъл, дума, дело или жест.
Светове в беда така са оцелели –
пазени от хора като драконите смели.

Драконов ездачо, от излишък бягай ти –
носи той на Уейра само купища беда.
Спазвай древните Закони, мъдро писани са те –
Силата на Драконуейра тъй от ден на ден расте.

Ф'лар беше удивен... но не особено. Течеше вече четвъртият им ден в компанията на Факс, и само железният контрол на Ф'лар върху ятото и върху самия себе си предпазваше ситуацията от избухване в насилие.

Чист шанс беше, разсъждаваше Ф'лар, докато Мнемет се плъзгаше плавно към Гръдния проход на Руата, че именно той, Ф'лар, беше избрал Високите склонове. Тактиката на Факс щеше да бъде успешна с Р'гул, който беше твърде чувствителен на тема гордост, или с С'лан или Д'нол, които бяха твърде млади, за да имат необходимото търпение и издръжливост. С'лел пък би се отдръпнал объркан, поведение почти също така опасно за Уейра, както и схватка.

Той трябваше да свърже в едно изводите още преди много време. Западането на Уейра и неговия авторитет не идваше само от Господарите на Хранилищата и техните хора. Идваше също така от самия Уейр, резултат от дейността на долнокачествени кралици и некомпетентни Стопанки на Уейра. Идваше от необяснимото настояване на Р'гул „да не бъдат безпокоени“ жителите на Хранилищата, от държането на драконовите ездачи вътре в Уейра. И пак вътре в Уейра беше поставено твърде голямо ударение на подготовката за Игрите, докато вътрешната конкуренция между ятата на се беше превърнала в начало и край на всяка дейност в Уейра.

Настъплението на тревата не беше станало за една нощ. Нито пък Господарите се бяха събудили една сутрин с идеята да престанат да пращат традиционния си десетък на Уейра. Това беше станало постепенно, и Уейрът му беше позволил да продължава, докато задачите и смисълът от съществуването на Уейра и на драконите бяха достигнали толкова ниска точка, че един парвеню, наследник по роднинска линия на древно Хранилище, можеше така да презира драконовите ездачи и основните

правила за сигурност, които пазеха Перн свободен от Нишките.

Ф'лар се съмняваше дали Факс би се опитал да осъществи такава програма за агресия срещу съседните Хранилища, ако Уейрът поддържаше старото си високо положение. Всяко Хранилище трябва да има свой Господар, който да защитава долината и хората от Нишките. Едно Хранилище, един Господар – не един Господар да властвува над седем Хранилища. Това нарушаваше древната традиция, и не носеше добро, защото как би могъл един човек да защитава седем долини наведнъж? Хората, с изключение на драконовите ездачи, можеха да бъдат по едно и също време само на едно място. И ако човек не използваше дракон, бяха нужни часове, за да стигне от едно Хранилище до друго. Никой водач на някогашния Уейр не би позволил такова крещящо нарушаване на древните традиции.

Ф'лар забеляза огнени езици край голите височини на прохода, и Мнемет покорно промени посоката на полета си, така че изгледът да бъде по-добър. Ф'лар беше изпратил половината ято напред от главната кавалкада. За тях щеше да бъде добра тренировка да разучат непознат терен. Беше раздал малки парчета огнен камък с инструкциите да се опърли всякаква зеленина по височините. Това щеше да послужи като напомняне на Факс, както и на неговите наемници, за страховитата способност на драконите, един феномен, който обикновените хора на Перн изглежда бяха забравили.

Огнените фосфинови езици, предизвиквани от издишваните от драконите газове, показваха добрата подредба на ятото. Р'гул можеше да оспорва нуждата от разход на огнен камък, можеше да напомня инциденти като този, който беше изпратил в изгнание Литол, но Ф'лар спазваше традицията. И същото правеше всеки, който летеше с него, или напускаше ятото му. Никой не му изневеряваше.

Ф'лар знаеше, че хората му се наслаждават не по-малко от него на буйната радост от язденето на огнедишаш дракон; фосфиновият дим възбуждаше по свой собствен начин, и усещането за сила, което струеше през човек, контролиращ мощта и величието на дракон, нямаше равно сред човешките усещания. Драконовите ездачи винаги бяха различни от другите хора, след като Първото Впечатване беше направено. Язденето на боен дракон, син, зелен, кафяв или бронзов, си струваше рисковете, непрекъснатата възбуда и изолацията от останалите хора.

Мнемет присви криле косо, за да се плъзне през тясната цепнатина на прохода, който водеше от Кром към Руата. Едва когато излязоха от процепа, разликата между двете Хранилища стана очевидна.

Ф'лар беше смразен. Докато преминаваха през последните четири Хранилища той беше сигурен, че краят на Търсенето им лежи в Руата.

Имаше една дребничка брюнетка, бащата на която беше шивач в Набол, но... И едно високо, слабичко момиче с огромни очи, дъщеря на дребен служител в Кром, но... Те бяха просто възможности, и ако Ф'лар беше С'лел или К'нет или Д'нол, той може би щеше да вземе двете като евентуални партньорки, макар че надали биха станали Стопанки на Уейра.

Но вътрешно той беше уверен, че истинският им избор ще бъде намерен на юг. Сега, при вида на руината, в която се беше превърнала Руата, надеждите му се разпръснаха. Долу той видя знамето на Факс спуснато по начин, който изискваше присъствието му.

Потулвайки смазващото разочарование, което усещаше, той насочи Мнемет надолу. Факс, подтискайки грубо ужасените подскоци на наземното си добиче, махна към изглеждащата като изоставена долина.

– Ето ти великата Руата, която така подхранваше надеждите ви – саркастично го покани той.

Ф'лар се усмихна хладно, чудейки се как Факс се беше досетил за това. Толкова ли прозрачна беше идеята му, когато беше предложил да се потърси в другите Хранилища? Или това беше просто случайно отгатване от страна на Факс?

– От пръв поглед се вижда защо са предпочитани стоките от Високите склонове – застави се да отговори Ф'лар. Мнемет изгъркори, и Ф'лар остро го призова към порядък. Бронзовият дракон беше си изградил неприязън към Факс, граничеща с ненавист. Такава антипатия от страна на дракон беше необичайна и създаваше немалки грижи на Ф'лар. Не че той би се затыжил по повод кончината на Факс, но не и от диханието на Мнемет.

– От Руата не идват много стоки – каза Факс с глас, подобен на ръмжене. Дръпна рязко юздата на животното си, и свежа кръв оцвети парата, излизаща от ноздрите му. Създанието отметна глава назад, за да облекчи болката от впития в устата му мундшук, и Факс му нанесе жесток удар между ушите. Ударът, забеляза Ф'лар, беше предназначен не толкова за бедното, протестиращо животно, колкото за зрелището на непродуктивната Руата. – Аз съм господарят й. Никой от Руатския род не оспори декларацията ми. В правата си съм. Руата трябва да плаща данък на своя законен господар...

– И да гладува през останалата част от годината – отбеляза сухо Ф'лар, плъзгайки поглед по широката долина. Малко от полетата бяха

разорани. По пасищата се виждаха редки стада. Дори плодовите градини изглеждаха съсипани. Цветовете, които така обилно бяха обсипали дърветата в Кром, съседната долина, тук бяха редки, като че не искаха да цъфтят в толкова угнетяващо място. Въпреки че слънцето беше вече високо, не се виждаше никакво движение из фермите, или поне никакво толкова близо, че да бъде забелязано. Впечатлението беше на тиха безнадеждност.

– Руата оказа съпротива на моето управление.

Ф'лар хвърли поглед към Факс. Гласът му беше гневен, лицето му беше побледняло, предвещавайки неприятности за руатските бунтовници. В отмъстителността, белязала отношението на Факс към Руата и нейните бунтовници, прозвняваше и някаква друга емоция, която Ф'лар не беше успял да идентифицира, но която ясно си личеше още от първия път, когато той беше предложил находчиво тази обиколка из Хранилищата. Това не можеше да бъде страх, тъй като Факс очевидно беше безстрашен и противно самоуверен. Отвращение? Благоговеев ужас? Несигурност? Ф'лар не можеше да обозначи точно природата на изграденото от много съставки нежелание на Факс да посети Руата, но човекът определено не се беше зарадвал на тази перспектива, и сега реагираше агресивно на присъствието на смущаващите го обстоятелства.

– Колко глупаво от страна на руатийците – отбеляза любезно Ф'лар. Факс се завъртя към него с искрящи очи, едната му ръка беше на дръжката на меча, очите му искряха. Ф'лар разбра с усещане, близо до удоволствие, че узурпаторът Факс може наистина да се нахвърли на драконов ездач! Той беше почти разочарован, когато човекът се овладя, хвана здраво поводите на животното си и го пришпори напред в бесен бяг.

– Май ще се наложи да го убия – промълви на себе си Ф'лар, и Мнемет разпери криле в знак на съгласие.

Ф'нор се спусна до бронзовия си водач.

– Видя ли го как беше готов да се нахвърли върху теб? – Очите на Ф'нор светеха, усмивката му беше кисела.

– Докато не си припомни, че съм яхнал дракон.

– Наблюдавай го, бронзов ездачо. Той смята да те убие, и то скоро.

– Ако може!

– Смятат го за лукав боец – усмивката на Ф'нор беше изчезнала.

Мнемет отново изпляска с криле, и Ф'лар разсеяно потупа голямата, мека шия.

– Отстъпвам ли му по нещо? – запита Ф'лар, засегнат от думите на Ф'нор.

– Доколкото зная, не – бързо отговори Ф'нор. – Никога не съм го виждал как действа, но това, което съм чувал, не ми харесва. Той умира често, с или без причина.

– И понеже ние, драконовите ездачи, не търсим кръв, значи не сме страшни като бойци, така ли? – отрязва Ф'лар. – Срамуваш ли се от това, което си създаден да бъдеш?

– Аз? Не. – Ф'нор притаи дъх от тона на своя водач. – Другите от ятото също! Но в държанието на хората на Факс има нещо, което... което ме кара да търся някакво извинение да не се бия.

– Както ти сам отбеляза, вероятно ще ни се наложи да се бием. Тук, в Руата, има нещо, което нервира нашия благороден Господар.

Мнемет и Кант, кафявият дракон на Ф'нор, разпериха крила, пляскайки, за да привлекат вниманието на ездачите си.

Ф'лар застина неподвижно, когато драконът обърна бързо глава назад към ездача си. Големите очи проблясваха като пронизани от слънцето опали.

– В тази долина има някаква потайна сила – промърмори Ф'лар, вслушвайки се в раздраженото съобщение на дракона.

– Наистина, сила. Дори моят кафяв я усеща – отговори Ф'нор. Лицето му просветля.

– Внимателно, кафяви ездачо – предупреди го Ф'лар. – Внимателно. Изпрати цялото ято напред. Претърсете тази долина. Трябваше да го разбера. Трябваше да го заподозра. Всичко тук трябваше да бъде преценено. Какви глупаци сме станали драконовите ездачи!

Хранилището празно е.

Залата – пуста.

Хора напразно чака.

Пепел е почвата.

Гола – скалата.

Умира надежда всяка.

Лесса изгребваше пепелта от огнището, когато разтревоженият пратеник влезе, олюлявайки се, в Голямата Зала. Тя се направи на колкото е възможно по-малко подозрителна, за да не я отпрати Надзирателят на Хранилището. Тази сутрин се беше погрижила да я изпратят в Голямата Зала, знаейки че Надзирателят смята да накаже главния тъкач заради незадоволителното качество на продуктите, подготвени за изпращане на

Факс.

– Факс идва! С драконови ездачи! – изплю човекът, като се хвърли в мрачната Голяма Зала.

Надзирателят, който почти беше готов да цапардоса с бич главния тъкач, се извърна от жертвата си. Куриерът, фермер от границата на Руата, се допрепъва до Надзирателя, толкова горд със съобщението си, че го хвана за ръката.

– Как си посмял да напуснеш фермата си? – Надзирателят вдигна бича си над изненадания фермер. Силата на първия удар събори човека на пода. Със стон той отпъзля извън обсега на втория удар. – Драконови ездачи, няма що! Факс? Ха! Той избягва Руата. Тук! – Той подчертаваше всяка дума с удар на бича, ритайки безпомощния нещастник, за да подпомогне урока, докато не се обърна отново към тъкача и двамата помощник-Надзиратели. – Как се е промъкнал този тук с такава съшита с бели конци лъжа? –

Надзирателят тръгна към вратата на Голямата Зала, но тя се отвори в момента, в който той посегна към железната дръжка. Страж с побеляло лице влетя вътре, като почти събори Надзирателя.

– Драконови ездачи! Дракони! Над цяла Руата! – бърбореше той, размахвайки хаотично ръце. Както и фермерът преди малко, той също хвана Надзирателя за ръката и повлече парализирания от изумление служител към външния двор, за да му докаже, че говори истината.

Лесса събра последната купчинка пепел, взе инструментите си и се измъкна от Голямата Зала. Под прикритието на сплъстената коса на лицето ѝ грееше доволна усмивка.

Драконови ездачи в Руата! Една възможност: тя трябваше да спомогне Факс да бъде унижен или ядосан по такъв начин, че да се откаже от това Хранилище в присъствието на драконовите ездачи. Тогава тя можеше да обяви рожденото си право.

Но тя трябваше да бъде извънредно внимателна. Драконовите ездачи бяха различни от останалите хора. Гневът не помъгняваше разума им. Решенията им не се водеха от алчност. Реакциите им не се замъгляваха от страх. Но нека лековерните мислят за човешка жертвоготовност, неестествени желаниа, неразумно веселие. Тя не беше толкова наивна, и тези разкази не ѝ допадаха. Драконовите ездачи въпреки всичко бяха хора, и в нейните вени също течеше кръв от Уейра. Тя имаше същия цвят като тази на който и да е друг; беше пролята достатъчно от нея, за да го докаже.

Тя спря за момент, опитвайки се да успокои дишането си. Това ли

беше опасността, която тя беше усетила преди четири дни по изгрев слънце? Последната схватка от борбата ѝ да си върне Хранилището? Не, отговори си тя. В онова знамение имаше нещо повече от мъст.

Кошчето с пепелта я удряше по колената, докато тя подтичваше надолу по ниския коридор, водещ към конюшнията. Факс щеше да бъде посрещнат студено. Тя не беше запалила отново огъня в огнището. Смехът ѝ отекна неприятно от голите стени. Тя остави кошчето и опря метлата и лопатката на стената, докато се занимаваше с тежката бронзова врата, която водеше към новите конюшни.

Те бяха построени извън склона на Руата от първия Надзирател на Факс, по-потаен човек отколкото последвалите го осем. Той беше постигнал повече от всички останали, и Лесса искрено съжаляваше за неоходимостта той да умре. Но той щеше да направи отмъщението ѝ невъзможно. Щеше да успее да я открие преди тя да се научи да прикрива себе си и дребните си намеси. Как беше името му? Не можеше да си спомни. Както и да е, тя съжаляваше за смъртта му.

Вторият беше доста алчен, и не беше трудно да се посее мрежа от неразбирания между него и майсторите. Той беше решил да прибере цялата печалба от руатските стоки, така че част от нея да потъне в джоба му преди Факс да заподозре недостига. Майсторите, които бяха започнали да свикват с умелата дипломация на първия Надзирател, остро отхвърляха грабителските и мръсни начини на действие на втория. Те не приемаха изчезването на Стария род и още повече начинът, по който той беше изчезнал. Не бяха склонни да простят оскърблението, нанесено на Руата – подчинената ѝ на Високите склонове позиция, и не бяха склонни да търпят пренебрежението, с което бяха третираны отделните майстори, фермери и членове на Хранилището. Малко манипулация беше достатъчна, за да тръгне всичко в Руата от трън към глог.

Вторият беше заменен, и сменилият го се оказа не по-добър. Беше хванат да отклонява стоки от предназначението им – и при това най-добрите стоки. Факс го екзекутира. Черепът му все още се търкаляше в главната яма за огнен камък под Голямата Кула.

Сегашният заемащ този пост не беше способен да поддържа Хранилището дори в това лошо състояние, в което го беше заварил. Простите наглед проблеми бързо се превръщаха в бедствия. Като тъкачното производство. Въпреки обещанията му към Факс, качеството не се беше подобрила, а количеството беше спаднало още повече.

Сега Факс беше тук. И то с драконови ездачи! Защо ли пък те? Пробръсването на този въпрос смрази Лесса, и тежката врата, затваряща

се зад нея, я удари болезнено по петите. Драконовите ездачи някога бяха чести посетители в Руата – тя знаеше това и дори смътно си го спомняше. Тези спомени бяха като историите на менестрелите, сякаш разказани от друг човек, не като нещо от собствения ѝ опит. Тя беше ограничила вниманието си само върху Руата. Не можеше да си спомни дори името на кралицата на драконите, или на Стопанката на Уейра от разказите от детството си, нито пък можеше да се сети да е чула някого в Хранилището да споменава за която и да било кралица или Стопанка на Уейра за последните десет Оборота.

Може би драконовите ездачи идваха да повикат Господарите на Хранилищата на среща на тема допуснатия растеж на зеленина наоколо. Е, добре, за повечето от този растеж в Руата беше виновна Лесса, но тя не би допуснала дори драконов ездач да се изпречи между нея и целта ѝ. Дори ако цяла Руата бъдеше превзета от Нишките, това щеше да бъде по-добре, отколкото да остане зависима от Факс! Ереста на тази мисъл шокира Лесса в момента, в който мина през главата ѝ.

Желаейки да освободи съвестта си от товара на това светотатство, тя тръсна пепелта на двора на конюшната. Внезапно налягането на въздуха около нея се промени, и прелитаща сянка я накара да погледне нагоре.

Изад хълма над нея се плъзна дракон. Огромните му криле бяха разперени в максималната си дължина, ловейки сутрешния ветрец. Завивайки без усилие, той се спусна надолу. Втора, трета сянка, цяло ято от дракони го последваха в беззвучен полет и безупречна подредба, грациозни и страховити. От Кулата извири закъсняла тръба, и от кухнята се понесоха писъците и крясъците на ужасените работници.

Лесса се прикри. Вмъкна се в кухнята, където мигновено беше хваната от помощник-готвача и запратена с ритник към мивките. Там я накараха да чисти оплесканата с мръсотия посуда с пясък.

Големите скърцащи шишове вече се въртяха над огъня с нанизано на тях мършаво животно. Готвачът поливаше със сос месото, ядосвайки се, че трябва да предложи толкова лоша храна на толкова много гости, някои от тях от висок ранг. Изсушени от зимата плодове бяха поставени да киснат във вода, и двама от най-старите слуги почистваха корени за варене.

Чирак готвач месеше хляб. Друг внимателно вареше сос. Впивайки поглед в него, Лесса отклони ръката му от една кутия подправки към друга, недотам подходяща. След това невинно добави твърде много дърва в стенната пещ, за да подсури прегарянето на хляба. Контролираше

шишовете изкусно, забавяйки въртенето на единия и ускорявайки това на другия, така че месото да бъде недопечено от едната страна и изгоряло от другата. Единственото ѝ намерение беше да сложи бързо край на празника, като храната се окаже негодна за ядене.

Тя беше сигурна, че горе, в Хранилището, откриват в момента резултатите и на други мерки, предприети от нея по едно или друго време, и предназначени за също такива случаи.

Пръстите ѝ кървяха от търкането. Една от жените на Надзирателя влетя с писък в кухнята, търсейки убежище.

– Молци са направили най-добрите покривки на парцалчета! И кучето, което беше изцапало най-добрите рогозки, ме налая, докато го гонех! И постелките вонят, и най-добрите стаи са пълни с боклук, навян от вятъра. Някой е оставил прозорците незатворени. Само мъничко, но се е оказало достатъчно – пицеше жената, бийки се в гърдите и тичайки напред-назад.

Лесса се прегърби над задачата да излъска чиниите.

Уер-пазачо, уер-пазачо,
скрит в своята дупка,
пази добре, уер-пазачо,
да не влезе враг тука!

– Уер-пазачът крие нещо – каза Ф'лар на Ф'нор, докато разговаряха в набързо разчистената голяма стая. Стаята грижливо съхраняваше зимния мраз, въпреки че в огнището гореше нелош огън.

– Той само бърбореше, когато Кант се обърна към него – отбеляза Ф'нор. Той се беше опрял на решетката и се обръщаше от страна на страна, за да събере повече топлина. Водачът на ятото му крачеше нетърпеливо.

– Мнемет го успокоява – отговори Ф'лар. – Той може да успее да разсее кошмарите му. Старостта вече може да е изпила разума му, но...

– Съмнявам се – съгласи се Ф'нор и огледа с разбиране покрития с паяжини таван. Беше сигурен, че е намерил повечето пълзящи насекоми, но жилата им не му харесваха. Особено след целия дисконфорт, който беше изпитал в това изоставено Хранилище. Ако нощта се очертаеше мека, той смяташе да я прекара заедно с Кант по височините. – Това би било по-смислено предположение, отколкото Факс или Надзирателят му направиха.

– Хмммм – измърмори смръщено Ф'лар към кафявия ездач.

– Добре де, направо е невероятно Руата да изпадне до такова състояние само за десет Оборота. Всички дракони уловиха усещането за сила, и е очевидно, че уер-пазачът е манипулиран. Това предполага доста добър контрол.

– От някой от Рода – напомни му Ф'лар.

Ф'нор хвърли бърз поглед към водача на ятото, чудейки се дали той може да бъде сериозен при наличието на толкова доказателства за обратното.

– Гарантирам ти, че тук има сила, Ф'лар – отстъпи Ф'нор. – Но тя може спокойно да бъде и някое укрито незаконно дете – момче от стария Род. А ние имаме нужда от жена. И Факс се постара да разберем, по неговия си недвусмислен начин, че не е оставил нито един жив от Рода в това Хранилище още в деня, когато го е превзел. Жени, деца, всички. Не, не – Кафявият ездач поклати глава, като че ли можеше да разсее недоверието към любопитната увереност на водача им, че Търсенето ще открие в Руата някой от Руатския род.

– Този уер-пазач крие нещо, и само някой от Рода на неговото Хранилище може да го накара да го извади, кафяви ездачо – каза Ф'лар съчувствено и обиколи с ръка стаята и прозореца. – Руата е била завладяна. Но тя се съпротивлява... потайно. Смятам, че това говори за стария Род и за сила. Не само за сила.

Упоритото изражение в очите на Ф'лар и стиснатата му челюст подсказваха на Ф'нор, че е по-добре да смени темата.

– Ще поразгледам наоколо из падналата Руата – измърмори той и напусна стаята.

Дамата, която Факс любезно беше прикрепил към Ф'лар, му доскуча здравата. Тя неспирно се смееше и непрестанно кихаше. Размахваше наоколо, но дори без да го доближи до носа си, парче плат с дължина, достатъчна да се избърше човек след миене. Излъчваше неприятна миризма, комбинация от пот, мазнина и прегоряла храна. Освен това беше и бременна от Факс. Това не си личеше външно, но тя го беше доверила на Ф'лар, или от желание да обиди драконовия ездач, или по нареждане на господаря ѝ. Ф'лар внимателно игнорираше темата и, освен когато присъствието ѝ беше задължително при пътуването около Търсенето, я игнорираше напълно.

Леди Тела нервно дърдореше нещо относно ужасното състояние на стаите в които бяха настанени леди Гема и другите дами от съпровода на Господаря.

– Прозорците са били отворени цяла зима, и двата, и трябваше да видите боклука по пода. Накрая хванахме двама работници да го натъпчат в огнището. След това обаче то задимя така, че се наложи да изпратим човек горе. – Леди Тела се изхили. – Той откри, че коминът е запушен от тухла, паднала в него. Останалите част от комина обаче беше в добро състояние.

Тя размаха кърпичката си. Ф'лар задържа дъх, тъй като жестът отвя неприятния мирис в негова посока.

Той погледна през залата към вратата на вътрешното Хранилище и видя леди Гема бавно и внимателно да се спуска по стълбите. Някаква скрита разлика от обичайната ѝ походка привлече вниманието му, и той се вгледа, опитвайки се да я идентифицира.

– О, да, бедната леди Гема – мелеше леди Тела, въздишайки дълбоко. – Толкова сме загрижени. Никак не мога да разбера защо нашият Господар Факс настоя тя да дойде. Още не ѝ е времето, но въпреки това... – Плиткоумната ѝ загриженост звучеше искрено.

Надигащата се омраза на Ф'лар към Факс и неговата бруталност внезапно узря. Той остави партньорката си да приказва на стените и учтиво протегна ръка на леди Гема, за да ѝ помогне да слезе по стъпалата и да дойде до масата. Само краткото свиване на пръстите ѝ около неговата ръка издаде благодарността ѝ. Лицето ѝ беше много бяло и напрегнато, бръчките около устата и очите ѝ се бяха впили дълбоко, издавайки усилието от нейна страна.

– Виждам, че са положени известни усилия да се внесе малко ред в Залата – отбеляза тя с разговорен тон.

– Някои – потвърди сухо Ф'лар, обикаляйки с поглед големите мащаби на Залата. Грубите ѝ стени бяха замрежени от паяжини, стари много Обороти. Обитателите на тези дантелени гнезда от време на време падаха с леко тупване по пода, по масите и в посудата. На местата, от които бяха махнати знамената на Руатския род, се виждаха голите кафяви каменни стени. Новите розозки само подчертаваха мръсотията по каменните плочи. Сглобяемите маси изглеждаха наскоро изтъркани с пясък и рендосани, и посудата проблясваше мътно на светлината на напълнените отново светилници. С тях обаче беше допусната грешка: яркостта им твърде добре разкриваше сцената, която би била по-уютна при по-слабо осветление.

– Някога това беше толкова красива зала – промърмори леди Гема така, че само Ф'лар да я чуе.

– Техен приятел ли бяхте? – попита той вежливо.

– Да, когато бях млада. – Гласът ѝ изразително затихна на последната дума, извиквайки у Ф'лар представата за щастливо моминство. – Това беше благороден род!

– Смятате ли, че някой може да е убягнал на мечовете?

Леди Гема му метна озадачен поглед, след това бързо си наложи спокоен израз, да не би промяната да бъде забелязана. Тя едва забележимо поклати глава и внимателно се наклони, за да заеме мястото си на масата. След това грациозно наклони глава към Ф'лар, едновременно знак на освобождаване и на благодарност.

Той се върна към партньорката си и я постави на масата от лявата си страна. Като единствените благородни личности, които щяха да вечерят в Руата тази нощ, леди Гема седеше от дясната му страна; Факс щеше да бъде от другата ѝ страна. Драконовите ездаци и войниците на Факс щяха да седят на по-ниските маси. Представителите на гилдиите от Руата не бяха поканени.

Факс пристигна едва тогава с партньорката си за момента и двама заместници. Надзирателят ги въведе в Залата с енергични поклони. Ф'лар забеляза, че той се държи на прилично разстояние от своя владетел – както би могло да се предполага за Надзирател, надзираваното от когото е в такова лошо състояние. Ф'лар бръсна някакво пълзящо насекомо настрана и забеляза с крайчеца на окото си, че леди Гема потрепера погнусена.

Факс дотропа до почетната маса. Лицето му беше почерняло от подтиснатия гняв. Той дръпна стола си назад грубо, блъсвайки го в този на леди Гема, преди да седне. След това го дръпна обратно към масата с такава сила, че рискуваше да събори нестабилния плот на масата от поддържащите го крака. Ръмжейки, той огледа бокала и чинията си, готов да ги запрати настрана, ако не му харесат.

– Печено, господарю Факс, и пресен хляб, господарю Факс, и каквито плодове и корени са останали.

– Останали? Останали? Ти каза, че не сте събрали никаква реколта.

Очите на надзирателя се опулиха и той преглътна, задавяйки се. – Нищо като за изпращане. Нищо достатъчно добро, за да бъде изпратено. Нищо. Ако знаех, че се готвите да пристигнете, щях да пратя човек до Кром...

– Да пратиш до Кром? – изръмжа Факс, удряйки подноса, който разглеждаше, в масата с такава сила, че той се огъна в ръцете му. Надзирателят се присви, сякаш беше ударен той.

– За добра храна, Господарю – потрепери гласът му.

– Доjde ли ден някое от моите Хранилища да не може да издържа себе си или да посрещне законния си владетел, ще се откажа от него.

Леди Гема пое дълбоко въздух. Драконите отвън избоботиха едновременно. Ф'лар усети поток от сила, който не можеше да бъде сбъркан с нищо друго. Очите му инстинктивно потърсиха Ф'нор на по-ниската маса. И кафявият ездач, и всички останали ездачи бяха усетили неописуемия удар на гържество.

– Какво не е наред, драконови ездачи? – изсъска Факс.

Ф'лар, изразявайки разсеяност, почеса крака под масата и зае отпуснатата поза в тежкия стол.

– Не наред?

– Драконите!

– О, нищо. Те често ръмжат... при залез, по прелитащи ята уерови птици, по време на хранене – усмихна се почтително Ф'лар към Господаря на Високите склонове. Зад него съседката му по маса лекичко изписка.

– Време на хранене? Не са ли нахранени?

– О, да. Преди пет дни.

– Преди пет... дни? И гладни ли са те... сега? – Гласът ѝ се снижи до ужасен шепот, очите ѝ се окръглиха.

– Ще огладнеят след няколко дни – успокои я Ф'лар. Под прикритието на непредубедено удивление той огледа Залата. Тази вълна беше дошла от близко разстояние. Или отвътре от Залата, или от някъде много близо. Беше дошла толкова точно с думите на Факс, че казаното от него можеше да я е отпушило. Войниците на Факс можеха да бъдат изключени, хората на Надзирателя – също. И тази сила носеше определен женски оттенък.

Някоя от жените на Факс? Изглеждаше малко вероятно за Ф'лар. Мнемет беше бил близо до всички тях, и нито една не беше показала нито следа от сила, нито пък – с изключение на леди Гема – от интелигентност.

Някоя от жените в Залата? До момента той беше видял единствено тъжни работнички и старите баби, които Надзирателят държеше като домакинки. Неговата жена? Трябваше да провери дали той изобщо има такава. Някоя от жените на стражата на Хранилището? Факс подтисна силното желание да стане и да започне претърсване.

– Поддържате ли стража тук?

– В Руата? Двойна! – Твърдият и стегнат глас излизаше сякаш някъде от дълбоко от гърдите на Факс.

– Тук? – Ф'лар едва не се разсмя на глас, посочвайки тъжно изглеждащата зала.

– Тук! – Факс смени субекта с изръмжаване. – Храна!

Петима работници, две от тях жени, облечени в такива мръсни кафяво-сиви парцали, че Ф'лар се надяваше те да не са имали участие в приготвянето на яденето, довякоха подноса с печеното животно. Никой дори със следа от уважение към себе си не би паднал толкова ниско, освен ако...

Миризмата, която достигна до него, когато подносът беше поставен на масата, отвлече мислите му. Носеше се дим от опушени кости и изгоряло месо. Дори пренесената покрай него купа клех миришеше на лошо. Надзирателят прибързано остреше инструментите си, като че ли дори най-наточеното острие можеше да отреже прилична порция от костеливото животно.

Леди Гема отново задържа дъх, и Ф'лар забеляза как дланите ѝ се свиват около ръкохватките. Той забеляза конвулсивното движение на гърлото ѝ, когато тя преглътна. И на него не му се гледаше тази трапеза.

Работниците се появиха отново с дървени подноси с хляб. Изгорелите кори бяха остъргани и изрязани от хлябовете преди сервирането. Когато бяха внесени и другите подноси, Ф'лар се опита да разгледа лицата на сервитьорите. Сплъстената коса прикриваше лицето на тази, която предложи на леди Гема чиния бобови шушулки, плуващи в мазна течност. Отвратен, Ф'лар разрови шушулките, за да намери по-добре приготвени за леди Гема. Тя ги отблъсна. Лицето ѝ не прикриваше особено добре нейния дискомфорт.

В момента, в който се обръщаше да сервира на леди Тела, Ф'лар забеляза как ръцете на леди Гема стиснаха конвулсивно дръжките на стола. Той разбра, че тя не само е отвратена от неапетитно изглеждащата храна, но и въвлечена в напредващи родилни спазми.

Ф'лар погледна към Факс. Владетелят мрачно гледаше как Надзирателят се опитва да намери годни за ядене порции месо, за да ги сервира.

Ф'лар докосна ръцете на леди Гема. Тя обърна лице към него точно толкова, колкото да може да го вижда с крайчеца на окоето си, и съчини приемлива усмивка.

– Не смея да изляза точно сега, Господарю Ф'лар. Той винаги е опасен в Руата. А пък и това може да са само лъжливи болки... на моята възраст.

Ф'лар се усъмни, когато нов спазъм премина през тялото ѝ. Тази жена щеше да стане отлична Стопанка на Уейра, мислеше си той със

съчувствие, ако беше по-млада.

Надзирателят поднесе с треперещи ръце на Факс нарязаното месо, парчета прегоряла плът, порции почти годно за ядене месо, но не по много нито от едното, нито от другото.

Един бесен замах на тежкия юмрук на Факс, и подносът, месото и сосът полетяха право в лицето на Надзирателя. Въпреки собствения му интерес, отбеляза Ф'лар, тъй като това несъмнено бяха единствените годни за ядене части от цялото животно.

– И ти наричаш това храна? Ти наричаш това храна? – изрева Факс. Гласът му отекна между голите стени и тавана, събаряйки паяците от мрежите им и разкъсвайки деликатните им нишки. – Млък! Млък!

Ф'лар бързо отръска паяците от леди Гема, която беше безпомощна в хватката на много силен спазъм.

– Това е всичко, което имаме при толкова слаба реколта – изквича Надзирателят. Кръв и сос течеха по лицето му. Факс запрати бокала по него, и виното се разля по гърдите на човека. Последва чинията с димяща чорба от корени, и човекът извика, когато горещата течност се плисна върху него.

– Господарю, Господарю, не знаех!

– Очевидно Руата не може да посрещне Господаря си както подобава. Трябва да се откажеш от нея – чу се да казва Ф'лар.

Той бе шокиран да чуе тези думи от собствената си уста не по-малко от всички останали в залата. Настана тишина, нарушавана единствено от падането на насекоми от тавана и капенето на супата от корени от раменете на Надзирателя по плочите. Изскърцването на тока на ботуша на Факс се чу отлично, когато той се завъртя около себе си към бронзовия ездач.

Ф'лар успя да подтисне собствената си изненада и да се опита да предвиди какво би последвало по-нататък. Забеляза как Ф'нор бавно се надигна с ръка на дръжката на ножа.

– Не ви чух добре? – запита Факс. Лицето му беше безизразно, очите примигваха.

Неспособен да си обясни как е изгърсил толкова дразнещо предизвикателство, Ф'лар зае ленива поза и произнесе с маниерна забавеност:

– Вие споменахте, Господарю, че ако някое от вашите Хранилища не може да издържа себе си и да посрещне законния си владетел, ще се откажете от него.

Факс върна погледа си на Ф'лар. Лицето му отрази поток от бързо подтиснати емоции, доминирани от блясък на триумф. Ф'лар, с лице все

още беше вкаменено в израз на безразличие, бързо обмисляше случило то се. В името на Яйцето, беше ли загубил той всякакво чувство за прикритост?

Демонстрирайки пълна разсеяност, той набоде някакви зеленчуци на ножа си и започна да ги гложга. Докато до правеше, забеляза Ф'нор бързо да оглежда залата, изучавайки всекиго. Внезапно Ф'лар разбира какво се е случило. Чрез изказването на това твърдение той беше се подчинил по някакъв начин на прикритата употреба на силата. Ф'лар, бронзовият ездач, щеше да бъде поставен в ситуация, в която щеше да му се наложи да се бие с Факс. Защо? Поради каква нужда? За да накара Факс да се откаже от Хранилището? Невероятно! Такава промяна в хода на събитията можеше да има само едно обяснение. У него се надигна тържествуване, остро като болка, той едва успя да запази позата си на скучно безразличие. Всичко, което можеше да направи, беше да насочи вниманието си към отклоняване на Факс, ако той започне да настоява за дуел. Един дуел не би бил от полза за никого. Той, Ф'лар, нямаше време за губене.

Леди Гема изпусна стон, който пресече впитите един в друг погледи на двамата противници. Факс погледна раздразнено към нея със свит юмрук, готов да я удари за нахалството да прекъсне своя владетел и господар. Спазъмът, стягащ подутия корем, беше също така очевиден, както и болката на жената. Ф'лар не гледаше към нея, но си мислеше дали не е изстенала нарочно, за да отвлече напрежението.

За учудване на всички, Факс се разсмя. Отметна назад глава, показвайки големи, пожълтели зъби, и изръмжа.

– Добре, отказвам се в полза на чадото й, ако е момче... и ако оживее! – изграчи той, смеейки се пресипнало.

– Чуто и потвърдено! – изстреля Ф'лар, като скочи на крака и посочи към своите ездачи. В миг те също бяха на крака и повториха: – Чуто и потвърдено! – в стила на традицията.

След това движение всеки започна да дърдори като отпускане на нервите. Другите жени, всяка реагирайки по свой начин на приближаващото раждане, крещяха нареждания към слугите и съвети една към друга. Те се събраха около леди Гема, заобикаляйки нерешително обсега на Факс като глупави урови птици, подплашени в леговищата си. Очевидно беше, че се разкъсват между страха от Господаря си и желанието да се доближат до раждащата жена.

Той стоеше в центъра както на вниманието им, така и на неприязнта им. Внезапно блъсна стола си назад със смях, отиде до подноса с

печеното и започна да кълца с ножа си парчета месо, пъхайки ги, без да обръща внимание на капещата мазнина, в устата си, без да престава да се смее грубо.

Когато Ф'лар се наклони над леди Гема, за да ѝ помогне да стане от стола си, тя предупредително го хвана за ръката. Очите им се срещнаха, нейните бяха замъглени от болката. Тя го придърпа по-близо.

– Той смята да те убие, бронзов ездачо. Той обича да убива – прошепна тя.

– Драконовите ездачи не се убиват лесно, смела леди. Благодаря ви.

– Не искам да бъдеш убит – каза тя меко, прехапвайки устни. – Останали са толкова малко бронзови ездачи.

Ф'лар я изгледа удивен. Наистина ли тя, дамата на Факс, вярваше в Старите Закони? Той нареди на двама от хората на Надзирателя да я отнесат в Хранилището. След това хвана за ръката леди Тела, която постоянно подтичваше след него.

– Какво ви е нужно?

– Ох, ох! – възкликна тя. Лицето ѝ беше изкривено от паниката и тя отвлечено тръскаше ръце. – Вода, топла, чиста. Плат. И акушерка. О, да, трябва да имаме акушерка.

Ф'лар се огледа за някоя от жените от Хранилището, погледът му се плъзна по първата неугледна фигура, която беше започнала да чисти разпиляната по пода храна. Вместо това той повика с жест Надзирателя и му нареди да повикат акушерката. Надзирателят замахна да ритне наведената над пода фигура.

– Хей... хей, ти, както там ти е името! Бягай да я повикаш от работилниците. Трябва да знаеш коя е.

С пъргавина, странна за престарялата ѝ външност на полуинвалид, работничката избягна ритника, предназначен от Надзирателя за нея. Тя заситни надолу през Залата и се измъкна през кухненската врата.

Факс режеше и кълцаше месото, изпускайки от време на време хохот когато мислите му го развеселяваха. Ф'лар се приближи, без да бърза, до печеното, и без да чака покана от домакина си започна също да си реже по-добри парчета месо, канейки хората си да се присъединят. Войниците на Факс обаче изчакаха докато техният господар се нахрани докрай.

Владетелю, Хранилището твое сигурно е само

В стени от камък, порти от метал и зеленина щом няма.

Лесса хукна от Залата да търси акушерката. Умът ѝ гореше от разочарование. Толкова близо! Толкова близо! Как така беше почти успяла

да нареди всичко, и се беше провалила? Факс трябваше да предизвика драконовия ездач. А той беше млад и силен, лицето му беше лице на боец, строго и издаващо добър контрол. Не биваше да се забави. Беше ли умряло и последното чувство за чест у Факс, погребано под зелената трева?

И защо, ох, защо леди Гема избра точно този момент, за да започне да ражда? Ако стонът ѝ не беше отвлякъл Факс, боят щеше да започне, и дори Факс, с целия си доказан опит на лукав боец, щеше да отстъпи пред драконов ездач, подкрепян от Лесса. Хранилището трябваше да бъде върнато на законния му Род! Факс не биваше да напусне Руата жив.

Над нея, на Високата Кула, големият бронзов дракон издаде странно изръмжаване. Многофасетните му очи блестяха в настъпващата тъмнина.

Несъзнателно тя го накара да замълчи, както би накарала уер-пазача. Ах, този уер-пазач. Той не беше се показал от дупката си, докато тя минаваше. Тя го чуваше как дърдори в паниката си. Драконите щяха да го докарат до смърт от ужас.

Наклонът на пътя в посока работилниците придаде скорост на летящите ѝ стъпала, и тя трябваше да спре с плъзгане пред каменното жилище на акушерката. Почука по затворената врата. Отвътре се чу уплашено и учудено възклицание.

– Раждане. Раждане в Хранилището – извика Лесса между две поемания на въздух.

– Раждане? – чу се приглушен вик, и резетата на вратата бяха дръпнати. – В Хранилището?

– Дамата на Факс, и ако цениш живота си, бързай. Защото, ако е момче, ще бъде бъдещият собствен господар на Руата.

Това трябва да я подтикне към действие, помисли си Лесса, и в този момент вратата беше отворена от стопанина на жилището. Лесса виждаше иззад него как акушерката бързо събира нещата си, пъхайки ги в шала. Тя избута жената навън и нагоре по пътя, водещ нагоре по наклонения път към Хранилището, под вратата на Кулата, и я удържа да не побегне при вида на гледащия надолу към нея дракон. След това я въведе в двора и я избута, въпреки съпротивата ѝ, в Залата.

Жената се запъна на вътрешната врата, спряна от зрелището. Господарят Факс, с крака, вдигнати на сглобяемата маса, чистеше ноктите си с острието на ножа, все още подсмивайки се. Драконовите ездачи в уеровите си туники тихо се хранеха около един поднос, докато стражите на Факс се бяха събрали около печеното.

Бронзовият ездач забеляза влизането им и предупредително посочи към вътрешното Хранилище. Акушерката изглеждаше замръзнала на място. Лесса напразно я теглеше за ръката, молейки я да пресече Залата. За нейна изненада, бронзовият ездач тръгна към тях.

– Върви бързо, жено, леди Гема ще ражда преждевременно – каза той и посочи повелително към входа на Хранилището. Видът му беше намръщен и загрижен. Той я хвана за рамото и я поведе, въпреки нежеланието ѝ, към стъпалата. Лесса я дърпаше за другата ръка.

Когато стигнаха до стълбите той отпусна хватката си, кимвайки на Лесса да я изпрати по останалата част от пътя. Едва когато достигнаха до вътрешната врата, Лесса забеляза колко внимателно ги наблюдава драконовият ездач. Гледаше дланта ѝ върху ръката на акушерката. Лесса погледна внимателно към ръката си и я видя, като че ли принадлежеше на странник – дългите пръсти, добре оформени въпреки мръсотията и изпочупените нокти, малка длан с деликатни кости, поставена грациозно въпреки силата на хватката. Тя я замъгли.

Леди Гема наистина раждаше трудно, и не всичко беше наред. Когато Лесса се опита да се измъкне от стаята, акушерката я погледна с такъв ужас, че тя покорно остана. Очевидно беше, че другите дами на Факс са безполезни. Те се бяха насъбрали от едната страна на високото легло, въртяха ръце и разговаряха с пискливи и възхитени гласове. Наложиха се Лесса и акушерката да съблекат леди Гема, да я успокоят и да държат ръцете ѝ по време на спазмите.

От красотата на лицето на бременната жена беше останало много малко. Тя се потеше силно, кожата ѝ беше посивяла. Гълташе въздух с усилие и хапеше устните си, за да не извика.

– Нещо не върви добре – измърмори полугласно акушерката. – Хей, ти, спри да се мотаеш – нареди тя, обръщайки се към една от покриващата групичка. Нерешителността ѝ беше изчезнала, когато новите ѝ задължения временно ѝ даваха права над високопоставените. – Донеси ми топла вода. Подай тези парцали отгоре. Намери нещо топло за бебето. Ако се роди живо, ще трябва да се пази от течение и студ.

Убедени от тираничния ѝ тон, жените спряха да дърдорят и ѝ се подчиниха.

Ако то оживее, отекнаха отново думите в главата на Лесса. Ако оцелее, ще бъде господар на Руата. Подчинен на Факс? Намерението ѝ не беше точно такава...

Леди Гема сякаш потърси ръцете на Лесса, и, въпреки желанието си, Лесса ѝ отвърна с такова успокоение, каквото можеше да предостави

здравата хватка на родилката.

– Кърви твърде много – промърмори акушерката. – Повече парцали.

Жените започнаха отново да шумят, изпусвайки леки писъци на страх и протест.

– Тя не трябваше да пътува толкова далече.

– И двамата ще умрат.

– Ох, толкова много кръв!

Твърде много кръв, мислеше си Лесса. Между нея и мен няма вражда. И детето идва твърде рано. То ще умре. Тя погледна надолу към измъченото лице и окървавената долна устна. Ако тя не вика сега, защо извика тогава? Лесса беше обхваната от бяс. Тази жена поради някаква скрита причина беше разсеяла Факс и Ф'лар умишлено точно в ключовия момент. Тя почти смачка ръцете на леди Гема в своите.

Болката от това неочаквано действие изтръгна Гема от краткия ѝ отдых между разтърсващите я спазми, които я стягаха на все по-кратки и по-кратки интервали. Мигайки, за да отърси от очите си потта, тя ги фокусира отчаяно върху лицето на Лесса.

– Какво съм ти направила? – изхърка тя.

– Какво ли? Руата вече почти беше в ръцете ми, когато ти издаде тоя фалшив стон – каза Лесса с наведена глава, така че дори акушерката при краката на леглото да не може да я чуе. Беше толкова ядосана, че се е разкрила, че не я интересуваше, че жената е близо до смъртта.

Очите на леди Гема се разшириха. – Но... драконовият ездач... Факс не бива да убие драконовия ездач. Останали са толкова малко бронзови ездачи. Те са нужни всички. И старите легенди... звездата... звездата... – Разтърси я силен спазъм и тя не можа да продължи. Тежките пръстени на ръцете ѝ се впиха в ръцете на Лесса, когато тя се хвана за момичето.

– Какво имаш предвид? – запита Лесса с неравен шепот.

Но агонията на жената беше толкова интензивна, че тя едва можеше да диша. Очите ѝ сякаш щяха да изпаднат от очниците. Лесса беше ожесточена, въпреки че в нея се въртяха всякакви емоции освен отмъстителност. Беше шокирана от дълбоко женския инстинкт да облекчи болката на жена в тежко положение. Дори и в това състояние думите на леди Гема отекваха в главата ѝ. Значи жената се беше опитала да защити не Факс, а драконовия ездач. Звездата? Червената звезда ли имаше предвид? Какви стари легенди?

Акушерката постави двете си ръце на корема на Гема, натискайки

надолу и напъвайки съвети на жената, потънала в болката прекалено много, за да може да чува. Гърчещото се тяло се изви в конвулсия, повдигайки се от леглото. Когато Лесса се опита да я подхване, леди Гема отвори очи широко. Изражението ѝ беше на безкрайно облекчение. Тя рухна в ръцете на Лесса и остана неподвижна.

– Тя е мъртва! – изпищя една от жените и избяга, пишейки, от стаята. Гласът ѝ отекваше надолу от каменните стени. – Мъртва... ъртва... тва... ааааа – отекна назад към поразените жени, които стояха неподвижни в шок.

Лесса положи жената обратно на леглото, гледайки изумена странно триумфалната усмивка на лицето на Гема. Отдръпна се в сянката, потресена повече от когото и да било. Тя, която никога не се беше спирала пред нищо, което би отблъснало Факс или би съсипало още повече Руата, трепереше от угризения на съвестта. Тя беше забравила в еднопосочното си увлечение, че може да има и други мотивирани от омраза към Факс. Леди Гема беше една от тях, и тя беше изпитала много повече пряка бруталност и унижения, отколкото Лесса. А Лесса беше мразела леди Гема, и беше изляла тази омраза върху жена, която заслужаваше уважението и поддръжката ѝ много повече, отколкото порицанието ѝ.

Лесса разтърси глава, за да разсее аурата на трагедия и отвращение от себе си, която заплашваше да я залее. Нямаше време за съжаление или разкаяние. Не сега. Не когато, довеждайки до смъртта на Факс, тя можеше да отмъсти не само за своите страдания, но и за тези на Гема!

Така трябваше. И тя разполагаше с необходимия лост. Детето... да, детето. Щеше да каже, че е живо. И че е мъжко. Драконовият ездач щеше да трябва да се бие. Той беше чул и потвърдил клетвата на Факс.

Усмивка, подобна на тази на лицето на мъртвата жена, прекоси това на Лесса, докато тя бързаше надолу по коридорите към Залата.

Тя вече почти влизаше в Залата, когато усети, че е позволила на предусещането за триумф да наруши самодисциплината ѝ. Лесса спря на входа и бавно пое дълбоко въздух. След това отпусна рамене и слезе по стълбите, превърнала се отново в неугледна слугиня.

Носителката на вестта за смъртта хлипаше в краката на Факс.

Лесса изскърца със зъби, за да подтисне удвоената омраза към владетеля. Той беше щастлив, че леди Гема е починала, раждайки неговото дете. Дори в момента той нареждаше на истеричната жена да предаде на последната му фаворитка да се присъедини към него, без съмнение за да я обяви за своя първа дама.

– Детето е живо – извика Лесса с променен от гнева и омразата

глас. – Момче е.

Факс скочи на крака, ритвайки настрана плачещата жена, и зловещо се озъби към Лесса.

– Какво казваш, жено?

– Детето е живо. Момче е – повтори тя, спускайки се по стълбите. Беше удоволствие да се види недоверието и яда на Факс. Хората на Надзирателя прекъснаха нестройните си наздрависи.

– Руата има нов Господар. –

Драконите изръмжаха.

Желанието ѝ да постигне целта си беше толкова силно, че тя пропусна да забележи реакцията на останалите в залата, както и безпричинното изръмжаване на драконите.

Факс се хвърли в действие. Той скочи през разделящото ги място, изревавайки че не приема новините. Преди Лесса да успее да се отдръпне, юмрукът му се стовари върху лицето ѝ. Тя беше съборена встрани от стълбите, падна тежко на каменния под и остана да лежи там неподвижна като купчинка мръсни парцали.

– Спри, Факс! – преряза тишината гласът на Ф'лар, когато Господарят на Високите склонове вдигна крак да ритне неподвижното тяло.

Факс се завъртя. Ръката му автоматично се сви около дръжката на ножа.

– Беше чуто и потвърдено, Факс, – предупреди го Ф'лар с ръка, протегната в предупредителен жест, от драконови ездачи. Спазвай дадената и потвърдена клетва!

– Потвърдена? От драконови ездачи? – изкрещя Факс с ироничен смях. – Искаш да кажеш, от драконови баби – изсъска той. Очите му блестяха предизвикателно и той направи презрителен жест към тях.

Той моментално бе стреснат от скоростта, с която ножът на бронзовия ездач се появи в ръката му.

– Драконови баби? – запита Ф'лар. Присвитите му устни откриваха зъбите, в гласа му се таеше опасна мекота. Светлината на светилниците проблескваше по кръжащото острие, докато той приближаваше към Факс.

– Баби! Паразити върху Перн. Край на силата на Уейра! Край, за добро – изръмжа Факс, скачайки напред към бойното поле.

Двамата противници усещаха суетенето зад тях, грубото разбутване на таблите, за да се освободи място за дуелиращите се. Ф'лар не можеше да си позволи да погледне към неподвижното тяло на работничката, но беше сигурен, съзнателно и инстинктивно, че тя е източникът на силата.

Беше го усетил, когато тя влезе в стаята. Ръмженето на драконите го потвърди. Ако това падане я беше убило... Той се приближи към Факс, отскачайки настрани, за да избегне замаха на острието, когато Факс насочи атаката си в мощен удар.

Ф'лар лесно избягна удара, отбелязвайки обхвата на противника си, и реши, че има тук леко предимство. Той остро си каза, че предимството не е особено голямо. Факс имаше несравнимо повече опит в убиването в ръкопашен бой, отколкото той, чиито дуели в тренировъчната зала винаги свършваха с първата кръв. Ф'лар реши, че трябва да избягва близкия бой с масивния Господар. Мъжът беше широкоплещест и опасен дори само с масата си. Ф'лар трябваше да използва бързина, а не груба сила.

Факс финтираше, опитвайки се да намери слаби или неприкрити места у Ф'лар. Двата се присвиха, гледайки се от шест фута разстояние. Ръцете с ножовете се размахваха, свободните ръце разперваха пръсти, готови да сграбчат.

Факс отново нападна. Ф'лар му позволи да се доближи точно толкова, за да се отклони от удара му и да замахне с отметнатата назад ръка. Усети как платът се разкъсва под върха на ножа му и чу как Факс изръмжа. Владетелят скочи на крака по-бързо, отколкото изглеждаше способно туловището му, и Ф'лар трябваше да му убягва втори път, усещайки одраскването на ножа на Факс по тежката му урова куртка.

Двата обикаляха мрачно, дебнейки се един друг да открият пробиви в защитата си. Факс се метна напред, опитвайки се да превърне тежестта си в предимство срещу по-лекия и по-бърз противник, като го притисне между вдигнатата платформа и стената.

Ф'лар контрира, привеждайки се под удрящата ръка на Факс и замахвайки косо към хълбока му. Владетелят го сграбчи, дърпайки жестоко, и Ф'лар беше притиснат до другия му хълбок, напъвайки се отчаяно да удържи с лявата си ръка ръката с ножа далече. Ф'лар рязко вдигна коляно и едновременно се присви, за да подчертае удара. След това това отскочи, когато Факс изхърка и се присви от болката в слабините. Ф'лар се плъзна назад. Острото парене в лявото му рамо му сочеше, че не се е измъкнал недокоснат.

Лицето на Факс почервня от гняв, и той изхърка от болката и шок. Но Ф'лар нямаше време да се възползва от моментното предимство, тъй като побеснелият Господар се изправи и атакува. Ф'лар трябваше бързо да се дръпне настрани, преди Факс да се сблъска с него. Ф'лар дръпна масата с месото между тях, обикаляйки я внимателно и свивайки

рамото си, за да определи дълбочината на раната. Усещането беше като от изгаряне от въглен. Движенията бяха болезнени, но ръката можеше да бъде използвана.

Внезапно Факс грабна шепа парчета месо от един поднос и ги запрати по Ф'лар. Драконовият ездач отскочи, и Факс заобиколи масата със скок. Инстинктът подсказа на Ф'лар да се хвърли настрана, докато блестящото острие на ножа мина на инчове от корема му. Собственият му нож се впи в ръката на Факс. В миг те отново бяха отново лице в лице, но лявата ръка на Факс висеше неподвижно.

Ф'лар нападнаше, използвайки предимството си, докато Господарят на Високите склонове отстъпваше. Но драконовият ездач подцени състоянието на противника си и получи страхотен ритник от страни, когато се опитваше да се гмурне под финтирация нож. Присвит от болка, Ф'лар панически се изгъркала настрана от атакуващия го враг. Факс подскачаше напред, опитвайки се да падне върху него и да притисне полекия драконов ездач към пода, за да може да нанесе финален удар. Ф'лар някак си се изправи на крака, опитвайки се да се стегне и да посрещне страхотния замах на Факс. Единствено позицията му го запази. Факс се протегна твърде надалеч и изгуби равновесие. Ф'лар замахна отгоре с цялата сила, която можеше да събере, и острието на ножа му прониза незащитения гръб на Факс така, че върхът му се заби в нагръдната плоча.

Победеният Господар падна неподвижно на плочите. Силата на рухването му изби ножа от гръдната плоча, така че около инч от кървата острие се показва обратно от гърба.

Тихичък вой проникна през мъглата на болката и облекчението. Ф'лар погледна нагоре и видя през замъглените си от потта очи жените, струпали се пред вратата към вътрешното Хранилище. Една от тях държеше добре увит предмет в ръце. Ф'лар не можа да разбере веднага значението на тази жива картина. Единственото, което се сещаше, беше че е много важно да проясни мислите си.

Той погледна надолу към мъртвеца. В убиването на човек нямаше никакво удоволствие, единствено облекчението, че той самият е останал жив. Той избърса чело с ръкав и се насили да се изправи. Хълбокът му още болеше от последния ритник, лявото му рамо гореше. Тръгна към работничката, която все още лежеше където беше паднала.

Той я обърна внимателно, забелязвайки огромната подутина на бузата ѝ под мръсната кожа. Чу как Ф'нор да издава команди към бъркотията в залата.

Драконовият ездач положи ръка, трепереща въпреки усилието да се контролира, на гърдите ѝ, за да провери бие ли сърцето... Биеше, бавно, но силно.

Той изпусна дълбока въздишка. Както ударът, така и падането можеше да се окажат фатални. Може би и за цял Перн.

Към облекчението се прибави отвращение. Под мръсотията беше невъзможно да се каже на колко години е това същество. Той я вдигна на ръце. Лекото ѝ тяло не беше прекален товар дори за изстисканите му от битката сили. Знаейки, че Ф'нор ще се справи ефикасно с всяка бъркотия, Ф'лар отнесе работничката в собствената си стая.

Той остави тялото ѝ на високото легло, след това разрови огъня и добави повече светилници на куките над леглото. Повдигаше му се само от мисълта да докосне сплъстената мръсна коса, но въпреки това той внимателно я отстрани от лицето, обръщайки главата ѝ ту на една, ту на друга страна. Чертите ѝ бяха дребни и правилни. Едната ѝ ръка, свободна от парцалите, беше сравнително чиста над лакътя, но изпъстрена със синини и стари белези. Ръцете ѝ, когато той ги взе в своите, бяха покрити с мръсотия, но по същия начин добре оформени и с деликатни кости.

Ф'лар започна да се усмихва. Да, тя беше замъглила тази ръка така умело, че той наистина се беше усъмнил какво е видял отначало. И да, под прикритието и мръсотията, тя беше млада. Достатъчно млада за Уейра. И не беше от прост произход. И, за щастие, не беше достатъчно млада, за да бъде дете на Факс. Някоя от някогашните развлечения на Господарите? Не, в нея нямаше нито следа от обикновена кръв. Тя беше от чист род, без значение кой точно, и той беше склонен да мисли, че наистина е от Руатския. Избягнала по някакъв неизвестен начин клането преди десет Оборота и изчакала времето си, за да отмъсти. Защо иначе да кара Факс да се отказва от Хранилището?

Зарадван и удивен от това неочаквано щастие, Ф'лар посегна да сваля роклята от неподвижното тяло, и усети, че нещо го спира. Момичето се беше свестило. Големите ѝ, гладни очи, гледаха към него, без страх или очакване; с внимание.

Неусетно лицето ѝ се промени. Ф'лар наблюдаваше, усмихвайки се все по-широко, как тя променяше истинската си външност в илюзия за неприятна грозота.

– Опитваш се да объркаш драконов ездач ли, момиче? – прихна той. Не я докосна повече, и седна срещу големите дялани крака на леглото. След това скръсти ръце на гърдите си, след което внезапно промени позата си, за да облекчи болката в ранената си ръка.

– Името и длъжността ти, момиче.

Тя бавно се надигна. Чертите ѝ не бяха вече замъглени. Тя бавно се плъзна назад към таблата откъм главата, така че да се гледат през дължината на високото легло.

– Факс?

– Мъртъв. Името ти!

Вълна на избухнал триумф заля лицето ѝ. Тя се измъкна от леглото, изправяйки неочаквано висок ръст. – Тогава декларирам своето. Аз съм от Руатския род. Обявявам Руата за своя – произнесе тя с неочаквано звънлив глас.

Ф'лар се вгледа в нея за момент, изпитвайки удоволствие от гордата ѝ поза. След това отметна назад глава и се разсмя.

– Това? Тази разпадаща се руина? – Той не можеше да се удържи да не забележи комизма на съчетанието на такива маниери с такова облекло. – О, не. Между другото, красива леди, ние, драконовите ездачи, чухме и потвърдихме клетвата на Факс, че се отказва от Хранилището в полза на наследника си. Трябва ли да предизвикам на дуел и бебето? Или да го удуша със собствените му пелени?

Очите ѝ проблеснаха. Устните ѝ се разделиха в ужасяваща усмивка.

– Няма наследник. Гема умря преди детето да се роди. Излъгах.

– Излъга? – запита ядосаният Ф'лар.

– Да – иронизира го тя с издаване на брадичка. – Излъгах. Никакво дете не се роди. Просто исках да бъда сигурна, че ще предизвикаш Факс.

Той я сграбчи за китката, засегнат от това, че на два пъти се е поддал на нейните ръчкания.

– Ти си провокирала драконов ездач да се бие? Да убива? Когато е излязъл на Търсене?

– Търсене? Какво ме интересува вашето Търсене? Отново притежавам Руата. Десет Оборота съм чакала и действувала, крояла схеми и страдала заради всичко това. Какво значение може да има вашето Търсене за мен?

На Ф'лар му се прииска да отърси този израз на нахално презрение от лицето ѝ. Той жестоко изви ръката ѝ така, че я изправи на крака преди да отпусне хватката си. Тя се разсмя към него, пропъзля настрани и преди той да разбере намерението ѝ и да направи нещо скочи на крака и излетя през вратата.

Проклинайки наум, той хукна надолу по каменните коридори, знайки, че тя ще трябва да мине през Залата, за да излезе от Хранилището.

Когато обаче стигна в Залата, бягщата ѝ фигура не се виждаше никъде сред суетящите се там.

– Идвало ли е това същество тук? – повика той Ф'нор, който за щастие стоеше до вратата на входа.

– Не. Тя ли е в края на краищата източника на силата?

– Да, тя е – отвърна Ф'лар, още по-вбесен от това, че тя се е измъкнала. Къде ли беше отишла? – И то от Руатския род!

– О-хо! Тогава ще свали ли бебето? – попита Ф'нор, посочвайки към акушерката, заела място близо до дишащото горещина огнище.

Ф'лар, който беше тръгнал да се връща, за да претърси многобройните коридори на Хранилището, спря и погледна объркано към кафявия ездач.

– Бебето ли? Какво бебе?

– Момченцето, което роди леди Гема – отговори Ф'нор, изненадан от неразбиращия поглед на Ф'лар.

– Живо ли е?

– Да. Силно бебе, казва акушерката, след като е издържало преждевременното раждане и изваждането му насила от корема на мъртвата дама.

Ф'лар отметна глава назад и прихна. Всичките ѝ кроежи бяха провалени от Истината.

В този момент той чу не можещото да се обърка с нищо удоволствие в гласа на Мнемет, последвано от любопитното боботене на другите дракони.

– Мнемет я е хванал – изкрещя Ф'лар, ухилен ликуващо. Тръгна надолу по стъпалата, покрай тялото на бившия Господар на Високите склонове, и излезе на двора.

Той видя, че бронзовият дракон е изчезнал от мястото си на Кулата и го повика. Раздразнението привлече очите му нагоре. Той видя Мнемет да се спуска по спирала към двора. Предните му лапи държаха нещо. Мнемет информира Ф'лар, че я е видял да се катери по един от високите прозорци и просто я е вдигнал от рамката, знаейки, че драконовите ездачи я търсят. Той внимателно остави девойката на краката ѝ и направи нещо като клетка около нея с огромните си нокти. Тя стоеше неподвижна в кръга. Лицето ѝ беше обърнато нагоре, към клинообразната глава, която се движеше над нея.

Уер-пазачът, пищящ от ужас, гняв и омраза, се мятеше бясно на края на веригата си, опитвайки се да ѝ се притече на помощ. Той се опита да нападне Ф'лар, когато той се приближи до двамата.

– Имаш достатъчно кураж, за да летиш, момиче – потвърди той, поставяйки благодарно ръка на един от ноктите на Мнемет. Драконът беше страшно удовлетворен от себе си и наведе глава, за да могат да бъдат почесани гънките на клепачите му.

– Знаеш ли, че не си излъгала? – запита Ф'лар, неспособен да се удържи да иронизира момичето.

Тя бавно се обърна към него. Лицето ѝ беше неподвижно. Тя не се бои от драконите, разбра Ф'лар с удивление.

– Бебето е живо. И е момче.

Тя не успя да прикрие объркването си, и раменете ѝ се приведоха за момент преди да се изпъчи отново.

– Руата е моя – настоя тя с напрегнат, нисък глас.

– Да, можеше да бъде, ако беше говорила с мен направо когато пристигна ятото.

Очите ѝ се разшириха.

– Какво имаш предвид?

– Един драконов ездач може да даде предимство на тази, които са го заслужили. Когато дойдохме в Руатското Хранилище, миледи, аз вече бях напълно готов да предизвикам Факс, ако се наложи, въпреки Търсенето. – Това не беше цялата истина, но Ф'лар трябваше да научи това момиче колко безсмислено е да се опитва да контролира драконовите ездачи. – Ако беше обърнала каквото и да е внимание на песните на вашия менестрел, щеше да знаеш правата си. И – гласът на Ф'лар съдържаше отмъстителна нотка, която го изненада – леди Гема можеше сега да е жива. Тя, една смела душа, е изстрадала много повече от този тиранин, отколкото ти.

Нещо в поведението ѝ му подсказа, че тя съжалява за смъртта на леди Гема, че тя я е впечатлила дълбоко.

– Какво добро ще видиш от Руата сега – запита той и с широк жест посочи към съсипания вътрешен двор и към Хранилището, към цялата непродуктивна долина на Руата. – Вече си постигнала целите си, агресивта да не получи нищо и агресорът да умре.

– И това също – изфуча Ф'нор. – Всички тези Хранилища ще се върнат към законните си господари, и то твърде скоро. Едно Хранилище – един Господар. Всичко друго нарушава традицията. Разбира се, може да ти се наложи да се биеш с другите, които не вярват на това предсказание, и които са заразени от лудата алчност на Факс. Можеш ли да опазиш Руата от атака... сега... в това ѝ състояние!

– Руата е моя!

– Руата? – Смехът на Ф'лар беше ироничен. – Когато можеш да станеш Стопанка на Уейра?

– Стопанка на Уейра? – повтори тя, шокирана от удивление.

– Да, малка глупачке. Както казах, излязъл съм на Търсене... време е да се заемеш с нещо повече от Руата. И обектът на търсенето ми си... ти!

Тя зяпна пръста му, насочен към нея, като че ли той носеше някаква опасност.

– В името на Първото Яйце, момиче, ти имаш сила в излишък, щом можеш да накараш нищо неподозиращ драконов ездач да изпълнява желанията ти. Да, но вече никога повече, защото сега ще се пазя от теб.

Мнемет изгъркори утвърдително. Звукът беше като меко рокотене в гърлото му. Той изви врата си така, че едното му око беше обърнато точно към девойката, блестяйки в сумрака на двора.

Ф'лар забеляза с непредубедена гордост, че тя нито се наведе, нито се отдръпна от близостта на окото, по-голямо от главата ѝ.

– Той обича да го чешат по гънките на клепаците – отбеляза Ф'лар с приятелски тон, сменяйки тактиката.

– Зная – отвърна меко тя и протегна ръка, за да го направи.

– Неморт е снесла златно яйце – продължи убеждаващо Ф'лар. – Смъртта ѝ приближава. Този път трябва да имаме силна Стопанка на Уейра.

– Червената Звезда? – зяпна момичето. Изплашените ѝ очи се обърнаха към Ф'лар. Това го изненада, тъй като досега тя не беше показвала какъвто и да било страх.

– Виждала си я, нали? Разбираш ли какво означава? –

Той забеляза как тя преглътна нервно.

– Там има опасност – започна тя почти с шепот, хвърляйки пълен с предусещане поглед на изток.

Ф'лар не запита по какъв начин тя усеща приближаването на опасността. Той беше твърдо решил да я вземе в Уейра, дори насила, ако е необходимо. Но нещо вътре в него много искаше тя да приеме това доброволно. Разбунтувана Стопанка на Уейра щеше да е още по-опасна, отколкото глупава. Това момиче имаше твърде много сила и имаше твърде голям опит в хитрости и стратегия. Щеше да бъде пагубно да я антагонизира с несправедливо отношение.

– Опасността е за цял Перн, не само за Руата – каза той, промъквайки в гласа си умоляваща нотка. – И ти си нужна. Не само на Руата – Движение на ръката му подсказа, че това е само малка част от цялата

картина. – Ние сме обречени без силна Стопанка на Уейра. Без теб.

– Гема каза, че всички бронзови ездачи са нужни – промърмори тя с изумен шепот.

Какво имаше предвид с това изречение? Ф'лар се намръщи. Беше ли тя чула нещо, което беше казал той? Ф'лар наблегна на аргумента си, сигурен единствено че е закачил една чувствителна струна.

– Ти победи тук. Остави детето – той видя реакцията ѝ на отхвърляне на тази идея и безсрамно се коригира – детето на Гема да бъде издигнато тук. Като Стопанка на Уейра ти ще ръководиш всички Хранилища, не само съсипаната Руата. Вече постигна смъртта на Факс. Остави омразата настрана.

Тя гледаше Ф'лар с размислящи очи, преценявайки думите му.

– Никога не съм планирала нещата след смъртта на Факс – бавно потвърди тя. – Никога не съм мислила какво ще стане след това.

Объркването ѝ беше почти детско и силно разтърси Ф'лар. Той не беше имал време, нито желание да разгледа нейното удивително постижение. Чак сега той придоби известно впечатление за неукротимия ѝ характер. Тя нямаше как да е била по-възрастна от десет Оборота, когато Факс беше избил семейството ѝ. И въпреки това, толкова млада, тя си беше поставила цел и беше успяла да изтърпи бруталността и да избегне разкриването достатъчно дълго, за да постигне смъртта на узурпатора. Каква Стопанка на Уейра щеше да стане от нея! В традицията на тези от Руатския род. Светлината на бледата луна я правеше да изглежда млада, ранима и почти красива.

– Ти можеш да бъдеш Стопанка на Уейра – повтори той с вежлива настоятелност.

– Стопанка на Уейра? – изпусна тя недоверчиво и огледа вътрешния двор, окъпан от меката лунна светлина. Той реши, че тя се колебае.

– Или може би предпочиташ парцалите – каза Ф'лар с остър, ироничен глас. – Сплъстената коса, мръсните крака, напуканите длани? Да спиш в сламата и да ядеш обелки? Ти си млада... по-точно, предполагам, че си млада – гласът му беше открито скептичен. Тя го изгледа хладно със здраво стиснати устни. – Това ли е върхът и таванът на всичките ти амбиции? Какво си ти, ако този мъничък ъгъл от големия свят е всичко, което искаш? – Той спря за момент, след което с върховно презрение добави: – Кръвта на Руатския род е станала рядка, както виждам. Ти се боиш!

– Аз съм Лесса, дъщеря на Господаря на Руата – отвърна тя, уязвена от кръвната обида. Тялото ѝ се изправи, очите проблеснаха, главата

се вдигна гордо. – Не се боя от нищо!

Ф'лар се успокои с лека усмивка.

Мнемет обаче отметна назад глава и протегна извитата си шия в цялата ѝ дължина. Гласът му отекна с пълната си сила надолу по долината. Бронзовият предаде на Ф'лар убеждението си, че Лесса е приела предизвикателството. Другите дракони му отвърнаха. Трелите им бяха по-високи от мъжкия рев на Мнемет. Уер-пазачът, който се беше свил на края на веригата си, надигна глас в тъничко, нервиращо скърцане, докато втрещените обитатели на Хранилището се изсипаха навън.

– Ф'нор – повика бронзовият ездач своя заместник. – Остави половината ято да пази Хранилището. Някой от близките Господари може да реши да подражава на примера на Факс. Прати един ездач до Високите склонове с добрата новина. Ти върви направо при тъкачите и говори с Л'то... Литол. – Ф'лар се ухили. – Мисля, че той би станал чудесен Надзирател и Господар-Регент в името на Уейра и на малкия Господар.

Лицето на кафявия ездач изрази задоволство от мисията му, когато той започна да разбира намеренията на водача си. След като Факс беше мъртъв и Руата под закрилата на драконовите ездачи, особено на този, който беше го беше убил, Хранилището щеше да бъде сигурно и да процъфтява под мъдро управление.

– Тя ли е причинила разрухата на Руата? – запита той бронзовия ездач.

– И почти и нашата, с машинациите си – отвърна Ф'лар. Но след като беше намерил вече достоен за внимание обект в Търсенето си, той можеше да си позволи да бъде великодушен. – Недей да ликоваш, братко – даде той бърз съвет, след като забеляза изражението на Ф'нор. – Новата кралица трябва също да бъде Впечатана.

– Аз ще се погрижа за нещата тук. Литол е отличен избор – каза Ф'нор, въпреки че знаеше, че Ф'лар не се нуждае от препоръката на когото и да било.

– Кой е този Литол? – натъртено запита Лесса. Тя беше отметнала масата сплъстена коса настрани от лицето си. В лунната светлина мръсотията беше по-малко забележима. Ф'лар забеляза как Ф'нор гледа към нея с твърде лесно разбираемо изражение и го подсети с безапелационен жест да изпълни дадените му заповеди без забавяне.

– Литол е ездач без дракон, – отговори Ф'лар на момичето, – неприятел на Факс. Той ще надзирава Хранилището добре, и то ще просперира. – След това добави убеждаващо със смазващ поглед, впит в нея: – Нали?

Тя го изгледа мрачно, без да отговори, докато той не се разсмя над объркаността ѝ.

– Ще се връщаме в Уейра – каза той, протягайки ѝ ръка, за да я поведе към Мнемет.

Бронзовият дракон беше протегнал глава към уер-пазача, който легеше проснат на земята. Веригата му се беше натрупала на купчина.

– Ох – въздъхна Лесса и коленичи до гротескния звяр. Той бавно вдигна глава, пищейки жалостиво.

– Мнемет каза, че той е много стар и скоро ще заспи последния си сън.

Лесса прегърна отблъскващата глава с ръце, чешейки я по гънките на клепачите и зад ушите.

– Ела, Лесса от Перн – каза Ф'лар, нетърпелив да излети и да се маха оттук.

Тя се надигна бавно, но покорно.

– Той ме спаси. Той ме познаваше.

– Той знае, че е сторил добро – увери я Ф'лар безцеремонно, учуден от толкова необичайната за нея проява на сантименталност.

Той отново ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи на краката си и да я отведе при Мнемет.

За част от секундата той беше съборен на земята, премятайки се между камъните и опитвайки се да се изправи отново, за да посрещне противника си. Силата на първия удар обаче го беше зашеметила, и той се оказа по гръб, виждайки уер-пазача. Люспестото тяло летеше право към него.

В същия момент той чу изненаданото възклицание на Лесса и рева на Мнемет. Огромната глава на дракона летеше напред, за да блъсне уер-пазача настрани, по-далече от драконовия ездач. Но в мига, в който тялото на уер-пазача се изпъна в скок, Лесса извика:

– Не го убивай! Не го убивай!

Съскането на уер-пазача премина в страдалчески предупредителен вик и той се изви по невероятен начин във въздуха, за да промени траекторията си. Когато падна върху плочите на двора на краката си, Ф'лар чу глухото изпукване, с което силата на приземяването пречупи гръбнака му.

Преди той да успее да се изправи на краката си, Лесса прегръщаше ужасната глава с изкривено от мъка лице.

Мнемет наведе глава и нежно потупа тялото на умиращия уер-пазач. Информира Ф'лар, че животното беше се досетило, че Лесса

напуска Руата, нещо, което човек от нейния род не бива да прави. Единственото, което беше могло да предположи в старческото си объркване, е че Лесса е в опасност. Когато беше чуло бързата команда на Лесса, то беше поправило грешката си с цената на живота си.

– Той само се опитваше да ме защити – добави Лесса. Гласът ѝ прекъсваше и тя се изкашля. – Той беше единственият, на когото можех да вярвам. Единственият ми приятел.

Ф'лар потупа неловко момичето по рамото, потресен от това, че някой може да се унижи до това да твърди, че е приятел с уер-пазач. Той се намръщи от болката – падането беше отворило отново раната от нож в рамото.

– Наистина предан приятел – каза той, чакайки търпеливо, докато светлината в зелено-златните очи на уер-пазача помръкна и изчезна.

Всички дракони надигнаха глас във високата, ужасяваща нота, изпращаща косите, почти извън обхвата на слуха, с която те изпращаха загиналите от техния род.

– Но той беше само уер-пазач – промърмори Лесса, изумена от жест на уважение, с широко отворени очи.

– Драконите оказват чест на това, което те биха направили – отбеляза сухо Ф'лар, отричайки да е отговорен за това.

Още един дълъг момент Лесса гледаше надолу към отблъскващата глава. След това я положи на камъните и погали свитите крила. Бързите ѝ пръсти отвориха ключалката, която държеше веригата около врата на уер-пазача, и тя я запрати яростно надалече.

Лесса се надигна с плавно движение и решително отиде до Мнемет, без да се оглежда настрани. Тя стъпи леко на вдигнатия крак на дракона и седна, както ѝ посочи Ф'лар, на голямата шия.

Ф'лар огледа двора и тези от ятото, които оставаха тук. Жителите на Хранилището бяха предпочели закрилата на Голямата зала. Когато всички ездачи от ятото се отдръпнаха настрани, той се покатери на шията на Мнемет, зад момичето.

– Дръж се здраво за ръцете ми – нареди ѝ той, хвана се за малка кожна гънка на шията и изкомандува дракона да полети.

Пръстите ѝ се свиха спазматично около китките му, когато големият бронзов дракон се вдигна във въздуха. Огромните криле биеха силно, за да може да набере височина при вертикалното излитане. Мнемет предпочиташе да излита от върха на кула. Драконите обичаха да мързелуват. Ф'лар се огледа назад и видя другите драконови ездачи да се подреждат в линия за полет, разширявайки разстоянията помежду си, за да

покрят празните места на останалите да пазят Руата.

Когато достигнаха достатъчна височина, той каза на Мнемет да се пренесе през между в Уейра.

Само едно зяпване сочеше изумлението на момичето, когато те се гмурнаха между. Въпреки че беше привикнал към игличките на страховития студ, той все още смяташе усещането за дразнещо. Но рядко някое прехвърляне отнемаше повече време, отколкото да се изкашля човек три пъти.

Мнемет изръмжа потвърждение на спокойната реакция на кандидатката, когато те се измъкнаха отново от ужасяващото между. Тя не се беше изплашила или изпищяла в паника, както правеха другите жени. Ф'лар усети с ръката, притисната до ребрата ѝ сърцето ѝ да удря силно, но това беше всичко.

И те вече бяха над Уейра и Мнемет свиваше криле в плъзгащ се полед в ярката дневна светлина, на половин свят разстояние от нощната Руата.

Дланите на Лесса стиснаха ръцете му, този път от учудване, докато те кръжаха над голямата каменна падина на Уейра. Ф'лар се вгледа в лицето на Лесса, зарадван от удоволствието, което виждаше върху него; тя не показваше нито следа от страх, когато те висяха хиляда драконови дължини над високите планински вериги на Бенден. След това, когато седемте дракона обявиха с рев пристигането си, на лицето ѝ се появи недоверчива усмивка.

Другите драконови ездачи полетяха надолу в широка спирала, надолу, надолу, надолу, докато Мнемет предпочиташе да се спуска на мързеливи кръгове. Драконовите ездачи се разделяха ловко и се спуснаха всеки към своето място в пещерите на Уейра. Мнемет накрая завърши ленивото си доближаване до тяхното жилище, остро подсвирна сам на себе си, намалявайки скоростта с присвиване на крилето, и накрая леко качна на скалистия ръб. Наведе се, когато Ф'лар пусна момичето на грубата скала, издраскана от хиляди ноктести приземявания.

– Този път води само към жилището – каза ѝ той, когато влязоха в сводестия коридор, достатъчно широк за преминаването на големите бронзови дракони.

Когато достигнаха до огромната естествена пещера, която беше негова откакто Мнемет достигна зрелостта си, Ф'лар я огледа наново. Впечатленията му бяха поостарели през първото му продължително отсъствие от Уейра. Огромната кухня беше без съмнение по-голяма от повечето от залите, които бяха посетили заедно с Факс. Тези зали бяха

предвидени да се събират в тях хора, а не да живеят дракони. Но внезапно той забеляза, че собственото му жилище е почти също така запуснато, както и цялата Руата. Бенден със сигурност беше един от най-старите драконови Уейрове, както и Руата беше едно от най-старите Хранилища, но това не можеше да бъде извинение за нищо. Колко дракони ли бяха лежали в тази кухня, за да докарат твърдата скала до това да съответствува на драконовите пропорции! Колко много крака бяха изтривали пътя зад драконовото леговище към стаята за спане и към банята, отатък която естествен топъл извор даваше винаги чиста вода! Но гоблените по стените бяха избледнели и разнищени, и по прага и по пода имаше кални петна, които лесно биха могли да бъдат почистени.

Той забеляза как Лесса застана нащрек, когато той спря в спалнята.

– Трябва да нахраня Мнемет незабавно, така че можеш да се окъпеш първа – каза той, като претърси един сандък и намери чисти дрехи за нея, остатъци от предишните жители на стаята, но много по-прилични, отколкото сегашните ѝ парцали. Внимателно постави обратно в сандъка бялата вълнена роба, която беше традиционното облекло при Впечатване. Тя щеше да я носи по-късно. Хвърли в краката ѝ няколко одеяния и торбичка с каша от сапун и пясък, и посочи към гоблена, който прикриваше пътя към банята. След това я остави с купчината дрехи пред краката, тъй като тя не се беше опитала да подхване нищо.

Мнемет му съобщи, че Ф'нор храни Кант, и че той, Мнемет, също е гладен. Тя не вярваше на Ф'лар, но не се боеше от него самия.

– Че защо трябва да се бои от теб? – запита Ф'лар. – Ти си братовчед на уер-пазача, който ѝ беше единственият приятел.

Мнемет информира Ф'лар, че той, един напълно пораснал бронзов дракон, няма никаква връзка с никакъв долен, пълзящ, окован и свитокрил уер-пазач.

– Тогава защо го изпратихте както се изпраща дракон? – запита Ф'лар.

Мнемет го осведоми високомерно, че е подходящо и справедливо да се тъжи за смъртта на предано и саможертвено същество. Дори един син дракон не би отрекъл факта, че Руатският уер-пазач не беше предал информацията, която му беше поверена, въпреки че е бил силно притиснат да го направи от самия Мнемет. Също така той беше успял чрез физическата си ловкост да насочи атаката си настрани от Ф'лар, въпреки че това му е коствувало живота, което го възвисява до достойна за драконите смелост. Разбира се, че драконите биха отдали почит при смъртта му.

Ф'лар, изпитвайки удоволствие от това, че му се беше удало да

подразни бронзовия дракон, се усмихна вътрешно. С голямо достойнство Мнемет се плъзна надолу към площадката за хранене.

Ф'лар скочи, след като Мнемет се приземи близо до Ф'нор. Тупването на земята му подсказа, че нямаше да е зле да беше накарал момичето да му превърже рамото. Той гледаше как бронзовият дракон се спуска към най-близкото тлъсто животно от стадото за храна.

– Излюпването наближава – приветствува Ф'нор брат си, и се усмихна нагоре към него, приклеквайки. Очите му блестяха от удоволствие.

Ф'лар кимна замислено.

– Ще има измежду кого да избираме за мъжките – изпусна той, знаейки, че Ф'нор шеговито крие ценните новини.

Те двамата гледаха как Ф'норовият Кант отдели от стадото една самка. Кафявият дракон ловко грабна дърпащото се животно с една лапа и се издигна, кацайки на един незает скален ръб, за да похапне.

Мнемет довърши първото животно и прелетя отново над стадото към площадката отгътък. Той отдели едра бягаща птица и я вдигна в ноктите си. Ф'лар наблюдаваше как той се издига, изпитвайки трепет на гордост от махащите с лекота криле, от слънчевите отблясъци по бронзовото туловище, блясъкът на сребристите нокти, разтворени за кацане. Той никога не се уморяваше да гледа как лети Мнемет или да се удивлява не несъзнателната му грациозност и сила.

– Литол беше претрупан от задълженията си, – отбеляза Ф'нор, – и ти изпраща безкрайната си почит и уважение. Той ще се справи добре в Руата.

– Това беше причината да бъде избран – изръмжа Ф'лар, въпреки всичко поласкан от реакцията на Литол. Господар-Регентството не беше достойна замяна за загубата на дракон, но все пак беше почетна отговорност.

– Във Високите склонове имаше много веселие – продължи Ф'нор, усмихнат широко, – и искрена тъга за смъртта на леди Гема. Ще бъде интересно да се види кой от претендентите ще докопа титлата.

– В Руата ли? – запита Ф'лар, гледайки надолу към полубрата си.

– Не. Във Високите склонове и другите Хранилища, покорени от Факс. Литол ще доведе свои собствени хора да пазят Руата и да дадат на каквато и да било армия отпор, ако случайно помислят да атакуват това Хранилище. Той познава много хора във Високите склонове, които биха предпочели да сменят Хранилището, дори при положение че Факс вече не е вече господар там. Той смята да стигне до Руата колкото се може

по-бързо, така че хората ни скоро ще могат да се присъединят към нас.

Ф'лар кимна утвърдително, обръщайки се да поздрави още двама от ятото си, сини ездачи, които се спуснаха с драконите си на площадката за хранене. Мнемет прелетя пак в търсене на още птиче месо.

– Той не яде много – коментира Ф'нор. – Кант още се тъпче.

– Кафявите бавно достигат пълна зрелост – подчерта Ф'лар, забелязвайки с удовлетворение как очите на Ф'нор пробляснаха ядосано. Това ще го научи да съобщава новините.

– Р'гул и С'лел са се върнали – изрече накрая кафявият ездач.

Двата сини дракона бяха докарали стадото до лудост. То пищеше и тъпчеше всичко в страха си.

– И другите също са повикани – продължи Ф'нор. – Неморт вече е почти вкочанена. – Той вече не можеше да се сдържа повече. – С'лел е довел две. Р'гул има пет. Със силна воля, казват, и красиви.

Ф'лар не каза нищо. Беше очаквал, че тези двамата ще доведат по много кандидатки. Нека докарат стотици, ако искат. Той, Ф'лар, бронзовият ездач, имаше в лицето на единствената си кандидатка победителката.

Раздразнен, че новините предизвикаха толкова слабо впечатление, Ф'нор се надигна.

– Трябваше да се върнем обратно за онази в Кром и за хубавата...

– Хубавата? – иронизира го Ф'лар и повдигна вежда в знак на презрение. – Хубава? Йора беше хубава – изплю той цинично.

– К'нет и Т'бор са докарали съперници от запад – добави бързо и загрижено Ф'нор

Накъсаният от вятъра рев на завръщащи се дракони отекна във въздуха. И двамата мъже вдигнаха глави към небето и видяха двойните спирали на две завръщащи се ята от по двадесет души.

Мнемет вдигна високо глава с гръмко мъркане. Ф'лар го повика, доволен, че драконът не се възпротиви при зова, въпреки че не беше хапнал особено много. Бронзовият ездач, отдавайки дружелюбен салют към брат си, стъпи на протегнатия крак на Мнемет и беше издигнат обратно нагоре към жилището си.

Мнемет хълцаше разсеяно, докато двамата вървяха по късия проход към прага на вътрешната зала. Той се отпусна във вдлъбнатото си легло и се настани удобно на изсечения камък. След като драконът се протегна и отпусна удобно клинообразната си глава, Ф'лар се приближи до него. Мнемет изгледа приятеля си с по-близкото око. Многобройните му фасети проблясваха и се местеха, вътрешните клепачи постепенно

се затваряха, докато Ф'лар чешеше успокояващо гънката на клепача.

Незапознатите можеха да сметнат такова наблюдаване за нервиращо. Но от момента преди двадесет години, когато големият Мнемет беше пробил черупката си и се беше измъкнал на Площадката за Излюпване, люлеейки се на слабите си крака, пред момчето Ф'лар, драконовият ездач смяташе тези тихи моменти за най-приятните от целия ден. Нямаше по-голямо уважение, което можеше да бъде оказано на човека, отколкото доверието и приятелството на крилатите животни на Перн. Защото лоялността, която драконите спазваха към изборния от тях от човешкия род от момента на Впечатването нататък, беше непоколебима и пълна.

Вътрешното задоволство на Мнемет беше такова, че голямото око бързо се затвори. Драконът заспа, само върхът на опашката му стоеше изправен, сигурен белег, че той ще се събуди мигновено, ако се наложи.

Развъдени от Златното Яйце на Фарант,
От Стопанката, мъдра и справедлива,
Облаци от бронзови и кафяви ята,
Облаци от ята зелени и сини,
Отбор ездачи са, силни и смели,
Сякаш излюпени, а не родени,
Със стотици в небето полетели,
Човек и дракон в едно са слени.

Лесса изчака, докато звукът от стъпките на драконовия ездач подсказа, че той наистина е излязъл. Тя бързо претича през голямата пещера и чу стържене на нокти и свистене на могъщи крила. Премина бързо през късия проход, чак до ръба на зеещия вход. Бронзовият дракон се виеше долу, в по-широкия край на дългия около миля празен овал, който представляваше Бенденският Уейр. Тя беше чувала за Уейровете, както и всеки жител на Перн, но да бъдеш в един от тях беше съвсем различно нещо.

Тя огледа нагоре, наоколо, надолу голата скална повърхност. Единственият начин да се излезе оттук беше на крилата на дракон. Най-близките отвори на пещери бяха на недостижимо разстояние, над нея откъм едната страна и под нея откъм другата. Беше изолирана тук сигурно.

Стопанка на Уейра, беше й казал той. Негова жена? На неговия Уейр? Това ли беше имал предвид? Не, впечатлението, което тя беше получила от дракона, беше по-различно. Внезапно тя се досети, че е

странно, че е разбрала дракона. И обикновените хора ли бяха способни на това? Или това се дължеше на кръвта на драконови ездачи в нейния род? Във всеки случай Мнемет беше имал предвид нещо повече, някакъв специален ранг. Следователно те трябва да са я имали предвид за Стопанка на Уейра заедно с неизлюпената драконова кралица. Само че как тя, или те, щяха да го направят? Тя си спомняше мъгливо, че когато драконовите ездачи излезеха на Търсене, те издирваха определени жени. Следователно тя беше една от няколкото претендентки. И въпреки това бронзовият ездач ѝ беше предложил поста като че ли единствено тя е подходяща. Той май беше доста голям мечтател. Арогантен, но не нагъл като Факс.

Тя виждаше как бронзовият дракон се спуска към бящото стадо, видя нападението, видя как се изви нагоре, за да кацне на една далечна площадка, за да се нахрани. Инстинктивно се дръпна назад от отвора, назад в тъмнината и относителната сигурност на коридора.

Хранещият се дракон събуждаше спомени за ужасни истории. Истории, над които тя се беше надсмивала, но сега... Беше ли истина, че драконите ядат човешко месо? Беше ли... Лесса спря тази мисъл. Драконите бяха не по-малко жестоки от хората. Но те поне бяха движени от животински нужди, а не от животинска алчност.

Убедена, че драконовият ездач ще бъде зает известно време, тя отиде през голямата пещера в стаята за спане. Грабна бързо дрехите и торбичката с каша и се мушна в банята. Тя беше малка, но подходяща за целта си. Широк каменен ръб образуваше частична стена на басейна за къпане. Имаше скамейка и няколко подставки за сушене на дрехи. В светлината на кандилата тя виждаше, че близката част на басейна беше запълнена с пясък така, че човек да може да застане удобно. След това имаше постепенно спускане към по-дълбоката вода, която се плискаше в каменната стена на отсрещната страна.

Да бъде чиста! Да бъде чиста и да може да остане така. С отвлечение, не по-малко от това на драконовия ездач, тя се измъкна от остатъците от парцалите и ги ритна настрана, не знаейки къде да ги изхвърли. След това гребна солидна шепа каша и, накланяйки се над басейна, я намокри.

Кашата бързо се превърна в кал, и тя изтърка дланите и лицето си. Намокряйки още каша, се зае с ръцете и краката, после с тялото и стъпалата. Продължи да търка, докато полузарасналите белези започнаха да кървят. След това стъпи, или по-точно скочи в басейна, поемайки дъх, докато топлата вода отмиваше мръсотията от тялото ѝ. Тя се гмурна под

повърхността, разтърсвайки глава, за да намокри косата си напълно. След това бързо втри в нея още каша, чистейки и разтърквайки, докато най-накрая усети, че косата ѝ като че ли е чиста. Като че ли това отне години. Големи кълба косми плуваха настрани като странни паяци с разперени крака към далечната страна на басейна и след това биваха отнесени далеч от погледа ѝ. Тя с удоволствие отбеляза, че водата непрекъснато циркулира, подменяйки мръсната с чиста. Отново насочи вниманието си към тялото, търкайки впилата се мръсотия, докато кожата ѝ светна. Това беше ритуално измиване от нещо повече, отколкото външната мръсотия. Тя изпитваше приятно усещане, близко до екстаз, от лука да бъде чиста.

Решила най-накрая, че тялото ѝ е толкова чисто, колкото едно дълго къпане може да го направи, Лесса за трети път се зае с косата си. След това излезе от басейна почти насила. Изви косата си и я събра на главата, докато се подсуши. След това измъкна дрехите и премери една от тях. Тъканта, мекозелена на цвят, беше гладка под сбръчканите от водата пръсти, въпреки здравата хватка на задебелите ѝ ръце. Надяна я през глава. Дрехата беше свободна, но по-тъмнозеленото горно облекло имаше пояс, който тя затегна здраво около кръста си. Полата престана да бъде дрипава купчина парцалчета и се виеше тежко около глезените ѝ, карайки я да се усмихне от чисто женско удоволствие. Тя взе чиста кърпа и започна да подсушава косата си.

До ушите ѝ стигна приглушен звук и тя спря с вдигнати ръце и наклонена на една страна глава. Заслуша се неподвижно. Да, това бяха звуци отвън. Драконовият ездач и животното му сигурно се връщаха. Тя направи обидена гримаса сама на себе си заради ненавременното прекъсване и затърка косата си още по-енергично. Прекара пръсти през полувлажните кичури, спирайки на сплъстяванията. След това се опита да пригладни косата си, бутайки я напразно зад ушите. Наложил се да претърси лавиците, където намери, както и се надяваше, метален гребен с редки зъби. Атакува с него отново непокорната коса, и с цената на много охкане и пъшкане, докато безцеремонно разкъсваше многогодишните сплъстявания, тя най-накрая успя да я подреди.

Вече суха, косата ѝ внезапно оживя, пукайки под пръстите ѝ и прилепвайки към лицето, гребена и роклята. Беше трудно коприненият облак да бъде контролиран. Косата беше по-дълга, отколкото тя беше предполагала. Чиста и несплъстена падаше до кръста ѝ – когато не заплепнеше за дланите.

Лесса спря, послушвайки се, но не чу нито звук. Приблужи се до

завесата и огледа внимателно спалнята. Беше празна. Вслуша се и улови лесно разбираемите мисли на спящия дракон. Е, добре, тя по-скоро би посрещнала мъжа в присъствието на спящ дракон, отколкото в спалня. Пресече стаята и забеляза с крайчеца на окоото си странна жена, когато минаваше покрай полирано парче метал, окачено на стената.

Тя спря на място, удивена, зяпнала с недоверие към лицето, отразено от метала. Едва когато вдигна ръце към издадените си скули в жест на неволна изненада и отражението повтори жеста ѝ, разбра, че гледа себе си.

Какво пък, момичето в огледалото беше по-хубаво от леди Тела, и дори от дъщерята на шивача! Но толкова слабо. Ръцете ѝ сами се отпуснаха към шията, към стърчащите ключици, към гърдите ѝ, които не отразяваха напълно общата ѝ слабота. Дрехата беше твърде широка за нея, отбеляза тя с неочаквано надигане на тщеславие, родено в момента на удовлетворено оценяване. И косата ѝ... Тя стоеше около главата ѝ като ореол. Не искаше да лежи мирно. Лесса я приглади с нетърпеливи пръсти, автоматично бутвайки кичурите напред пред лицето си. В момента, в който раздразнено ги бутна назад, досещайки се, че няма нужда от това прикритие, косата се разпиля отново.

Лек звук, стържене на ботуш по камък, я изтръгна от замечтаното състояние. Тя изчака, преминавайки мигновено към очакване той да се появи. Внезапно усети срамежливост. Лицето ѝ беше голо пред света, косата ѝ скрита зад ушите, тялото очертано от прилепващите дрехи, тя беше лишена от привичната ѝ анонимност и поради това беше, по своя преценка, уязвима.

Лесса гордо подтисна желанието да избяга, ирационалния страхов шок. Гледайки се в металното огледало, тя изпъчи рамене и вдигна високо глава. Косата ѝ запука от движението, разлюля се и се премести около главата ѝ. Тя беше Лесса от Руата, от стар благороден Род. Вече не се нуждаеше от прикритие, за да се пази, така че трябваше гордо да стои с открито лице пред света... и този драконов ездач.

Тя решително прекоси стаята, бутвайки настрани гоблена, който прикриваше отвора към голямата пещера.

Той беше там, до главата на дракона, чешеше гънките на клепачите му с изненадващо нежно изражение. Това беше една жива картина, която напълно съответствуваше на чутото от нея за драконовите ездачи.

Разбира се, тя беше чувала за странната близост между дракон и ездач, но сега за пръв път разбираше, че и обичта е част от тази връзка. Че този студен, резервиран човек е способен на толкова дълбоки емоции.

Той беше достатъчно нетактичен с нея над стария уер-пазач. Нищо чудно, че животното беше предположило, че той й мисли злото. Драконите бяха много по-толерантни, припомни си тя с неволно изсумтяване.

Той се обърна бавно, като че ли не желаше да остави бронзовия звяр. Забеляза я и се завъртя към нея с внимателен поглед, когато забеляза променената ѝ външност. С бързи, стегнати стъпки измина разстоянието до нея и я избута обратно в спалнята, хващайки със силната си ръка нейната за лакътя.

– Мнемет е похапнал малко и ще има нужда от спокойствие, за да си почине – каза той с тих глас, като че ли това беше най-важното нещо. След това бутна тежкия гоблен отново на мястото му, пред отвора.

След това се отдръпна от нея, обръщайки я от една страна на друга, оглеждайки я старателно. По лицето му прелетя любопитно и леко изненадано изражение.

– Измила си се... хубава, да, почти хубава – изпусна той с такова доволно снизхождение в гласа, че тя грубо се отдръпна настрани от него. Самолюбието ѝ беше засегнато. Смехът му беше подигравателен. – Как би могъл някой да предположи, в края на краищата, какво има под мръсотията на... на десет пълни Оборота, бих казал? Да, ти определено си достатъчно хубава, за да убедиш Ф'нор.

– Трябва ли Ф'нор да бъде убеден на всяка цена? – запита тя с леден тон, грубо отблъсната от поведението му.

Той я гледаше с усмивка, докато накрая не ѝ се наложи да стисне юмруци, за да се удържи от желанието да цапардоса това усмихнато лице.

– Няма значение, трябва да похапнем, и ще искам от теб една услуга – каза той накрая. Виждайки удивеното ѝ изражение, той се обърна със зла усмивка, когато движението му показва запечената кръв по левия ръкав. – Най-малкото, което можеш да направиш, е да промиеш раните, получени с чест по време на боя заради теб.

Той бутна настрани част от драперията, която прикриваше вътрешната стена и изръмжа: – Храна за двама! – в черна дупка в голия камък.

Тя чу подземно ехо далече отдолу, когато гласът му отекна през дългия тунел.

– Неморт е вече почти вкочанена – каза той, докато вземаше разни неща от друг прикрит от драперията отвор, – и Излюпването скоро ще започне.

Стомахът на Лесса се сви на студена топка при споменаването на Излюпването. Най-веселите истории за дракони, които тя беше чувала,

бяха смразяващи, а най-мрачните – отвратително мъртвешки. Тя смутено пое нещата, които той ѝ подаде.

– Какво? Изплашена ли си? – иронизира я драконовият ездач, спирайки за момент, след като съблече разкъсаната и окървавена риза.

С поклащане на глава Лесса насочи вниманието си към широкоплещестия, мускулест гръб. Бледата кожа на тялото беше декорирана със засъхнали кървави струйки. От раната на рамото сълзеше свежа кръв, тъй като събличането на ризата беше разкъсало меките съсиреци.

– Ще имам нужда от вода – каза тя и забеляза, че сред нещата, които той ѝ е подал, има плоска паничка. Тя бързо отиде до басейна, чудейки се как е могла да се съгласи да отиде толкова далече от Руата. Макар и в руини, тя беше нейна и ѝ беше позната от Кулата до най-дълбоките изби. В онзи момент, когато идеята беше предложена и коварно проведена от драконовия ездач, тя се чувствуваше способна на всичко, след като най-сетне беше постигнала смъртта на Факс. Сега всичко, което можеше да направи, беше да се пази да не разлее водата от паничката, която необяснимо трепереше в ръцете ѝ.

Тя се насили да се занимава само с раната. Порязването беше лошо, дълбоко където се беше забил върхът на ножа и разкъсано надолу във все по-плитък разрез. Пръстите ѝ усещаха гладката му кожа, докато промиваше раната. Въпреки желанието си тя усети мъжката му миризма, съставена не чак толкова неприятно от пот, кожа и странен мускусен дъх, който сигурно идваше от близостта с драконите.

Въпреки че сигурно го болеше, докато тя почистваше съсирената кръв, той не показваше никакви признаци на дискомфорт, като че ли беше безчувствен към операцията. Тя беше още по-обидена от това, че не може да го подразни чрез грубо третиране, за да си върне за неговото неуважение към чувствата ѝ.

Тя изскърца гневно със зъби, докато втриваше старателно целебния балсам. След това направи неголяма превръзка и я пристегна здраво с други ивици от разкъсана дреха. След това отстъпи назад, привършила с лечението си. Той сви ръка изпитателно в ограничаващата го превръзка, и движението раздвижи мускулите по гърба му.

Когато се обърна към нея, очите му бяха тъмни и замислени.

– Бяхте много внимателна, миледи. Благодаря. – Усмивката му беше иронична.

Тя отстъпи назад, когато той се надигна, но той само отиде до сандъка и взе чиста, бяла риза.

Дочу се приглушено бучене, което бързо се засили.

Ръмжене на дракони? – чудеше се Лесса, опитвайки се да подтисне нелудничавия страх, надигащ се в нея. Излюпването ли беше започнало? Тук нямаше леговище на уер-пазач, в което да се укрие.

Когато разбра объркването ѝ, драконовият ездач се разсмя весело, и с поглед към нея отдръпна настрана един гоблен точно когато някакъв шумен механизъм в канал в стената избута в полезрението ѝ поднос с храна.

Засрамена от необоснования си страх и вбесена от това, че той го беше отбелязал, Лесса седна инатливо на покритата с кожа стенна седалка, желяйки му от сърце най-различни сериозни и болезнени рани, които тя да може да превърже с невнимателни ръце. Нямаше да пропусне бъдещите възможности.

Той постави подноса на ниската маса пред нея, хвърляйки на пода купчина кожи вместо стол за самия него. Имаше хляб, месо, купа клех, изкусително жълто сирене и дори няколко парчета зимни плодове. Тя дори не се протегна към храната, въпреки че мисълта за парче плод, който да е изсъхнал вместо развален, напълни устата ѝ със слюнка. Той погледна нагоре към нея и се намръщи.

– Дори в Уейра дамата първа разчупва хляба – каза той и кимна с уважение към нея.

Лесса се изчерви, несвикнала на каквито и да било комплименти и определено несвикнала да яде първа. Тя разчупи парчето хляб. То не приличаше на нищо, което тя беше яла някога. Първо, беше прясно. Брашното е било внимателно пресято, без следи от пясък или люспи. Тя взе резена сирене, който той ѝ протегна, и то също имаше необикновено приятен остър вкус. Много окуражена от този белег на промяна в статуса ѝ, Лесса се протегна за най-голямото парче плод.

– Виж сега – започна драконовият ездач и ръката му докосна нейната, за да привлече вниманието ѝ.

Тя изпусна виновно плода, мислейки, че е сбъркала, и го загледа, размишлявайки над грешката си. Той вдигна плода и го постави отново в ръката ѝ, докато продължаваше да говори. Тя си гризна от него, обезоръжена, и насочи към мъжа цялото си внимание.

– Слушай ме внимателно. Не бива да показваш страх нито за миг, каквото и да става по време на Площадката на Излюпването. И не бива да я оставяш да преяжда. – Намръщен израз прекоси лицето му. – Една от главните ни задачи е да пазим драконите да не преяждат.

Лесса изгуби интерес към вкуса на плода. Остави го внимателно в купата и се опита да разбере това, за което той не беше споменал пряко,

но тонът на гласа му намекваше. Тя погледна лицето на драконовия ездач, виждайки го за пръв път не като символ, а като човек.

Студенината му всъщност беше предпазливост, реши тя, а не липса на емоции. Гордостта му сигурно целеше да намали впечатлението за младостта му, тъй като той не можеше да е много по-възрастен от Лесса по Обороти. В него имаше някаква тъмнина, която не беше зла; това беше някакво търпение, пълно с тъжни размисли. Тежката черна коса тръгваше назад от високото чело, за да достигне почти до яката на ризата. Плътните черни вежди твърде често се събираха заедно в проблясък на извито високомерие, докато той поглеждаше надолу, вирнал започващия от челото нос към жертвата си. Очите му, светлокафяви до степен да изглеждат златни, бяха твърде подходящи за отразяване на емоции като цинизъм или студена омраза. Устните му бяха тънки, но добре оформени и почти приятни със спокойната си хармония. Защо трябваеше винаги да придръпва уста на една страна в недоверие или в някоя от тези сардонични усмивки? Той можеше да бъде смятан за красив, предположи тя чистосърдечно, тъй като правеше впечатление на неотразимо привличане. И в този момент беше съвършено спокоен.

Той наистина имаше предвид точно каквото беше казал. Не искаше тя да се плаши. Нямаше никаква причина тя, Лесса, да се бои.

Той много искаше тя да успее. Да пази кого от това да преяжда с какво? Стадни животни? Новоизлюпеният дракон сигурно не беше способен да изяде цяло животно. Това изглеждаше достатъчно проста задача за Лесса. Уер-пазачът се беше подчинявал само на нея и на никой друг в Руатското Хранилище. Тя беше успяла да разбере големия бронзов дракон и дори беше успяла да му изшътка, когато беше преминала под полезрението му от Кулата на път за акушерката. Главната задача? Нашата главна задача?

Драконовият ездач гледаше към нея очакващо.

– Нашата главна функция? – повтори тя. В намека ѝ се съдържаше неизречена молба за повече информация.

– Ще ти разкажа повече за това после. Първо по-първите неща – казва той нетърпеливо, пресичайки по-нататъшните въпроси.

– Но какво става? – настоя тя.

– Казвам ти това, което беше казано на мен. Нищо повече и нищо по-малко. Помни тези две неща. Забрави страха и не ѝ позволявай да преяде.

– Но...

– Ти обаче имаш нужда да ядеш. Ето. – Той набоде парче месо на

ножа си и ѝ го подаде, мръщейки се докато тя не успя да го преглътне. Той смяташе да я насили да хапне още, но тя сграбчи полуизядения плод и захапа твърдата сладка сфера. Вече беше изяла повече, отколкото беше свикнала да яде за цял ден в Хранилището.

– В Уейра скоро ще ядем по-добре – отбеляза той, измервайки подноса с пожълтяло око.

Лесса беше изненадана, тъй като по нейна преценка това беше истинско пиршество.

– Повече ли е, отколкото си свикнала? Да, забравих, че ти напусна Руата само кожа и кости.

Погледът ѝ изстина.

– Ти се справи добре в Руата. Нямах предвид да те критикувам – добави той, усмихвайки се на реакцията ѝ. – Но пробвай да се погледнеш – посочи той към нея. Лицето му отново беше прекосено от любопитното изражение, полуусмихнато, полузамислено. – Трябваше да се досетя, че ще си хубава, след като се измениш. – отбеляза той. – Но не и че ще имаш такава коса. – Този път изразът му беше открито удивен.

Тя неволно вдигна ръка към главата си и косата пропука под пръстите ѝ. Но какъвто и отговор да смяташе да даде тя във възмущението си, той пресекна преди още да е започнал. Неестествено пищене запълни стаята.

Звукът предизвикваше вибрация, която пробяга от костите зад ушите ѝ надолу по гръбнака. Звукът пронизваше черепа ѝ, въпреки защитата на ръцете. И изчезна внезапно, както и се появи.

Преди тя да разбере какво става, драконовият ездач вече я беше сграбчил за китката и я бутна към сандъка.

– Сваляй тези – нареди той, сочейки роклята и туниката ѝ. Когато тя го зяпна глупаво, той вдигна свободната бяла роба, без ръкави и колан, просто два слоя фин плат, закопчан на раменете и отстрани. – Сваляй ги, или да ти помогна? – запита той без нито капка търпение.

Пищящият звук се повтори, и дразнещият му тон раздвижи пръстите ѝ по-бързо. Тя бързо разкопча дрехите, които носеше, и ги остави да се плъзнат в краката ѝ, докато той нахлузи отгоре ѝ бялата роба. Тя успя да пъкне ръцете си на съответните места, и той я грабна за китката отново и хукна навън от стаята. Косата ѝ се мятеше след нея, оживяла от статичното електричество.

Когато те достигнаха голямата пещера, бронзовият дракон стоеше в центъра ѝ и главата му беше обърната към отвора на спалнята. Той се стори нетърпелив на Лесса. В големите му очи, които толкова я

удивляваха, блестяха искри. Държанието му подсказваше вътрешно задоволство от големите размери, и от гърлото му се изтръгна високо свистене, няколко октави под дразнещия звук, който ги беше стреснал.

Както бързаха в нетърпението си, драконът и човекът изведнъж спряха. Внезапно Лесса разбра, че обсъждат нея. Внезапно голямата глава на дракона се оказа точно пред нея. Носът му закриваше всичко останало. Тя усети топлото му издишване, леко дъхашо на фосфор. Чу го да информира драконовия ездач, че одобрява все повече и повече тази жена от Руата.

С дръпване, което разтърси главата ѝ, драконовият ездач я повлече през прохода. Драконът се понесе след тях с такава скорост, че Лесса беше уверена, че те ще изхвъркнат от каменния праг. Някак си обаче точно преди съдбовната крачка тя беше вдигната на бронзовата шия и драконовият ездач я придържаше здраво за кръста. Същото плавно движение продължи в плъзгане през голямата чаша на Уейра към по-високата стена настреща. Въздухът беше пълен с криле и драконови опашки, прорязван от хор от звуци, отекващи отново и отново през каменната долина.

Мнемет пое курс, който според Лесса щеше да доведе до пряко сблъскване с друг дракон, право към огромна кръгла чернота в склона, високо нагоре. Като по магия животните влетяха вътре. Огромните разперени крила на Мнемет почти достигаха двете страни на отвора.

Проходът отекваше около тях с грохота на крила. Въздухът я притисна бързо. След това внезапно влетяха в гигантска пещера.

Сигурно цялата планина трябва да е куха, мислеше си Лесса, не вярвайки на очите си. Драконите се бяха подредили по стените на огромната пещера по рангове, сини, зелени, кафяви и само още две големи бронзови животни като Мнемет, на скалните ръбове, предназначени да побират стотици. Лесса се хвана здраво за люспите на бронзовата шия пред нея, инстинктивно усещайки настъпването на голямо събитие.

Мнемет профуча надолу, подминавайки ръба с бронзовите дракони. След това всичко, което Лесса можеше да гледа, беше намиращото се на пясъчния под на голямата пещера: драконови яйца. Купчина от десетина чудовищни, пъстри яйца. Черупките им се движеха в спазми, докато люпилото си пробиваше път навън. На една страна, върху издигната част от пода, лежеше златно яйце, наполовина по-голямо от пъстрите. Точно зад него лежеше неподвижното охрено туловище на старата кралица.

В момента, в който разбра, че Мнемет се насочва към това яйце, Лесса усети как ръцете на драконовия ездач я повдигат от шията на

животното.

Тя го сграбчи инстинктивно. Ръцете му се втвърдиха и неумолимо я бутнаха надолу. Очите му, горящи с махагонов огън, се впиха в нейните.

– Не забравяй, Лесса!

Мнемет добави окуражаваща нота. Едното от големите му фасетни очи беше обърнато към нея. След това се издигна от пода. Лесса почти вдигна ръка умоляващо, лишена от всяка поддръжка, дори от непрестанното вътрешно принуждение, което я поддържаше да се бори, за да отмъсти на Факс. Тя видя как бронзовият дракон каца на първата площадка, на малко разстояние от останалите бронзови зверове. Драконовият ездач слезе, и Мнемет огъна извитата си шия, докато главата му легна до неговия ездач. Мъжът се протегна и разсеяно, както се стори на Лесса, погали животното.

Високи писъци и охкания отвлякоха вниманието на Лесса от него, и тя видя повече дракони да се спускат в бръснещ полет. Всеки ездач оставяше млада жена, докато там се събраха дванадесет момичета, включително Лесса. Тя остана на малко разстояние от тях, докато те се сбиха едно в друго. Тя ги изгледа с любопитство, презирайки сълзите им, въпреки че нейното сърце сигурно биеше не по-малко бързо от техните. Тя не смяташе, че сълзите ще ѝ помогнат с нещо. Момичетата не бяха наранени по никакъв начин, доколкото тя можеше да види, защо тогава толкова плакане? Презрението ѝ към тяхното блеене я накара да усети собственото си безразсъдство, и тя пое дълбоко въздух, за да противостои на пронизалия я студ. Нека те се боят. Тя беше Лесса от Руата и нямаше нужда да се бои.

Едва тогава златното яйце се раздвижи конвулсивно. Изпищявайки като една, девойките отскочиха надалеч от него, с гърбове към каменната стена. Една от тях, красива блондинка с коса, люлееща се току над земята, замалко не стъпи извън издигнатия под, спря с писък и страхливо се отдръпна назад към относителното спокойствие на другите момичета. Лесса се завъртя, за да види каква може да е причината за ужаса на лицето на девойката. И тя самата отстъпи неволно назад.

На главната част от пясъчната арена няколко от яйцата вече бяха широко разчупени. Дракончетата, промъквайки се несигурно, се движеха срещу – и Лесса преглътна – момчетата, застанали твърдо в полукръг. Някои от тях не бяха по-големи, отколкото тя беше в деня, когато армията на Факс се беше стоварила върху Руатското Хранилище.

Писъците на жените притихнаха до приглушени охкания и

ридания, когато едно от дракончетата се пресегна с нокти и челюсти, за да грабне едно от момчетата.

Лесса се насили да гледа, докато младият дракон буквално смаза момчето, запрашайки го настрани, като че ли неудовлетворен от нещо. Момчето не помръдна, и Лесса можеше да види как кръвта от причинените от дракона рани попива в пясъка.

Друго драконче се приближи до друго момче и спря, пляскайки с мокрите си криле безсилно. Изви набръчканата си шия и изкрюка пародия на окуражаващото припяване, което често тананикаше Мнемет. Момчето несигурно повдигна ръка и започна да чеше гънката на клепака. Не вярвайки на очите си, Лесса гледаше как дракончето наклони глава, приближавайки я към момчето. Припяването му ставаше все по-мекко. Лицето на детето се разтвори в невярваща усмивка на щастие.

Откъсвайки очите си от изумителното зрелище, Лесса видя, че друго драконче върши същото с друго момче. На арената се появиха още два дракона. Един от тях беше съборил едно момче и се разхождаше отгоре му, без да забелязва, че ноктите му оставят големи рани. Дракончето, което го беше последвало, се спря при раненото дете, навеждайки главата си към лицето му, заприпява разтревожено. Докато Лесса гледаше, момчето успя да се изправи на краката си. Сълзи от болка течаха по бузите му. Тя го чуваше как моли дракона да не съжالياва, и че той е само малко одраскан.

Нещата свършиха много бързо. Младите дракони се разделиха по двойки с момчетата. Зелените ездачи се спуснаха долу, за да отнесат неприетите. Сините ездачи кацнаха на пода с животните си и поведоха двойките навън от пещерата. Младите дракони пицяха, мъркаха и пляскаха с мокри криле, докато се олюляваха навън, окуражавани от новопридобитите си другари по Уейр.

Лесса решително се обърна назад към клатещото се златно яйце, знаейки какво да очаква и опитвайки се да предрече какво успелите момчета бяха или не бяха направили, за да не ги изолират малките дракончета.

По златната черупка пролази пукнатина, която бе посрещната с ужасени писъци от момичетата. Някои бяха припаднали и приличаха на малки купчинки бял плат, други бяха прегърнати от пипалата на общия страх. Пукнатината се разшири и се подаде клинообразна глава, последвана бързо от блестяща в злато шия. Лесса се учуди с неочаквано спокойствие колко ли време би било нужно, за да порасте животното, като се имат предвид без съмнение малките му размери при раждането.

Защото главата беше по-голяма от тези на малките дракони, а те бяха достатъчно големи, за да смачкат жилави момчета на по десет пълни Оборота.

Лесса дочу гръмко напяване откъм залата. Хвърляйки поглед към наблюдаващите, тя разбра, че то идва от наблюдаващите бронзови дракони, защото това беше раждането на тяхната партньорка, тяхната кралица. Напяването се засили когато черупката се разчупи на парчета и се появи златното, блестящо тяло на новата женска. Тя се измъкна, забивайки острата си човка в мекия пясък, и попадна за момент в капан. След това се изправи, пляскайки с мокрите си криле, смешна и нелепа с тромавата си слабост, и внезапно, с неочаквана бързина, се хвърли към вкаменените от ужас момичета. Преди Лесса да успее да мигне, тя разтърси първото момиче с такава злоба, че се чу как главата ѝ изпуква и тя рухна неподвижна на пясъка. Изоставяйки я, драконицата скочи към второто момиче, но не прецени правилно разстоянието и падна, посягайки с нокът да се опре и раздирайки тялото на девойката от рамото до бедрото. С писъка си смъртно раненото момиче отвлеche дракона и изтъргна останалите от ужасения им транс. Те се пръснаха в паническо объркване, тичайки, бягайки, скачайки, спъвайки се, падайки по пясъка, към изхода, през който бяха излезли момчетата.

Когато златистият звяр, пищевойки жално, се хвърли надолу от издигнатата арена към пръснатите жени, Лесса скочи. Защо това глупаво, празноглаво момиче не беше отстъпило настрана, помисли си Лесса, сграбчи клинообразната глава, не много по-голяма на тази възраст от собственото ѝ тяло. Дракончето беше толкова тромаво и слабо, че само си беше най-злият враг.

Лесса завъртя главата така, че многофасетните очи да погледнат към нея... и се оказа изгубена в този дъгоцветен поглед.

Изпълни я чувство на радост, чувство за топлина, нежност, чиста възбуда, и мигновено респект и уважение заляха ума, сърцето и душата ѝ. Никога повече нямаше да ѝ липсва адвокат, защитник, сърдечна приятелка, знаеща всеки миг настроението на ума и сърцето ѝ, нейните желания. Колко чудесна е Лесса, вмъкна се някаква мисъл в нейните представи, колко е красива, колко е приятна, колко мъдра, колко смела и умна!

Механично Лесса се протегна да почеше точното място на меките гънки на клепаците.

Дракончето премига към нея тъжно, съжалявайки, че я е изплашило. Лесса успокояващо потупа леко влажната, мека шия, извита

доверчиво към нея. То се плъзна на една страна и едното крило се набучи на задния му нокът. Болеше. Лесса внимателно повдигна неправилно поставения крак, освободи крилото и го сгъна обратно до гръбнака.

От гърлото на драконицата се понесе тихо мъркане. Очите ѝ следяха всяко движение на Лесса, отправи към нея лек намек. Лесса покорно се погрижи за другата клепачна гънка.

Дракончето извести, че е гладно.

– Ей сега ще ти намерим нещо за хапване – увери я Лесса оживено и премига към нея с удивление. Как можеше да бъде толкова груба? Та нали тази малка фурия току-що беше сериозно ранила, ако не и убила, две жени.

Тя не можеше да повярва, че може изведнъж да изпита такава симпатия към животното. Въпреки това, да защитава новоизлюпеното беше за нея най-естественото нещо на света.

Дракончето изви шията си, за да погледне Лесса право в очите. Рамот повтори натъжено колко отчаяно гладна е, толкова дълго затворена в тази черупка без каквато и да е храна.

Лесса се учуди откъде може да знае името на златната драконица, на което Рамот отговори: Защо да не си знам собственото име, след като то си е единствено и само мое? След това Лесса направо се изгуби в чудото на тези магнетично изразителни очи.

Без да обръща внимание на спускащите се бронзови дракони, нито на присъствието на ездачите им, Лесса галеше главата на най-чудното същество на цял Перн, отлично предвиждайки проблеми и успехи, но най-вече сигурна, че Лесса от Перн е Стопанка на Уейра с Рамот Златната отсега завинаги.

ЧАСТ ВТОРА ДРАКОНОВИЯТ ПОЛЕТ

Планини треперят, морета кипят,
Пясъците парят, дракони твърдят –
Червената Звезда е близо.
Камъни се скупчват и пламтят огньовете,
Няма я тревата, Перн за бой готов е,
Стражата навън излиза.
Гледай, Звезден камъко, претърсвай небето,
Гответе се, Уейрове, ездачи, летете –
Червената Звезда е близо.

– Ако кралиците не трябва да летят, тогава защо са им криле? – запита Лесса. Спокойният и вразумителен тон вече й костуваше доста усилия.

Тя трябваше да научи, че (въпреки че за нея беше естествено да се успокоява) трябва да се успокоява дискретно. За разлика от повечето жители на Перн, драконовите ездачи бяха способни да усещат силната емоционална аура.

Тежките вежди на Р'гул се събраха в удивено смръщване и той затвори уста раздражено. Лесса разбра отговора му още преди той да го изцеди.

– Кралиците не летят – каза просто той.

– Освен в брачен полет – допълни С'лел. Той дремеше, състояние, което постигаше често и без усилия, въпреки че беше по-млад от енергичния Р'гул.

Отново са на път да се скарат, помисли си Лесса с вътрешно раздражение. Тя можеше да издържи така около половин час, след което стомахът й започваше да кърка. Техните възгледи относно инструктирането на новата Стопанка на Уейра в „Задълженията към Дракона, Уейра и Перн“ често се превръщаха в продължителни спорове върху дребни детайли от уроците, които тя трябваше да запомни и да повтаря дума по дума. Понякога, както сега, тя се развличаше с ефирната надежда, че може да ги омотае до такава степен в собствените им глупости, че незнателно да й открият някоя и друга истина.

– Кралиците летят само в брачен полет – съгласи се с поправката

Р'гул.

– Сигурно след като могат да летят в брачен полет, значи могат да летят и по друго време – каза Лесса с непоклонливо търпение.

– Кралиците не летят. – Изражението на Р'гул беше упорито.

– Йора никога не е летяла с дракон изобщо – промърмори С'лел, премигвайки бързо, потънал в спомени за миналото. Изразът му беше смъртно загрижен. – Йора никога не напускаше това жилище.

– Тя водеше Неморт на храна – изстреля раздражено Р'гул.

В гърлото на Лесса се надигна жлъч, и тя преглътна. Биха ли те разбрали, че Рамот може да събуди всички понякога? Или може би беше по-добре да събуди Р'гуловия Хат. Тя леко се усмихна вътрешно, когато мисълта за тайната ѝ способност да разговаря с всеки дракон в Уейра, син, зелен, кафяв или бронзов, мигновено я успокои.

– Когато изобщо успяваше да накара Неморт да се размърда – промърмори С'лел, почесвайки се загрижено по брадичката.

Р'гул хвърли на С'лел остър поглед, за да го накара да замълчи, и след като успя, потупа по дъсчицата за писане на Лесса.

Подтискайки въздишката си, тя взе стилото. Вече беше писала тази балада девет пъти с абсолютна точност, дума по дума. Десет очевидно беше за Р'гул магическо число, тъй като тя беше написала всяка една от традиционните Обучаващи Балади, Сагите за Бедствието и Законите, верни буква по буква, по десет пъти. Наистина, не беше разбрала половината от тях, но знаеше смисъла им.

„Планини треперят, морета кипят,“ написа тя.

Може би. Ако е имало голямо вътрешно разместване на земните пластове. Един от пазачите на Факс в Руатското Хранилище беше разказвал веднъж на стражите една история от дните на дядото на господаря си. Цяло крайбрежно селище в Източен Форт се било плъзнало във водата. Същата година било имало няколко огромни вълни, и се твърдяло, че отгатак Иста се била появила пак по същото време планина, чийто връх изригвал огън. След това изчезнала обратно. Може би този ред разказваше за това. Може би.

„Пясъците парят...“ Наистина се говореше, че през лятото Игенската равнина може да бъде направо непоносима. Няма сянка, няма дървета, няма пещери, само бяла пясъчна пустиня. Дори драконовите ездачи старателно избягваха тази област в средата на лятото. И, като се досети, пясъците на Площадката на Излюпването винаги бяха топли под краката. Ставаха ли тези пясъци достатъчно горещи, за да парят? И какво всъщност ги стопляше? Същият невидим подземен огън, който

загряваше водата в баните на Бенденския Уейр?

„Драconi твърдят...“ Достатъчно тромаво, за да може да се разгълкува по една дузина различни начини, и Р'гул дори не би намекнал кой от тях е официалният. Означаваше ли това, че драконите твърдят, че Червената Звезда е близо? Как? Като издават специален звук, подобен на този, с който жалеят, когато някой от техния род отиде да умре между? Или може би драконите подсказват какво могат да направят, докато Червената Звезда е наблизо? Освен, разбира се, традиционната им задача да изгорят Нишките, докато са още в небето? Ох, колко много неща не казваха тези балади, и никой не искаше да обясни. Но все пак трябва да е имало някакъв смисъл.

„Камъни се скупчват и пламтят огньове, няма я тревата, Перн за бой готов е.“

Още загадки. Камъни върху огъня ли трупа някой? Огнения камък ли имат предвид? Или пък камъните се скупчват сами като по време на лавина? Авторът на баладата поне можеше да подсказе сезона – или може би го е направил с „няма я тревата“? Смяташе се обаче, че зеленината привлича Нишките, което беше традиционното обяснение защо е забранено да се оставя растителност около човешките жилища. Но камъните не можеха да спрат Нишките да се зароят в земята и да се размножават под нея. Само фосфиновите издишвания на дъвчещ огнен камък дракон спираха Нишките. И в днешни дни никой, усмихна се тънко Лесса, дори и драконовите ездачи – определено с изключение на Ф'лар и на хората от неговото ято – не си даваха труда да използват огнен камък, да не говорим пък за това да изкореняват тревата около къщите. Напоследък хълмовете, поддържани голи със столетия, се покриваха с гъста трева напролет.

„Стражата навън излиза.“

Тя издраска фразата със стилото, мислейки си: Така че нито един драконов ездач да не може да напусне Уейра незабелязано.

Сегашната политика на бездействие на Р'гул като Водач на Уейра почиваше на идеята, че ако никой, Господар или обикновен жител на Хранилище, не вижда драконови ездачи, тогава никой няма да се чувства обиден. Дори традиционните патрули вече летяха над необитаеми области, за да оставят сегашното раздражение относно „паразитния“ Уейр да изчезне. Факс, чиято открита вражда беше запалила това движение, не беше отнесъл каузата със себе си в гроба. Говореше се, че Лард, младият Господар на Телгар, е новият му водач.

Р'гул като Водач на Уейра. Това дълбоко измъчваше Лесса. Той

беше толкова открито неподходящ. Но неговият Хат беше летял с Неморт по време на последния ѝ полет. Традиционно (тази дума почваше да отвращава Лесса заради многобройните лични пропуски, извинявани с нея) Водач на Уейра беше ездачът на партньора на кралицата. Е, Р'гул изглеждаше подходящ човек – едър здравеняк, енергичен физически и доминиращ. Тежкото му лице внушаваше представата за строго дисциплинирана личност. Само че според Лесса тази дисциплина беше насочена в погрешна посока.

А Ф'лар... той беше дисциплинирал себе си и ездачите от своето ято по начин, който Лесса смяташе за подходящ. Защото той, за разлика от Водача на Уейра, не само искрено вярваше в Законите и Традициите, които следваше, но и ги разбираше. Отново и отново тя беше успявала да разбере като озадачаващ урок фраза или две, подхвърлени от Ф'лар в нейна посока. Но традиционно само Водачът на Уейра инструктиреше Стопанката на Уейра.

Защо, в името на Яйцето, с Неморт не беше летял Мнемет, Ф'ларовият бронзов гигант? Хат беше благородно животно, в пълната си сила, но не можеше да се сравнява с Мнемет нито по размери, нито по размах на крилето, нито по сила. В последната купчинка яйца на Неморт щеше да има повече от десет яйца, ако с нея беше летял Мнемет.

Йора, последната и неоплакана Стопанка на Уейра беше била дебела, глупава и некомпетентна. Всеки беше съгласен с това. Съответно и драконът приличаше на ездача си така, както ездачът приличаше на дракона. Размислите на Лесса стигнаха до извод. Без съмнение Мнемет беше бил така отблъснат от драконицата, както човек като Ф'лар би бил отблъснат от ездачката – по-точно неездачката, поправи се Лесса, хвърляйки ироничен поглед към похъркващия С'лел.

Но ако Ф'лар беше встъпил в опасността от отчаяния дуел с Факс, за да запази живота на Лесса там, в Руатското Хранилище, за да я доведе в Уейра като кандидатка за Впечатването, защо тогава не беше поел ръководството на Уейра, когато тя беше успяла, и не беше изместил Р'гул? Какво чакаше? Навремето той беше достатъчно страстен и убедителен, за да я накара да се откаже от Руата и да дойде в Бенденския Уейр. Защо сега беше възприел такава позиция на отвлечено равнодушие, докато Уейрът все повече и повече губеше авторитета си?

„За да опазя Перн“, беше казал Ф'лар. От какво, ако не от Р'гул? По-добре щеше да бъде да започне работата по спасяването му. Или изчакваше, докато Р'гул се провали фатално? Р'гул няма да се провали, мислеше си тъжно Лесса, защото няма да направи каквото и да било. И

особено няма да обясни това, което тя иска да знае.

„Гледай, Звезден камък, претърсвай небето.“ От мястото си Лесса можеше да види гигантския правоъгълник на Звездния камък, очертан на фона на небето. До него винаги стоеше ездач-страж. Един ден тя се покатери там горе. Оттам се откриваше величествен изглед към Бенденските планини и към високото плато, което достигаше до самия Уейр. Миналия Оборот при Звездния камък имаше голяма церемония, когато изгряващото слънце като че ли кацна за момент върху Скалата на Пръста, отбелязвайки зимното слънцестоене. Това обаче обясняваше единствено важността на Скалата на Пръста, не и тази на Звездния камък. Още една необяснена загадка.

„Гответе се, Уейрове“, изписа Лесса мрачно. Множествено число. Не Уейр, а Уейрове. Р'гул не можеше да отрече, че на Перн имаше пет празни Уейра, изоставени кой знае преди колко Оборота. Тя трябваше да научи имената и реда на основаването им. Форт беше първият и най-могъщ, след това Бенден, Високите склонове, Горещия Иген, Океанският Иста и равнинният Телгар. Нямахме обаче обяснение защо пет са били изоставени. Нито защо големият Бенден, способен да подслони петстотин животни в хилядите от пещери, поддържаше едва двеста. Разбира се, Р'гул беше се измъкнал с обяснението, че Йора е била некомпетентна и невротична Стопанка на Уейра, и е позволявала на нейната драконова кралица да преяжда безконтролно. (Никой не беше казал на Лесса защо това е толкова нежелателно, нито пък съответно защо, в противоположност на това, те бяха толкова доволни когато Рамот се тъпчеше.) Разбира се, Рамот растеше, растеше така бързо, че промените се забелязваха всеки ден.

Лесса се усмихна с нежна усмивка, която дори присъствието на Р'гул и С'лел не можеше да обезпокои. Тя премести поглед от драсканиците си към прохода, който водеше от Стаята на Съвета нагоре към голямата пещера, където беше леговището на Рамот. Тя усещаше, че Рамот все още спи дълбоко. Жадуваше драконицата да се събуди, жадуваше за успокоителното внимание на тези дъгоцветни очи, за приятното й присъствие, което правеше живота в Уейра поносим. Понякога Лесса се чувстваше като че ли е две различни личности: радостна и доволна, когато се грижи за Рамот, и мрачна и ядосана, когато драконицата спи. Лесса прекъсна внезапно подтикащата мисъл, и се върна прилежно към урока. Така времето минаваше по-бързо.

„Червената Звезда е близо.“

Това покри с мрак, сякаш пребоядиса в зелено Червената Звезда, и

Лесса заби стилото си в мекия восък със символ за завършена работа.

Тя си спомняше онази трудно забравима зора преди повече от два пълни Оборота, когато беше вдигната от зловещо предчувствие от влажната слама в сиренарната в Руата. И Червената Звезда блестеше над нея.

Но сега тя беше тук. И цялото това бляскаво, активно бъдеще, което Ф'лар беше обрисувал ярко, не се беше материализирало. Вместо да използва потайната си сила, за да манипулира събитията и хората за доброто на Перн, тя беше вмъкната в последователност от празни откъм действия и знания, монотонни дни, С'лел и Р'гул ѝ бяха доскучали направо до погаждане, беше затворена в жилището на Стопанката на Уейра (колкото и по-добро да беше то от парчето под в сиренарната), площадката за хранене и банята. Единственото, за което тя използваше способностите си, беше за да прекъсва тези срещи с нейните така наречени наставници. Скърцайки със зъби, Лесса си помисли, че ако не беше Рамот, тя щеше просто да си отиде. Да свали сина на Гема и да си върне Руатското Хранилище, както и трябваше да направи веднага след смъртта на Факс.

Тя прехапа устни, усмихвайки се в самоирония. Ако не беше Рамот, тя нямаше да остане тук нито миг след Впечатването. Но от секундата, в която очите ѝ бяха срещнали тези на младата кралица там, на Площадката на Излюпването, нищо друго освен Рамот нямаше значение. Лесса принадлежеше на Рамот и Рамот беше нейна, с ум и сърце, безвъзвратно настроени една на друга. Само смъртта можеше да разкъса тази невероятна връзка.

Понякога ездач без дракон оставаше да живее, както Литол, Надзирателят на Руата, но той беше наполовина сянка, и тази размита личност живееше в мъки. Когато ездачът му умреше, драконът изчезваше в между, това замръзнало нищо, през което драконът някакси пренасяше себе си и ездача си за един момент от едно място на Перн на друго. Да навлезеш между беше опасно за неопитните. Опасността да бъдеш впримчен между за повече време, отколкото е нужно на човек да се изкашля три пъти, беше известна на Лесса.

И въпреки всичко единственият драконов полет на Лесса на шията на Мнемет беше я изпълнил с неукротимото, страстно желание да повтори усещането. Тя наивно беше мислила, че ще бъде обучавана като младите ездачи и дракони. Но тя, вероятно най-важният жител на Уейра след Рамот, оставаше привързана към земята, докато младежите влитаха и излитаха от между в непрекъснати упражнения. Тя побесняваше от неприятните ограничения.

Женска или не, Рамот трябваше да има същата вътрешна способност да преминава между, както и мъжките. Това се поддържаше – недвусмислено според Лесса – от „Баладата за полета на Морета“. Та не бяха ли баладите предназначени да информират? Да учат тези, които не могат да пишат и четат? Така че младият жител на Перн, без значение дали той е драконов ездач, Господар или жител на Хранилище, да може да научи задълженията си към Перн и да повтори ярката му история? Тези двамата безнадеждни идиоти можеха да отрекат дори съществуването на тази Балада, но как тогава беше я научила Лесса, ако тя не съществуваше? Без съмнение, мислеше кисело Лесса, кралиците имат криле именно по тази причина!

Когато Р'гул се съгласеше – и тя щеше да настоява, докато той го направеше – да ѝ позволи да поеме традиционната си отговорност като Пазител на Записите, тя щеше да намери тази балада. Един ден толкова забавеното от Р'гул „всяко нещо с времето си“ щеше да дойде.

Всяко нещо с времето си!, злобеше тя. Всяко нещо с времето си! Толкова много неща не с времето си са ми се събрали. Кога най-сетне ще дойде това тяхно навреме? Какво чакат? И какво чака превъзхождащият ги Ф'лар? Преминаването на Червената Звезда, в което вярва само той самият ли? Тя спря за момент, тъй като и най-обикновеното отбелязване на този феномен пробуждаше в нея студено, иронично чувство за зло.

Тя разтърси глава, за да го разсее. Движението ѝ беше неблагоприятно, и привлече вниманието на Р'гул. Той вдигна поглед от Записите, които старателно четеше. Когато дръпна дъсчицата ѝ през каменната маса на Съвета, дрънченето разбуди С'лел. Той вдигна глава бързо, още полусънен.

– Ъ? Е? Да? – измърмори той, премигвайки, за да фокусира замъглените си от съня очи.

Това вече беше твърде много. Лесса бързо установи контакт със С'леловия Туент, който тъкмо се събуждаше от дрямката. Туент нямаше нищо против.

– Туент е неспокоен, трябва да вървя – делово измърмори С'лел. След това забърза нагоре по коридора. Облекчението му, че напуска, беше не по-малко от това на Лесса да види тази гледка. Тя беше изненадана, когато го чу да поздравява някого в коридора, и се надяваше, че пристигането на някой друг ще ѝ даде повод да се отърве от Р'гул.

Беше Манора. Лесса поздрави старшата на жените от Долните Пещери с не особено добре прикрито облекчение. Р'гул, винаги нервен в

присъствието на Манора, незабавно се измъкна.

Манора, едра жена на средна възраст, притежаваше излъчване на тиха сила и полезност. Тя беше се присъединила чрез труден компромис към този вид живот, и се държеше със спокойно достойнство. Търпението ѝ тактично упрекуваше Лесса за нейната капризност и дребни проблеми. От всички жени, които Лесса беше срещала в Уейра (доколкото драконовите ездачи изобщо ѝ позволяваха да се среща с жени), тя уважаваше най-много Манора. Някакъв инстинкт у Лесса ѝ подсказваше, че тя надали ще бъде някога в свободни или приятелски отношения с която и да е от жените в Уейра. Нейните внимателно поддържани в рамките на формалността отношения с Манора обаче не само я задоволяваха, но и я удовлетворяваха.

Манора беше донесла таблиците с порционите от Пещерите на Снабдяването. Тя, като старша на жените, беше длъжна да информира Стопанката на Уейра за управлението на неговото домакинство. (Едно от задълженията, което Р'гул настояваше тя да изпълнява).

– Битра, Бенден и Лемос са ни изпратили техния десертък, но това не е достатъчно, за да изкараме големите студове през този Оборот.

– И миналия Оборот получихме само от тези трите, и въпреки това нямахме проблеми с прехраната.

Манора се усмихна приятелски, но беше очевидно, че тя не смята Уейра за достатъчно добре снабден.

– Вярно е, но това беше защото имавме запаси от сушена храна от по-благодарни Обороти, за да се поддържа. Тези запаси вече свършиха. С изключение на купищата варели с риба от Тилек... – Гласът ѝ изтъня изразително.

Лесса потръпна. Сушена риба, солена риба, всякакви видове риба напоследък се сервираха доста често.

– Запасите ни от зърно и брашно в Сухите Пещери са вече на свършване, понеже Бенден, Битра и Лемос не произвеждат зърно.

– Значи се нуждаем най-много от зърно и месо?

– Бихме могли да използваме повече плодове, корени и зеленчуци за разнообразие – каза замислено Манора. – Особено ако студеният сезон е наистина дълъг, както предсказват познавачите на времето. Сега ще отидем до Игенската равнина да събираме пролетни и есенни орехи, малини...

– Вие? До Игенската равнина? – прекъсна я Лесса, изумена.

– Да – отговори Манора, изненадана от реакцията на Лесса. – Винаги събираме там. Също и изкарваме водни зърнени култури от ниските

заливни площи.

– Как стигате там? – запита Лесса остро. Отговорът можеше да бъде само един.

– Ами по-старите ездачи ни пренасят. Не го правят на въпрос, и това дава на животните нещо за вършене, което не е уморително. Не знаете ли това?

– Че жените от Долните Пещери летят с драконовите ездачи? – присви устни Лесса сърдито. – Не. Не ми бяха казали. – Но това й настрояние не й помогна особено при търсенето на симпатия или съжаление в очите на Манора.

– Като Стопанка на Уейра, – каза тя възпитано, – вашите задължения ви задържат там, където...

– Ако аз поискам да ме отнесат до... Руата, например – прекъсна я Лесса, безмилостно придържайки се към темата, която беше усетила, че Манора иска да изостави, – ще ми бъде ли отказано?

Манора изгледа Лесса внимателно. Очите й бяха потъмнели от загриженост. Лесса изчакваше. Умишлено беше поставила Манора в ситуация, в която жената трябваше или да лъже откровено, което щеше да бъде отвращаващо за личност като нейната, или да се отклонява от прекия отговор, което щеше да бъде по-информативно.

– Липсата на особени основания може да бъде опасна в тези времена. Абсолютно опасна – каза твърдо Манора, и без да усети, се изчерви. – Не и когато кралицата расте толкова бързо. Вие трябва да бъдете тук. – Неочаквано предупредителният й намек, направен с върховна тревожност, впечатли Лесса повече, отколкото всичките помпозни нравоучения на Р'гул относно постоянната грижа за Рамот.

– Вие трябва да бъдете тук – повтори Манора с открит страх.

– Кралиците не летят – напомни й кисело Лесса. Тя подозираше, че Манора ще повтори С'леловия отговор на това твърдение, но по-възрастната жена внезапно превключи на по-безопасна тема.

– Не можем, дори на половин порция, – издърдори Манора, без да си поеме дъх, размествайки нервно дъсчиците, – да изкараме целия Студен период.

– Имало ли е изобщо някога преди такъв недостиг... по времето на Традициите? – запита Лесса с ядовита благод.

Манора вдигна въпросителен поглед към Лесса, която се изчерви, засрамена от себе си заради стоварването на раздразнението й от драконовите ездачи на главата на жената. Разкаянието й беше двойно, когато Манора мрачно прие мълчаливото й извинение. В този миг решението

на Лесса да разбие доминирането на Р'гул над Уейра и над самата нея изкристализира окончателно.

– Не, – продължи Манора спокойно, – традиционно – и тя се усмихна криво към Лесса – на Уейра се изпращат първите плодове на земята и лова. Наистина, през последните Обороти доставките ни хронично не достигаха, но това нямаше значение. Нямахме млади дракони, които да храним. Те ядат здравата, както знаете. – Погледите на двете жени се сключиха във вечното женско изумление от прищевките на младите, за които те се грижат. След това Манора повдигна рамене. – Ездачите ходеха на лов с животните си по Високите склонове или по Керунското плато. Сега обаче...

Тя направи безпомощна гримаса, за да подсказе, че ограниченията на Р'гул са ги лишили от това облекчение в снабдяването с продоволствия.

– А някога – продължи тя, гласът ѝ беше омекнал от носталгията, – прекарвахме най-студената част от Оборота в някое от южните Хранилища. Или, ако искахме и можехме, се връщахме по родните си места. Семействата някога се гордееха с дъщери, тръгнали със синовете на драконовия народ. – Лицето ѝ се отпусна в тъжни бръчки. – Светът се върти, и времената се менят.

– Да – чу се Лесса да казва с неприятен глас. – Светът се върти, и времената... времената се менят.

Манора погледна към нея стреснато.

– Дори Р'гул ще види, че нямаме друг избор – продължи Манора набързо, опитвайки се да се върне към нейния проблем.

– И какво? Ще позволи на възрастните дракони да ловуват?

– О, не. Той е безкомпромисен относно това. Не. Ще трябва да търгуваме с Форт или Телгар.

В Лесса избухна възмущение. Това беше несправедливо.

– Дойде ли ден на Уейра да се наложи да купува това, което трябва да му бъде давано... – и тя спря по средата на изречението, смразена както от възможността за такава нужда, така и от неизбежното ехо от други думи. „Дойде ли ден някое от моите Хранилища да не може да издържа себе си или да посрещне както трябва законния си владетел...“ Думите на Факс отекваха в главата ѝ. Отново ли предсказваха тези думи бедствие? За кого? И какво?

– Знам, знам – казваше загрижено Манора, без да забележи шока, в който беше изпаднала Лесса. – Това вече прелива чашата. Но ако Р'гул не позволи да се ловува благоразумно, няма да имаме друг избор.

Пробождането на глада в стомаха му няма да му хареса особено.

Лесса се бореше да подтисне вътрешния ужас. Тя пое дъх дълбоко.

– Тогава сигурно ще си пререже гърлото, за да изолира стомаха – изсъска тя. Острият коментар върна живостта на мисълта ѝ. Тя игнорира изненадания поглед на Манора и продължи.

– Традиция е ти като старша на жените от Долните Пещери да довеждаш такива неща до вниманието на Господарката на Уейра, нали?

Манора кимна, объркана от бързата смяна на настроението на Лесса.

– И съответно аз, като Стопанка на Уейра, трябва да доведем това до вниманието на Водача на Уейра, който, предполага се – тя не се опита да прикрие издевателството – предприема действия по въпроса?

Манора кимна с объркан поглед.

– Добре тогава – каза Лесса с приятен, весел глас, – ти достойно си изпълнила традиционните си задължения. Сега е мой ред да изпълня моите. Нали?

Манора изглежда Лесса внимателно. Лесса ѝ се усмихна убеждаващо.

– Значи вече можеш да оставиш работата на мен.

Манора бавно се надигна. Без да сваля поглед от Лесса, тя започна да събира дъсчиците.

– Твърди се, че Форт и Телгар са събрали необикновено добра реколта – подхвърли тя. Спокойният ѝ тон не прикриваше особено добре тревогата ѝ. – Керун също, въпреки крайбрежното наводнение.

– Наистина ли? – измърмори Лесса учтиво.

– Да – продължи Манора окуражено, – и стадата в Керун и Тилек са се увеличили доста.

– Радвам се за тях.

Манора я измери с поглед, не съвсем убедена от внезапната ѝ вежливост. Привърши със събирането на дъсчиците, след което ги постави отново на грижливо подредена купчинка.

– Забелязали ли сте как К'нет и ездачите от неговото ято се дразнят от ограниченията на Р'гул? – запита тя, наблюдавайки Лесса внимателно.

– К'нет?

– Да. И старият С'ган. Да, кракът му все още е трудно подвижен, и Тагат може да е повече сив, отколкото син, от старостта, но той беше от люпилото на Лидит. Последните ѝ яйца излюпиха добри животни – отбеляза тя. – С'ган си спомня други времена...

– Преди светът да се завърти и времената да се променят ли?

Този път приятелският тон на Лесса не подведе Манора.

– Ти си привлекателна за драконовите ездачи не само като Стопанка на Уейра, Лесса от Перн – каза Манора остро. Лицето ѝ беше напрегнато. – Някои от кафявите ездачи, например...

– Ф'нор? – наблегна Лесса.

Манора се изправи гордо.

– Той е голям мъж, Стопанке, и ние от Долните Пещери сме се научили да не се вълнуваме от кръвните връзки и настроенията. Препоръчвам го като кафяв ездач, а не като своя син. Да, препоръчвам Ф'нор, и бих препоръчала също Т'сум и Л'рад.

– Препоръчваш ги, защото са от крилото на Ф'лар и са възпитани в старата традиция ли? По-малко податливи на уговарянията ми...

– Препоръчвам ги, защото вярват в традицията, че Уейрът трябва да се снабдява от Хранилищата...

– Добре – ухили се Лесса към Манора, виждайки, че жената не може да бъде подведена относно Ф'нор. – Ще приема препоръките ти като свои, защото не смятам... – Тя прекъсна изречението по средата. – Благодаря ти, че ми събщи за нашите проблеми със снабдяването. Имаме нужда най-вече от прясно месо, нали? – запита тя, изправяйки се.

– И от зърно. Южните коренови зеленчуци също биха били добре дошли – отговори формално Манора.

– Отлично – съгласи се Лесса.

Манора излезе със замислен вид.

Лесса дълго си припомняше моментите от това интервю, седнала като слабичка статуетка в огромния каменен стол, краката ѝ свити под нея на възглавницата.

Най-напред, смущаващата информация за това, че Манора се страхува много дори само от перспективата Лесса да отсъства от Уейра, от близостта до Рамот, по какъвто и да било повод, за какъвто и да било период от време. Инстинктивната ѝ реакция на страх беше много по-ефективен аргумент от която и да било от претенциозните пословици на Р'гул. Манора обаче не беше подсказала с абсолютно нищо основанието за този страх. Добре, Лесса нямаше да лети на някой от другите дракони, с или без ездач, както беше започнала да мисли, че ще може.

Относно проблема с недостатъчното снабдяване Лесса смяташе да действа. Особено след като Р'гул нямаше да го направи. И, тъй като Р'гул не можеше да протестира за това, което не знае, тя щеше да спомогне, с помощта на К'нет или Ф'нор, или колкото ездачи е нужно, за

това Уейрът да бъде снабден достатъчно добре. Редовното хранене беше станало приятен навик, от който тя не искаше да се откаже. Тя не възнамеряваше да става алчна, но някои справедливи дребни кражби биха останали незабелязани от Господарите на Хранилищата.

К'нет обаче беше млад; той можеше да прояви прибързаност и недискретност. Вероятно Ф'нор щеше да бъде по-мъдрият избор. Но беше ли той толкова способен да маневрира както К'нет, който беше в края на краищата бронзов ездач? Може би С'ган. Липсата на престарелия син ездач, разполагащ с предостатъчно време, можеше да остане незабелязана.

Лесса се усмихна сама на себе си, но усмивката ѝ бързо изчезна.

„Дойде ли ден на Уейра да се наложи да купува това, което трябва да му бъде давано...“ Тя подтисна предупредителната тръпка, концентрирана върху срамността на тази ситуация. Тя допълнително подчертаваше степента на нейната самоизмама.

Защо тя беше мислела, че да бъдеш в Уейра е толкова различно от това да бъдеш в Руатското Хранилище? Бяха ли уроците от ранното ѝ детство внушили такава безпрекословна почит към Уейра, че животът да трябва да промени хода си само защото Лесса от Руата е била Впечатана от Рамот? Как беше възможно тя да е била такава романтична малка глупачка?

Огледай се наоколо, Лесса от Перн, огледай Уейра с очи, отворени за истината. Стар и свещен ли е Уейрът? Да, но е и овехтял и износен – и изгубил авторитета си. Да, ти беше съблазнена от това да седиш на големия каменен стол на Стопанката на Уейра край масата на Съвета, но възглавничката е тънка, а платът – прашен. Поласкана да мислиш, че дланите ти лежат където са почивали тези на Морета и Торени? Да, но камъкът е покрит с мръсотия и се нуждае от добро изтъркване. И седалището ти може да почива където са били техните – но не това е мястото, където се намира умът ти.

Овехтелият Уейр демонстрираше западането на ролята си в схемата на живота на Перн. Също и тези мъжествени драконови ездачи, толкова смели в уеровите си доспехи, гордо яхнали шиите на големите си животни – те не можеха лесно да бъдат изучени отблизо без няколко смущаващи разкрития. Те бяха обикновени хора, с човешки стремежи и амбиции, пълни с човешки грешки и разочарования, нежелаещи да нарушат приятния си живот заради грубите необходими, които биха възстановили Уейра. Те бяха потънали твърде дълбоко в изолацията си от останалата част на човечеството; те не разбираха, че никой не се сеща за

тях. Не ги предвождаше истински лидер...

Ф'лар! Какво чакаше той? Да види Лесса неефективността на Р'гул? Не, реши бавно Лесса, да порасте Рамот. За да лети с нея Мнемет, когато може... този Ф'лар беше просто традиционалист, и Лесса мислеше, че това извинение е само благовидна външност... когато ездачът на избраника на кралицата става, по традиция, Водач на Уейра. Този ездач!

Добре де, може би Ф'лар просто смята, че събитията вървят не както той ги планира.

Очите ми бяха заслепени от тези на Рамот, но сега вече мога да виждам през дъгата, мислеше си Лесса, настройвайки се срещу нежността, която винаги придружаваше всяка мисъл за златното животно. Да, мога да виждам сега в черните и сиви сенки, където чирачеството ми в Руата би могло да ме постави на изгодна позиция. Вярно е, тук трябва да се контролира нещо много повече от едно малко Хранилище, и трябва да се повлияят много по-проницателни умове. Проницателни, но глупави по свой собствен начин. Доста опасно е, ако загубя. Но как бих могла? Усмивката на Лесса се разшири и тя потърка длани в бедрата си в предвиждане на предизвикателството. Те не могат да направят нищо с Рамот без мен, а тя им трябва. Никой не може да удържи Лесса от Руата, и те са така обвързани към мен, както бяха към Йора. Само че аз не съм Йора!

С приповдигнат дух Лесса скочи от стола. Отново че чувствуваше пълна с живот. И по-убедена в силата си, отколкото когато Рамот беше будна.

Време, време, време. Време за Р'гул. Е, добре, Лесса вече нямаше повече само да отмерва времето му. Тя беше досега безнадеждна глупачка. Сега щеше да бъде Стопанка на Уейра. Ф'лар я беше съблазнил да мисли, че тя може да бъде.

Ф'лар... мислите й се връщаха непрекъснато към него. Щеше да трябва да внимава за него. Особено когато започнеше да „подрежда“ нещата по свой вкус. Но тя имаше едно предимство, за което той не знаеше – че може да разговаря с всички дракони, не само с Рамот. Дори с неговия безценен Мнемет.

Лесса отметна назад ръце и се разсмя. Смехът отекна кухо в голямата, празна Стая на Съвета. Тя се разсмя отново, зарадвана от упражнението, което толкова рядко й се случваше да прави. Веселието й събуди Рамот. Ликуването от взетото решение беше заменено от това от знанието, че златният дракон се събужда.

Рамот отново се размърда и се протегна неспокойно, когато гладът

прониза дрямката ѝ. Лесса хукна леко нагоре по прохода, нетърпелива като дете да види отново блестящите очи и нежността, която характеризираше драконицата като личност.

Огромната златна клинообразна глава на Рамот се въртеше от една страна на друга, докато съненият дракон търсеше другарката си по Уейр. Лесса бързо докосна тъпата ѝ брадичка, и търсещата глава спря, успокоена. Няколкото защитни клепача се разделиха над многофасетните очи, и Рамот и Лесса подновиха залога за безсловесната си преданост.

Рамот отново беше сънувала тези сънища, каза тя на Лесса, потрепервайки леко. Там беше толкова студено! Лесса погали меката горна част на клепача ѝ, успокоявайки я. Тя беше така здраво свързана с Рамот, че остро усещаше тревогата, която предизвикваше това повтаряне.

Рамот се оплака от сърбеж в лявата страна на гърба.

– Кожата отново се лющи – каза ѝ Лесса, пръсвайки бързо фино масло върху засегнатата област. – Ти растеш толкова бързо – добави тя шеговито и с нежна тревога.

Рамот повтори, че я сърби отвратително.

– Или яж по-малко, така че да спиш по-малко, или спри да растеш през нощта.

Лесса напъваше грижливо, докато втриваше маслото:

– Дракончето трябва са бъде мазано с масло всеки ден, тъй като бързият растеж в ранното му развитие може да доведе до преразтягане на деликатните тъкани на кожата, правейки ги тънки и чувствителни.

Сърбящи, поправи я Рамот, извивайки се.

– Тихо. Само повтарям каквото са ми казвали.

Рамот изпусна драконова въздишка, която омота здраво робата на Лесса около краката ѝ.

– Шът. Всекидневното къпане е задължително, и тези измивания трябва да се придружават от пълно намазване с масло. Загрубялата кожа се превръща в лоша броня за възрастния дракон. Лошата броня води до разкъсвания на кожата, които са опасни за летящия звяр.

Не спирай да триеш, помоли я Рамот.

– Наистина, за летящия звяр!

Рамот информира Лесса, че е толкова гладна. Не може ли да я изкъпе и намаже с масло по-късно?

– В момента, в който си натъпчеш корема догоре, ставаш толкова сънлива, че едва можеш да пълзиш. Станала си прекалено голяма, за да може човек да се грижи за теб.

Острото възражение на Рамот беше прекъснато от ниско прихване.

Лесса се обърна, набързо прикривайки раздразнението, което изпита, като видя Ф'лар да крачи разсеяно към аркообразния вход на коридора на леговището.

Сигурно беше ходил на патрул, тъй като все още носеше тежкото снаряжение от уерова кожа. Здравата туника прилепваше към плоските гърди, очертаваше дългите, мускулести крака. Костеливото, но мъжествено лице все още беше зачервено от ултра-студа на между. В странно махагоновите му очи проблясваше веселие и, добави Лесса, високомерие.

– Расте под добри грижи – коментира той, доближавайки се до леговището на Рамот с куртоазен поклон към младата кралица.

Лесса чу Мнемет да изпраща поздрави на Рамот от своето място на ръба отвън.

Рамот кокетливо обърна очи към водача на ято. Усмивката му с почти собственическа над нея гордост удвои раздразнението на Лесса.

– Ескортът пристига точно навреме, за да каже на кралицата добър ден.

– Добър ден, Рамот – каза покорно Ф'лар. След това се изпъчи, тупвайки тежките ръкавици в крака си.

– Да не сме прекъснали режима на патрулите – попита Лесса с извинителен тон.

– Няма значение. Обикновен редовен полет – отговори неустрашимо Ф'лар. Той лениво се дръпна настрана от Лесса, за да не му закрива тя изгледа към кралицата. – Станала е по-голяма от повечето кафяви. В Телгар морето беше бурно и имаше наводнения. В Иген пък приливните вълни бяха с дълбочина един драконов ръст. – Усмивката му проблясна, като че ли дребните бедствия му доставяха удоволствие.

Тъй като Ф'лар никога не казваше каквото и да било без някакъв умисъл, Лесса картотекира това изречение за по-нататъшно разглеждане. Колкото и дразнещо да беше присъствието на Ф'лар, тя предпочиташе неговото пред това на останалите бронзови ездачи.

Рамот прекъсна размислите на Лесса с кисело напомняне: Ако тя трябва да бъде окъпана преди да яде, биха ли те могли да се заемат с това преди да е умряла от глад?

Лесса чу довольното боботене на Мнемет и без помощта на прохода.

– Мнемет казва, че не е зле да я развеселяваме – отбеляза Ф'лар снизходително.

Лесса подтисна желанието да му обясни, че чудесно може да чуе какво казва Мнемет. Един ден щеше да е много благотворно да

наблюдава изумената реакция на Ф'лар на информацията, че тя може да чува и да говори на всеки дракон в Уейра.

– Пренебрегвам я недопустимо – каза Лесса, сякаш се разкайваше.

Тя забеляза, че Ф'лар беше почти готов да ѝ отговори. Внезапно той спря и махагоновите му очи се свиха за момент. След това, усмихвайки се приятелски, ѝ посочи с жест да продължава.

Някаква вътрешна злоба подтикваше Лесса да се опитва да подлъже Ф'лар. Един ден тя щеше да пробие високомерната му поза и да го хване на кукичката. Само че изискваше доста опити. Той имаше остър ум.

Тримата се присъединиха към Мнемет на скалистия ръб. Той прелиташе като защитник над Рамот, докато тя се плъзгаше тромаво надолу към далечния край на дългия овал на чашата на Уейра. Мъглата, издигаща се от топлите води на малкото езерце, се разпръсна от маховете на неловките криле на драконицата. Тя растеше толкова бързо, че не беше имала кога да се научи на координация на мускулите и тялото. Когато Ф'лар придържаше Лесса на шията на Мнемет по време на краткото спускане, тя гледаше с опасение недодяланите и груби движения на кралицата.

Кралиците не летят, защото не могат, мислеше си Лесса с горчива откровеност, сравнявайки гротескното спускане на Рамот с лекото плъзгане на Мнемет.

– Мнемет казва да те уверя, че тя ще бъде по-грациозна, когато порасте напълно – каза доволният глас на Ф'лар в ухото ѝ.

– Но младите мъжки растат също толкова бързо, и не са дори... – Тя млъкна. Нямахше да повери каквото и да било на този Ф'лар.

– Те не израстват толкова големи, и постоянно се упражняват...

– Да летят!... – Лесса сграбчи думата, и, забелязвайки лицето на бронзовия ездач, не каза нищо повече. Той беше също толкова бърз и в случайно подхвърлените подигравки.

Рамот се беше потопила вече и раздразнително очакваше да бъде изтъркана с пясък. Лявата част на гърба я сърбеше ужасно. Лесса послушно атакува засегнатото място с ръка, пълна с пясък.

Не, животът ѝ в Уейра не беше много по-различен от този в Руата. И сега търкаше. И Рамот от ден на ден предоставяше все по-голяма площ за търкане, помисли си тя, след като изпрати златния звяр в подблоката вода да се изплакне. Рамот изпляска, потапяйки се във водата до самия връх на носа. Очите ѝ, покрити от тънкия вътрешен клепач, проблясваха току под повърхността на водата – като подводни

скъпоценни камъни. Тя лениво се обърна на другата страна и водата около глезените на Лесса се развълнува.

Когато Рамот излезеше навън, всяка работа прекъсваше. Лесса забеляза жените, скупчени на изхода на Долните Пещери, с очи, разширени от учудване. Драконите се подаваха от леговищата си или тихо се въртяха отгоре. Дори учениците, момчета и дракончета, зяпаха любопитно от бараките за новаци на тренировъчните площадки.

Неочаквано от височините на Звездния камък изсвири дракон. Той и ездачът му се спуснаха по спирала надолу.

– Десятък, Ф'лар, керван пред прохода – съобщи синият ездач, хилейки се широко, докато не се учуди на спокойствието, с което неговите неочаквани добри новини бяха посрещнати от бронзовия ездач.

– Кой може да бъде това? – запита Лесса Ф'лар. – Лоялните три вече ги докараха.

Ф'лар изчака, докато не видя Ф'нор на кафявия Кант да се извива нагоре и над защитния ръб на Уейра, последван от няколко зелени ездачи от ятото му.

– Скоро ще знаем – отбеляза той. След това се обърна замислено към изток. Неприятна усмивка докосна за миг ъгъла на устните му. Лесса също погледна на изток, където опитното око можеше да различи бледия блясък на Червената Звезда, въпреки че слънцето беше високо в небето.

– Лоялните ще бъдат защитени – промърмори Ф'лар тихичко, – когато Червената Звезда минава.

Лесса не знаеше как и защо те бяха стигнали до съгласие в непопулярното иначе убеждение във важността на Червената Звезда. Тя само знаеше че и тя също я възприема като Зло. Това всъщност беше най-важният аргумент във всички убеждавания на Ф'лар към нея да напусне Руата и да дойде в Уейра. Не знаеше и защо той не се е поддал на злокачественото влияние, което беше обезсилило останалите драконови ездачи. Тя никога не го беше питала – не защото не можеше, просто беше толкова очевидно, че вярата му не подлежи на съмнение. Той знаеше. И тя знаеше.

Понякога това убеждение обезпокояваше и драконите. При изгрев те като един започваха да се размърдват неспокойно в съня си – ако изобщо спяха – или мятаха опашките си и разперваха криле протестиращо, ако бяха будни. Манора, изглежда, също вярваше. Сигурно и Ф'нор. И може би част от увереността на Ф'лар беше заразшила и ездачите от неговото ято. Той твърдо изискваше пълно спазване на традицията от

своите ездачи и го получаваше, до степен на открито посвещаване.

Рамот изплува от езерото и полуизпляска, полуизподскача пътя си до площадката за хранене. Мнемет се настани на ръба и позволи на Лесса да седне на предния му крак. Почвата надалече от дъното на Чашата беше студена.

Рамот похапна, оплаквайки се горчиво от жиливите животни, които съставляваха порциона й, и протестирайки, когато Лесса я ограничи на шест.

– И другите трябва да ядат, знаеш.

Рамот информира Лесса че тя е кралица и има приоритет.

– Утре ще те сърби.

Мнемет каза, че тя може да вземе неговия дял. Той беше похапнал добре с едно тлъсто добиче в Керун преди два дни. Лесса изгледа Мнемет с любопитен интерес. Затова ли всички дракони от ятото на Ф'лар изглеждаха толкова самоуверени? Тя трябваше да започне да отделя повече внимание на това кой кога посещава площадката за хранене, и колко често.

Рамот вече се беше върнала в леговището си и отново дремеше, когато Ф'лар докара в жилището водача на кервана.

– Стопанко на Уейра – каза Ф'лар, – този пратеник иде от Литол със задължение към теб.

Човекът, с нежелание откъсвайки очите си от блестящата златна кралица, се поклонил на Лесса.

– Казвам се Тиларек, Стопанко на Уейра. Праща ме Литол, Надзирател на Руатското Хранилище – каза той с уважение, но погледът му, когато той гледаше към Лесса, беше толкова одобрителен, че беше само на крачка от недискретността. Той измъкна съобщение от пояса си и се запъна, раздвоен между знанието, че жените не могат да четат, и инструкцията да го предаде на Стопанката на Уейра. В момента, когато той забеляза развеселеното потвърждение на Ф'лар, Лесса протегна ръка нетърпеливо.

– Кралицата спи – отбеляза Ф'лар, посочвайки прохода към Стаята на Съвета.

Много находчиво от страна на Ф'лар, помисли си Лесса, да осигури на пратеника възможност да погледа известно време Рамот. Тиларек щеше да разправя наляво и надясно по време на връщането си, вероятно допълвайки и обогатявайки нещата с всеки разказ, за необикновените размери и доброто здраве на кралицата. Нека да разказва и мнението си за новата Стопанка на Уейра.

Лесса изчака, докато видя Ф'лар да предлага на пратеника чаша вино, преди да развие кожата. Докато разгадаваше кривулиците на Литол, тя разбра колко се радва на това да получи новини от Руата. Но защо Литол трябваше да започва с:

„Детето расте здраво и силно...“

Това дете изобщо не я интересуваше. А...

„Руата е почистена от зеленината от върховете на хълмовете до основите на работилниците. Реколтата беше много добра, и животните се размножават в новите стада. Изпращам ви дължимия справедлив дял на Руатското Хранилище. Желая процъфтяване на Уейра, който ни пази.“

Лесса изсумтя тихо. Руата наистина знаеше задълженията си. Но дори и другите три плащаци дялът си Хранилища не бяха изпратили подходящи приветствия. Съобщението от Литол продължаваше зловещо:

„Няколко думи към мъдрите. Със смъртта на Факс Телгар излезе начело на растящите метежни настроения. Мерон, така нареченият Господар на Набол, е силен и се опитва, както оставам с впечатление, да вземе връх; Телгар е твърде внимателен с него. Разногласията се засилват и са по-разпространени, отколкото когато говорих за последен път с Бронзовия Ездач Ф'лар. Уейрът трябва да бъде двойно по-предпазлив. Ако Руата може да бъде от полза, съобщете ми.“

Погледът на Лесса стана зъл при последното изречение. То само подчертаваше, че твърде малко Хранилища са от полза по какъвто и да било начин.

– ...ни се смяха, добри ми Ф'лар, – разказваше Тиларек, разквасвайки гърлото си със солидна глътка от вино, собствено производство на Уейра. – затова че постъпваме както трябва да се постъпи.

– Интересно, че колкото по-близо идвахме до Бенденските планини, толкова по-малко ни се смееха. Понякога е трудно да разбереш смисъла на някои неща, след като си престанал да ги правиш. Например ако аз не се грижех да пазя ръката си силна и привикнала към тежестта на меча, – и той направи няколко страховити замаха и пробуждания с дясната си ръка – щях да се окажа в проблем, когато дойде някоя дълго отлагана битка. Някои хора обаче вярват най-много на най-гръмогласните. А пък някои вярват, защото се боят да не вярват. Само че – продължи той бързо – аз съм от боен род и не ми е лесно да слушам меленето на разни ми ти обикновени занаятчийци и жители на Хранилищата. Беше ни обаче заповядано да държим мечовете си в ножниците, и ние го

направихме. А също и – той изкриви лице в гримаса – да говорим по-мекко. Господарите постоянно поддържат стража след... след Търсенето...

Лесса се чудеше какво искаше той да каже, но той продължи съдържано:

– Някои хора има доста да съжаляват, когато Нишките започнат да падат по цялата тази зеленина около вратите им.

Ф'лар напълни отново чашата на човека, питайки случайно каква реколта е забелязал той по пътя насам.

– Разкошна, богата и обилна – увери го куриерът. – Казват, че този Оборот е бил най-добрият, който помнят хората. Лозите в Кром са навързали ето такива гроздове – и той направи широк кръг с двете си огромни длани, и слушателите му реагираха по подходящ начин. – И никога досега не съм виждал житата на Телгар толкова гъсти и тежки. Никога.

– Перн процъфтява – отбеляза сухо Ф'лар.

– Моля да ме извините, – взе Тиларек изсъхнало парче плод от масата, – но ми се е случвало да събирам в праха след колите с реколтата по-добри неща от това. – Той излапа плода на две хапки, избърсвайки ръце от туниката си. След това, разбирайки какво е казал, добави набързо: – Руатското Хранилище ви изпраща най-доброто. Първите плодове, както трябва да се постъпи. Няма събирани от земята. Можете да бъдете сигурни.

– Успокоително е да знаем, че получаваме верността на Руата в пълна степен – увери го Ф'лар. – Чисти ли бяха пътищата?

– Да, и тая година е доста необикновена. Студове, след това горещини, като че ли времето не може да си спомни кой сезон е. Няма сняг и има съвсем малко дъжд. Но ветровете! Никога не сте виждали такива. Разправят как бреговете са били пострадали от силното вълнение. – Той извъртя очи изразително и, прегърбвайки се леко, добави поверително: – Разправят, че димящата планина на Иста, дето се появява и след това... пффффтг... изчезва... че тя отново се е появила.

Ф'лар изглеждаше определено скептичен, но Лесса не пропусна блясъка на удовлетворение в очите му. Човекът приказваше сякаш някой от неясните стихове на Р'гул.

– Вие трябва да останете няколко дни, за да си починете добре – покани Ф'лар пратеника сърдечно, повеждайки го покрай спящата Рамот.

– О, благодарен съм. Човек идва в Уейра може би веднъж или два пъти през целия си живот – разсеяно говореше Тиларек, извивайки врат, за да не изпуска от очи Рамот, докато Ф'лар го водеше навън. – Не

знаех, че кралиците израстват толкова големи.

– Рамот вече е много по-едра и по-силна от Неморт – увери го Ф'лар, предавайки го на младия ездач, който трябваше да го изпрати до временното му жилище.

– Прочети това – каза Лесса, размахвайки нетърпеливо кожата към бронзовия ездач веднага, след като те отново влязоха в Стаята на Съвета.

– Не очаквах нещо много по-различно – отбеляза Ф'лар, незаинтересован, свивайки се на ръба на голямата каменна маса.

– И? – запита Лесса вбесено.

– Времето ще покаже – отвърна Ф'лар спокойно, разглеждайки дали плодът няма гнили места.

– Тиларек намекна, че не всички жители на Хранилищата споделят разколническите убеждения на техните господари – коментира Лесса, опитвайки се да се успокои.

Ф'лар изпръхтя.

– Тиларек казва „каквото ще хареса на слушателите им“ – каза той, подражавайки нелошо на интонацията на човека.

– Ти знаеш много добре, – каза Ф'нор през отворения вход, – че той не говори от името на всички свои хора. Сред ескорта имаше доста мърморене. – Ф'нор поздрави Лесса вежливо, макар и разсеяно. – Чувства се, че Руата твърде дълго е била бедна, за да може да даде такъв дял на Уейра за първия си плодороден Оборот. И бих казал, че Литол е бил пощедър, отколкото е трябвало. Ще ядем добре... поне известно време.

Ф'лар подхвърли кожата с изписаното на нея съобщение към кафявия ездач.

– Като че ли не знаехме това – изхъмка Ф'нор, след като прегледа бързо съобщението.

– Ако знаеш това, какво ще направиш? – запита Лесса. – Уейрът е загубил авторитета си до такава степен, че скоро ще дойде ден той да не може да се изхрани.

Тя умишлено използва тази фраза, забелязвайки с удоволствие как тя събуди спомените на двамата драконови ездачи. Погледът, който те отправиха към нея, беше почти жесток. След това Ф'лар прихна, и Ф'нор се отпусна с горчив смях.

– Е? – запита тя отново.

– Р'гул и С'лел ще огладнеят, без съмнение – каза Ф'нор, свивайки рамене.

– А вие двамата?

Ф'лар също сви рамене и, надигайки се, се поклони формално на Лесса.

– Тъй като Рамот спи дълбоко, Стопанко на Уейра, моля за твоето позволение да се оттегля.

– Измитайте се! – изкрещя Лесса към тях.

Те се бяха обърнали вече, усмихвайки се един на друг, когато Р'гул влетя в стаята. С'лел, Д'нол, Т'бор и К'нет го следваха по петите.

– Какво чувам? Че Руата единствена от Високите склонове ни праща десятък?

– Абсолютно точно – съгласи се Ф'лар спокойно, подхвърляйки съобщението към Р'гул.

Водачът на Уейра го прегледа, мърморейки тихо думите, мръщейки се на съдържанието му. След това го предаде на С'лел, който го разтвори така, че да могат да го прочетат всички.

– Миналата година изхранихме Уейра от десятъка на три Хранилища – декларира Р'гул надменно.

– Предишната година – намеси се Лесса. – И това стана само защото имахме резерви в складовите пещери. Манора току-що ми съобщи, че тези резерви са свършили...

– Руата беше много щедра – намеси се Ф'лар. – Това трябва да промени положението.

Лесса спря за момент, мислейки, че не го е чула добре.

– Не дотам щедра – прекъсна го тя, игнорирайки съдържания поглед, който той хвърли към нея.

– Така или иначе дракончетата ядат повече тази година. Така че имаме само един изход. Уейрът трябва да търгува с Телгар и Форт, за да изкара студовете.

Думите й мигновено предизвикаха избухване.

– Да търгува? Никога!

– Уейрът унижен до търгуване? Грабеж!

– Р'гул, по-скоро ще крадем. Никакво търгуване!

Това беше засегнало болното място на всички бронзови ездачи. Дори С'лел реагира с негодувание. К'нет направо танцуваше, очите му блестяха при мисълта за действия.

Единствено Ф'лар остана спокоен. С ръце, скръстени пред гърдите, той гледаше студено към нея.

– Грабеж? – Гласът на Р'гул се издигна авторитетно над шума. – Не може да грабим!

Забравили възпитания у тях рефлекс на подчинение, те го засипаха

с въпроси.

– Няма да грабим ли? – запитаха Т'бор и Д'нол в хор.

– И защо не? – продължи Д'нол. Вените на врата му се бяха издули.

Не е той подходящият, въздъхна наум Лесса, опитвайки се да забележи С'лан, но си спомни, че той е на тренировъчната площадка. Често той и Д'нол действаха заедно срещу Р'гул на Съветите, но Д'нол не беше достатъчно силен, за да издържи сам.

Лесса погледна с надежда към Ф'лар. Защо не вземе думата той?

– Писнало ми е от жилаво старо месо, от лош хляб, от корени с вкус на дърво – крещеше Д'нол, изгубил всякакъв контрол. – Перн процъфтява този оборот. Нека пък малко капне и над Уейра, както си му е редът!

Т'бор, изправен войнствено до него, изръмжа в знак на съгласие. Очите му се спряха първо на един, след това на друг от мълчащите бронзови ездачи. Лесса се хвана за надеждата, че Т'бор може да послужи като заместител за С'лан.

– Едно движение на Уейра в този момент – прекъсна ги Р'гул с предупредително вдигната ръка – и всички Господари ще се надигнат. Среду нас. – Ръката му се спусна драматично.

Той стоеше лице в лице с двамата бунтовници, с леко разтворени крака, вдигната гордо глава и бляскащи очи. Стърчеше с глава и половина над набития, дребен Д'нол и слабичкия Т'бор. Контрастът не беше приятен: създаваше се впечатлението за горд патриарх, наставляващ съгрешили деца.

– Пътищата са чисти – продължи Р'гул зловещо, – няма нито дъжд, нито сняг, който да спре една напредваща армия. Господарите поддържат силни стражи, откакто Факс беше убит. – Главата на Р'гул се обърна леко в посока на Ф'лар. – Сигурно всички си спомняте оскъдното гостоприемство, което получихме по време на търсенето? – Сега Р'гул изгледа всеки бронзов ездач подред с многозначителен поглед. – Знаете настроенията в Хранилищата, видяхте и тяхната сила. – Той вдигна глава. – Толкова ли сте глупави, че да ги настроите срещу себе си?

– Едно добро минаване с огнен камък... – изстреля Д'нол сърдито и внезапно спря. Еретичните му думи шокираха и него самия не по-малко, отколкото всеки друг в стаята.

Дори Лесса зяпна при идеята за умишлено използване на огнения камък срещу хора.

– Трябва да се направи нещо – промърмори Д'нол отчаяно, обръщайки се първо към Ф'лар, след това, с полуугаснала надежда, към Т'бор.

Ако Р'гул победи, това ще бъде краят, мислеше си Лесса в студен бяс, и реагира, насочвайки мислите си към Т'бор. В Руата беше най-лесно да бъдат подтикнати ядосани хора. Ако... Отвън се разнесе гласът на дракон.

Пронизвашо остра болка я стрелна от стъпалото нагоре до пръстите на ръцете. Вцепенена, тя отстъпи назад, падайки, без да иска, върху Ф'лар. Той хвана ръката ѝ с пръсти като клещи.

– Ти смееш да се опитваш... – прошепна той жестоко в ухото ѝ и с фалшива грижливост почти я бухна обратно на стола ѝ. Пръстите му стискаха ръката ѝ с желязна хватка.

Преглъщайки конвулсивно срещу двойното нападение, тя седна вдървено. Когато вече можеше да възприема какво ставаше, тя разбра, че моментът на кризата е преминал.

– Сега не може да се направи нищо – казваше Р'гул остро.

„Сега...“ Думите отекваха в звънящите уши на Лесса.

– Уейрът трябва да тренира младите дракони. Трябва да възпитава младите ездачи в уважение към Традициите.

Празни Традиции, мислеше си подтиснато Лесса, успокоявайки се с горчилка. И те щяха да изпразнят и самия Уейр.

Тя погледна с безсилен бяс към Ф'лар. Ръката му се сви предупредително около нейната, докато пръстите притиснаха сухожилието към костта и тя отново изхърка от болка. Въпреки сълзите, напълнили очите ѝ, тя можеше да види поражението и срамът, изписани на младото лице на К'нет. Надеждата проблясна, подновена.

Тя се насили да се отпусне. Бавно, като че ли Ф'лар наистина я е уплашил. Достатъчно бавно, за да може той да повярва в капитулацията ѝ.

В първия удобен момент тя щеше да хване К'нет натясно. Той беше готов за идеята, която тя току-що беше планирала. Той беше млад, мъжествен и така или иначе небезразличен към нея. Щеше да ѝ свърши отлична работа.

– Драконов ездачо, от излишък бягай ти – интонираше Р'гул. – Но си той на Уейра само купища беди.

Лесса го изгледа, искрено ужасена, че той може да прикрие моралната загуба на Уейра с лицемерни наставления.

Тям, що драконите гледат, ти отдавай чест
С всяка мисъл, дума, дело или жест.
Светове в беда така са оцелели –

пазени от хора като драконите смели.

– Какво става? Благородният Ф'лар нарушава традицията ли? – запитва Лесса Ф'нор, когато кафявият ездач се появи с вежливо обяснение за отсъствието на водача на ятото.

Лесса вече не си даваше труд да съдържа езика си в присъствието на Ф'нор. Кафявият ездач знаеше, че това не е насочено срещу него, така че рядко се обиждаше. Част от резервираността на неговия полубрат беше попила и в него.

Изразът му днес обаче не беше толерантен. Беше остро осъдителен.

– Той проследява К'нет – каза просто Ф'нор. Тъмните му очи бяха разтревожени. Той бутна тежката тъмна коса настрани от челото си, друг навик, възприет от Ф'лар, което наля масло в огъня на недоволството на Лесса към липсващия драконов ездач.

– Наистина ли? Добре щеше да бъде, ако вместо това му подражаваше – отбеляза тя.

Очите на Ф'нор проблеснаха гневно.

Добре, помисли си Лесса. Скоро и той ще е мой...

– Това, което не разбираш, Стопанко на Уейра, е че К'нет възприема инструкциите ти твърде либерално. Някое справедливо поотмъкване не би предизвикало протести, но К'нет е твърде млад, за да бъде предпазлив.

– Моите инструкции ли? – повтори невинно Лесса. Сигурно Ф'нор и Ф'лар нямаха и помен от доказателство, за което да се захванат. Нито пък й пукаше особено. – Просто му е писнало от цялата тази страхливост, това е всичко.

Ф'лар стисна здраво зъби, за да се удържи да не я опровергае гневно. Промени позата си и стисна широкия ездачески колан, докато кокалчетата на пръстите му не побеляха. След това върна към Лесса студен поглед.

В тази пауза Лесса съжали, че е антагонизирал Ф'нор. Той се беше опитал да се държи приятелски, със симпатия, и често я беше развеселявал с анекдоти, докато горчилката в нея ставаше все повече и повече. С настъпването на студа порциите в Уейра намаляваха въпреки системните добавки на К'нет. Отчаянието се плъзгаше около Уейра на ледените си криле.

От неуспешния опит за бунт на Д'нор насам всякакъв дух беше напуснал драконовите ездачи. Дори на животните им личеше. Слабата

диета не можеше да обясни изцяло изгубения блясък на броните им и нарушената им хармоничност. Апатията можеше – и го обясняваше. Лесса се чудеше дали Р'гул не се разкайва за резултатите от безгръбначното си решение.

– Рамот не е будна – каза тя спокойно на Ф'нор, – така че няма нужда да се правиш на прислуга пред мен.

Ф'нор не казваше нищо, и продължаващото му мълчание започваше да кара Лесса да се чувствава неприятно. Тя се надигна, потривайки ръце в дрехата си, като че ли можеше да изтрие последните си прибръзани думи. Закрачи напред-назад, хвърляйки погледи от нейната спалня в тази на Рамот, където златната кралица, вече по-голяма от кой да е от бронзовите дракони, лежеше в дълбока дрямка.

Дано само да се събуди, мислеше си Лесса. Когато тя е будна, всичко е наред. Толкова наред, колкото може да бъде, естествено. Но тя е като скала.

– Така че... – започна тя, опитвайки се да не допусне нервността да се прокрадне в гласа ѝ, – Ф'лар поне прави нещо, дори ако това е да запушва единствения ни източник на снабдяване.

– Литол ни изпрати тази сутрин съобщение – отсеке Литол. Гневът му се беше успокоил, но не и неодобрението му.

Лесса се обърна с лице към него в очакване.

– Телгар и Форт са имали среща с Керун – продължи тежко Ф'нор. – Решили са, че Уейрът е виновен за загубите им. Защо – проблесна отново гневът му – не си се погрижила да контролираш по-отблизо К'нет, след като си избрала него? Той е още зелен. С'ган, Т'сум, аз бихме...

– Ти? Ти дори не кихваш без да се посъветваш с Ф'лар – пресече го тя.

Ф'нор се изсмя открито.

– Ф'лар те зачита повече, отколкото заслужаваш – отговори той, подигравателен на свой ред. – Не си ли разбрала защо той трябва да чака?

– Не! – изкрещя Лесса. – Не съм! Трябва да го предусетя като драконите ли? В името на черупката на първото Яйце, Ф'нор, защо никой не ми обяснява нищо? Както и да е, поне е добре да се знае, че той има някакво основание да чака. Надявам се то да е валидно. Че вече не е прекалено късно. Защото аз мисля, че е.

Вече беше прекалено късно, когато той ме спря да не повлияя на Т'бор, помисли си тя, но се въздържа да го каже. Вместо това добави: – Беше вече твърде късно, когато Р'гул се оказа прекалено страхлив, за да усети срама от...

Ф'нор се наведе към нея. Лицето му беше побеляло от гняв.

– Да гледа как този момент се изплъзва изискваше повече кураж, отколкото ти изобщо някога ще имаш.

– И защо го направи?

Ф'нор пристъпи напред с такава злоба, че Лесса очакваше удар. Той подтисна импулса, разтърсвайки бясно глава, за да се овладее.

– Грешката не е на Р'гул – каза той накрая. Лицето му изглеждаше старо и отпуснато, очите му – обезпокоени и пълни с болка. – Беше адски трудно да гледаш и да знаеш, че трябва да чакаш.

– Защо? – почти изпищя Лесса.

Ф'нор можеше да бъде подръчкван повече. Той продължи с тих глас:

– Мислех, че ти трябва да знаеш, но не е в характера на Ф'лар да се извинява заради някой от неговите хора.

Лесса преглътна саркастичната забележка, надигнала се в гърлото ѝ, за да не прекъсне случайно дългоочакваното обяснение.

– Р'гул е Водач на Уейра само по подразбиране. Той щеше да бъде достатъчно добър, подозирам, ако не се беше случил такъв дълъг Интервал. Записите предупреждават за опасността...

– Записите? Опасност? Какво имаш предвид под Интервал?

– Интервал се наблюдава, когато Червената Звезда не премине достатъчно наблизко, за да ни посипе с Нишките. Записите показват, че между две преминавания на Червената Звезда минават около двеста Оборота. Ф'лар смята, че откакто за последен път са падали Нишки е минало около два пъти повече време.

Лесса се вгледа с разбиране на изток. Ф'нор кимна сериозно.

– Да, и сигурно не е било трудно да се забравят страхът и вниманието през тези четиристотин години. Р'гул е добър боец и добър водач на ято, но той трябва да види, помирише и пипне опасността, преди да се съгласи, че тя съществува. О, той е научил Законите и всички Традиции, но никога не е разбирал същността им. Не по начина, по който я разбира Ф'лар, и до който аз съм стигнал – добави той демонстративно, виждайки скептичния израз на лицето на Лесса. Очите му се присвиха, и той насочи обвиняващо пръст към нея. – Нито пък по начина, по който ти ги разбираш, само че ти не знаеш защо.

Тя се отдръпна назад, не от него, а от злото, което тя знаеше, че съществува, въпреки че наистина не знаеше защо вярва в това.

– В момента, когато Ф'лар Впечата Мнемет, Ф'лон започна да го тренира да поеме ръководството. След това Ф'лон загина по време на

това глупаво шоу. – По лицето на Ф'нор премина изражение на смесени гняв, съжаление и раздразнение. Лесса със закъснение се досети, че той говори за баща си. – Ф'лар беше твърде млад, за да поеме ръководството, и преди някой да успее да се намеси, Р'гул пробута Хат да лети с Неморт, и ние трябваше да чакаме. Но Р'гул не можеше да контролира тъгата на Йора по Ф'лон, и тя бързо ставаше все по-лоша Стопанка. Той също разбра погрешно плана на Ф'лон как да прекараме останалата част от интервала – като изолиране. Съответно, – Ф'нор сви рамене изразително, – Уейърт губеше престиж през цялото това време.

– Време, време, време – изруга Лесса. – Винаги не му е още времето. Кога ще му бъде времето?

– Изслушай ме. – Острият тон на Ф'нор прекъсна тирадата ѝ така ефикасно, сякаш той я беше грабнал и разтърсил. Тя не беше подозирала такава сила у него и го изгледа с нараснал респект.

– Рамот вече е напълно пораснала, готова е за първия си брачен полет. Когато тя полети, всички бронзови ще се опитват да я хванат. Не винаги успява най-силният. Понякога това е този, който всеки в Уейра иска да я хване. – Той произнасяше думите бавно и ясно. – По този начин Р'гуловият Хат улови Неморт. Другите ездачи искаха Р'гул. Не можеха да преглътнат мисълта да ги води деветнадесетгодишен хлапак, въпреки че той беше син на Ф'лон. Така че Хат получи Неморт. А пък те получиха Р'гул. Получиха това, което поискаха. И погледни само какво е то! – посочи той с презрителен жест излиялия Уейр.

– Твърде късно е, твърде късно е – простена Лесса, разбирайки много неща, твърде добре, твърде късно.

– Може би, поради твоето подстрекаване на К'нет към неконтролирани грабежи – увери я Ф'нор цинично. – Знаеш, че ти нямаше нужда от него. Нашето ято го върши тихичко. Но тъй като продължаваше да носи твърде много, ние престанохме. Имахме твърде много твърде бързо, тъй като Господарите на Хранилищата стават достатъчно неблагоприятни, за да се отбраняват. Мисли, Лесса от Перн, – наклони се Ф'нор към нея с горчива усмивка, – каква би била реакцията на Р'гул. Не си се спирала над това, нали? Помисли си сега каква ще бъде реакцията му, когато добре въоръжените Господари на Хранилищата пристигнат, за да поискат възмездие?

Лесса затвори очи, ужасена от сцената, която можеше да си представи много добре. Тя се улови за ръчката на креслото и тромаво седна, смазана от нещата, които не беше пресметнала правилно. Прекалено самоуверена, защото беше успяла да предизвика смъртта на надмения

Факс, тя беше на път да докара съсипването на Уейра със същата арогантност.

Внезапно се надигна такъв шум, като че ли половината Уейр пристигаше по прохода към леговището. Тя чуваше как драконите доволно си подвикват един на друг, за първи път от два месеца насам.

Тя скочи изненадана. Беше ли Ф'лар пропуснал да улови К'нет? Беше ли К'нет, поради някаква ужасна случайност, хванат от Господарите? Двамата с Ф'нор хукнаха към леговището на кралицата.

Не идваше нито Ф'лар, нито К'нет, нито пък някой сърдит Господар – нито пък няколко. Беше Р'гул. Спокойното му лице сега беше изкривено, очите му бяха тържествуващо опулени. Откъм външната площадка Лесса можеше да чуе как Хат се бори със същото остро оживление. Р'гул хвърли кратък поглед към Рамот, която невъзмутимо спеше. Когато се приближи до Лесса, погледът му беше студен и пресмятащ. Д'нол влетя в леговището на пълна скорост, набързо закопчавайки туниката си. По петите му тичаха С'лан, С'лел, Т'бор. Те се събраха в широк полукръг около Лесса.

Р'гул пристъпи напред с ръка, протегната като за поздрав. Преди Лесса да успее да отстъпи, тъй като нещо в израза на Р'гул я отвращаваше, Ф'нор застана находчиво до нея и Р'гул гневно отпусна ръка.

– Кръвта на улова си ли изсмуква Хат? – запита кафявият ездач зловещо.

– Бинт и Орт също – изстреля Т'бор. Очите му горяха със същата странна треска, която като че ли беше хванала всички бронзови ездачи.

Рамот се размърда неспокойно, и всички спряха, за да я наблюдават.

– Изсмукват кръвта на улова си ли? – възкликна Лесса, смутена, но знаеща, че това е важно по някакъв странен начин.

– Повикайте К'нет и Ф'лар – нареди Ф'нор с повече увереност, отколкото би трябвало да използва един кафяв ездач в присъствието на бронзови.

Смехът на Р'гул беше неприятен.

– Никой не знае къде са отишли.

Д'нол се опита да протестира, но Р'гул го прекъсна с безмилостен жест.

– Няма да посмееш, Р'гул – каза Ф'нор със студена злоба.

Добре, Лесса щеше да посмее. Отчаяният ѝ повик към Мнемет и Пиант донесе слаб отговор. След това там, където беше Мнемет, остана абсолютна пустота.

– Тя ще се събуди – говореше Р'гул, пронизвайки с очи Лесса. – Тя ще се събуди и ще бъде в лошо настроение. Трябва да й позволиш да изсмуче само кръвта на жертвата. Ако не я съдържаш, тя ще се натъпче и няма да може да лети.

– Тя ще излети на брачен полет – изсъска Ф'нор. Гласът му беше пълен със студен, но безнадежден бяс.

– Тя ще излети на брачен полет с който от бронзовите може да я хване – продължи Р'гул. Гласът му беше ликуващ.

И той се надява Ф'лар да не бъде тук, разбра Лесса.

– Колкото е по-дълъг полетът, толкова по-добро е люпилото. И тя няма да може да лети добре и високо, ако се е натъпкала с тежко месо. Не бива да преяжда. Трябва да й позволиш да изсмуче само кръвта на животните. Разбираш ли?

– Да, Р'гул – каза Лесса. – Разбирам. Най-сетне те разбирам, и то твърде добре. Ф'лар и К'нет не са тук. – Гласът ѝ стана писклив. – Но Рамот никога няма да лети с Хат, дори ако се наложи да я пратя между.

Тя видя как неприкритият шок и ужас помита триумфа от лицето на Р'гул, и го наблюдаваше как се овладява. Злобна насмешка замени изненадата при нейната заплаха. Наистина ли мислеше, че тя няма да го направи?

– Добър ден – каза Ф'лар с удоволствие откъм входа. К'нет се усмихваше широко до него. – Мнемет ми предаде, че бронзовите изсмукват само кръвта. Колко мило, че поканихте и нас за спектакъла.

Облекчението временно издуха антагонизма към Ф'лар от ума на Лесса. Видът му, спокоен, арогантен и шеговит, повдигна духа ѝ.

Очите на Р'гул се плъзнаха по полукръга от бронзови ездачи, опитвайки се да разберат кой е повикал тези двамата. И Лесса разбра, че Р'гул мразеше Ф'лар и се страхуваше от него. Тя усещаше и че Ф'лар се е променил. В него вече нямаше нищо безразлично, пасивно или отвлечено. Вместо това беше изпълнен с напрегнато предвиждане. Нямаше да чака повече!

Рамот се надигна, събудена внезапно и напълно. Мислите ѝ бяха в такова състояние, че Лесса ясно разбра, че Ф'лар и К'нет са пристигнали точно навреме. Паренето на глада на Рамот беше толкова силно, че Лесса се спусна към главата ѝ, за да я успокои. Но Рамот не беше в настроение, в което можеше да бъде убеждавана.

С неочаквана пъргавина тя се надигна и се насочи към изхода. Лесса хукна след нея, последвана от драконовите ездачи. Рамот изсъска раздразнено към бронзовите дракони, които се тълпяха на края на

площадката. Те бързо се пръснаха настрани от пътя ѝ. Ездачите им хукнаха по широките стълби, които водеха от леговището на кралицата към Чашата.

Лесса усети в объркването си как Ф'нор я поставя на шията на Кант и подканва дракона си да побърза след останалите към площадката за хранене. Лесса наблюдаваше изумена как Рамот се плъзга леко и грациозно над разтревоженото, бягащо стадо. Тя замахна бързо, сграбчи жертвата си за шията и, свивайки криле внезапно, се спусна върху нея, твърде нетърпелива, за да я вдигне във въздуха.

– Контролирай я! – изсъска Ф'нор, поставяйки Лесса безцеремонно на земята.

Рамот изпищя неподчинението си на заповедта на нейната Стопанка. Тя завъртя глава наоколо, биейки гневно с криле. Очите ѝ бяха като искрящи кладенци от огън. Тя протегна шията си колкото можеше понагоре, свирейки отказа си да слуша. Острото ехо отекна в стените на Уейра. Всички дракони наоколо, сини, зелени, кафяви и бронзови, размахаха криле с цялата си сила, и техните отговори отекнаха във въздуха като гръмотевица.

Сега вече Лесса наистина трябваше да събере цялата сила на волята си, която беше събрала през гладните години на отмъщението. Клинообразната глава на Рамот се мятеше напред-назад, очите ѝ блестяха с нажежено до бяло непокорство. Това вече не беше приятелски настроеното и доверчиво драконче. Това беше истински зъл демон.

Волята на двете се сблъскваше над окървавеното поле. Без нито капка слабост, намек за страх или мисъл за отстъпление, Лесса насили Рамот да ѝ се подчини. С протестиращо пищене драконовата кралица наклони глава над плячката си. Езикът ѝ проблясна към неподвижното тяло, огромните челюсти се отвориха. Главата ѝ се люлееше над димящите разкъсвания, оставени от ноктите ѝ. С последно оскърбено изсъскване Рамот впи зъби в тлъстото гърло на животното и изсмука кръвта на трупа.

– Задържай я – мърмореше Ф'нор. Лесса го беше забравила.

Рамот се надигна с писък и с невероятна бързина се стовари върху нова плячка. Тя отново се опита да захапне мекия корем на жертвата, и Лесса отново трябваше да наложи волята си. С непокорни писъци Рамот с нежелание изсмука кръвта отново.

Третия път тя не се противопостави на заповедта на Лесса. Драконичката беше започнала да разбира, че е подета от инстинкт, на който не може да противостои. Тя беше изпълнена с бяс, докато не усети вкуса

на кръвта. Сега вече знаеше от какво има нужда: да лети бързо, далече и силно, далеч от Уейра, далеч от тези мънички, безкрили същества, далеч пред възбудените бронзови дракони.

Драконовият инстинкт беше ограничен до „тук“ и „сега“. Нямахше възможността да контролира и предвижда. Хората им носят с партньорството си мъдрост и ред, улови се да напява тихичко Лесса.

Без да се спира, Рамот повали четвърто животно, съскайки от жажда, докато смучеше гърлото му.

Над Чашата на Уейра беше паднала напрегната тишина, нарушава на само от звука на храненето на Рамот и от тънкото свистене на вятъра.

Кожата на Рамот започна да блести. Тя сякаш порасна, не от натъпкване, а поради луминесценцията. Надигна кървавата си глава. Раздвоеният ѝ език се мяркаше напред-назад, за да оближе окървавената муцуна. Тя се изправи, и в същия момент се дочу напяване откъм бронзовите дракони, наобиколили площадката за хранене в мълчаливо предусещане.

С внезапно златно движение Рамот изви големия си златен гръб. Тя се изви в небето с разперени криле и с невероятна скорост полетя. След нея в миг последваха седем бронзови тела. Могъщите им криле разпрашаха пълнен с пясък въздух към лицата на гледащите хора от Уейра.

Усещайки сърцето си в гърлото от този изумителен полет, Лесса усети как душата ѝ се издига заедно с Рамот.

– Стой с нея – прошепна предупредително Ф'нор. – Стой с нея. Сега тя не трябва да се изплъзва от контрола ти.

Той се отдръпна от Лесса към останалите, които като един бяха вперили поглед нагоре към изчезващите блестящи пращинки на драконите.

Умът на Лесса беше странно раздвоен. Тя беше запазила само толкова физическо осъзнаване, че да разбира, че тя самата все още е на земята.

Всички други сетива и усещания бяха полетели заедно с Рамот. И тя, Рамот-Лесса, беше изпълнена с безгранична сила. Крилето ѝ без усилие биеха в разреждения от височината въздух. Пронизваше я ликуване, ликуване – и желание.

Тя по-скоро усещаше, отколкото виждаше големите бронзови мъжкари да я преследват. Тя съжаляваше безуспешните им опити. Защото беше свободна като птица и недостижима.

Тя мушна глава под едно от крилето и се подигра на дребните им усилия със свирещи заяждания. Рееше се високо над тях. Изведнъж,

свивайки криле, се заби надолу, изпитвайки удоволствие да ги види как се разпръсват, закачайки крилата си, в опит да избягнат сблъскването.

Тя отново се издигна бързо над тях, докато те наваксваха изгубената скорост и височина.

Ето така Рамот лениво флиртуваше с поклонниците си, блестяща в новоспечелената си свобода, подканяйки бронзовите да я надлетят.

Един се спусна, изтощен. Тя беше доказала превъзходството си. Скоро и втори изостави преследването, докато тя си играеше с тях, виейки се и плъзгайки се в сложни фигури. Понякога дори забравяше за тях, толкова беше погълната от трепета на полета.

Когато най-сетне ѝ доскуча, тя се смили да погледне към следващите я, усети смътно задоволство от това, че само три големи животни все още я преследват. Разпозна Мнемет, Орт и Хат. Всички на върха на силата си; може би дори достойни за нея.

Тя се плъзна надолу, измъчвайки ги, радвайки се на изкусния им сега полет. Не можеше да понася Хат. Орт? Сега Орт беше чудесно младо животно. Тя сви криле, за да се плъзне между него и Мнемет.

Когато тя се плъзна покрай Мнемет, той внезапно сви криле и се спусна край нея. Изненадана, тя се опита да премине към реещ се полет и откри, че крилата ѝ са заплетени в неговите и вратът му се увива здраво около нейния.

Сплетени в едно, те падаха. Мнемет, мобилизирайки запасите си от сила, разтвори криле за да забави падането им. Надманеврирана и изплашена от скоростта, с която се спускаха надолу, Рамот също разпери големите си криле. И след това...

Лесса се подхлъзна с ръце, трескаво опитвайки се да напипат каквато и да било поддръжка. Тя сякаш експлодира обратно в тялото си. Всеки нерв трепереше.

– Не се сдавай, глупачко. Стой с нея – застърга гласът на Ф'лар край ухото ѝ. Ръцете му грубо я подхванаха.

Тя се опита да фокусира очи и улови разкривения образ на стените на собственото ѝ жилище. Тя се притисна до Ф'лар, докосвайки голата му кожа и объркано разтърсвайки глава.

– Върни я обратно.

– Как? – изкрещя тя, задъхвайки се, без да може да си представи какво може да примаме Рамот настрани от такова величие.

Жилещата болка от плесници по лицето ѝ ѝ помогнаха да усети с гняв смущаващата близост на Ф'лар. Очите му се мятаха бясно, устата му беше изкривена.

– Мисли с нея. Тя не бива да отиде между. Стой с нея.

Треперейки при мисълта да изгуби Рамот между, Лесса я потърси и откри, все още с криле, преплетени в тези на Мнемет.

Брачната страст на двата дракона в този момент се разгърна и включи и Лесса. Сякаш я потопи приливна вълна, надигнала се неумолимо от морето на душата ѝ. Със самотен вик тя прегърна Ф'лар. Усети тялото му, непоклатимо като скала срещу нейното, твърдите му ръце я повдигнаха, устните му се впиха безмилостно в нейните, докато тя потъваше в следващата неочаквана вълна от желание.

– Сега! Ние ще ги върнем живи и здрави у дома – мърмореше той.

Драконов ездачо, драконов ездачо,
Между теб и твоето,
Сподели с мен блясъка на една любов
По-велика от моята.

Ф'лар внезапно се събуди. Вслуша се внимателно, дочу и беше успокоен от доволното боботене на Мнемет. Бронзовият дракон беше кацнал на ръба на площадката пред леговището на кралицата. Всичко долу в чашата на Уейра течеше мирно по реда си.

Мирно, но различно. Ф'лар забеляза това през очите и чувствата на Мнемет почти мигновено. През нощта нещо в Уейра се беше променило. Ф'лар си позволи доволна усмивка при спомена за бурните събития предишния ден. Нещо можеше да бъде не наред.

Кой беше повикал К'нет и него обратно, чудеше се Ф'лар. Мнемет само повтаряше, че е бил повикан обратно. Защо не идентифицираше кой го е повикал?

Досадна грижа се вмъкна в размишленията на пробуждащия се Ф'лар.

– Спомня ли си Ф'нор... – започна той на глас.

Ф'нор никога не забравя заповедите ти, увери го Мнемет раздражено. Кант ми каза, че проблясъкът на зората заварва Червената Звезда на върха на Скалата на Окоето. И слънцето също е отвън.

Ф'лар прекара нетърпеливи пръсти през косата си. „На върха на Скалата на Окоето, Червената Звезда все по-близо иде,“ точно както предсказват Старите Записи. И зората, когато пурпурът на Звездата проблесне през отвора на Скалата на Окоето известяваше опасното преминаване и... Нишките.

Определено нямаше каквото и да било друго обяснение за това внимателно подреждане на огромни камъни и специални скали на връх Бенден. Нито пък за точните му двойници на източните краища на всеки от изоставените Уейрове.

Първо, Скалата на Пръста, на която изгряващото слънце спира за момент по време на зимното слънцестоене. След това, две драконови дължини по-назад, огромният правоъгълен Звезден камък, достигащ до гърдите на висок човек, с две стрели, изрязани на полираната му повърхност, едната сочеща точно на изток към Скалата на Пръста, другата малко по на север, към Скалата на Окоето, така просто и непоклонимо изрязани в Звездния камък.

Един изгрев, в не особено далечното бъдеще, той ще погледне през Скалата на Окоето и ще види гибелния блясък на Червената Звезда. И тогава...

Звуци на енергично плискане прекъснаха мечтите на Ф'лар. Той се ухили отново, след като разбра, че момичето се къпе. Тя определено изглеждаше добре, и съблечена... Той се протегна, спомняйки си лениво, обмисляйки как можеше да бъде приет в това жилище. Тя не трябваше да има каквито и да било основания за оплакване. Какъв полет! Той меко прихна.

Мнемет коментира от безопасното място на площадката, че Ф'лар е по-добре да внимава с Лесса.

Лесса ли беше? – изпрати Ф'лар мисъл обратно към дракона.

Мнемет енигматично повтори предупреждението си. Ф'лар се усмихна над конфиденциалността му.

Внезапно Мнемет се напрегна в тревога.

Наблюдателите изпращаха един ездач да провери необикновено постоянните прашни облаци над платото, под Бенденското езеро, информира твърдо Мнемет неговия водач на ято.

Ф'лар се надигна бързо, събра разпръснатите си дрехи и се облече. Вече закопчаваше широкия колан на ездач, когато завесата към банята беше дръпната настрани. Срещу него се изправи Лесса, напълно облечена.

Той винаги се изненадваше да види колко слабичка е тя, една физическа обвивка, несъответстваща на такава сила на духа. Току-що измитата ѝ коса обграждаше тясното лице като тъмен облак. В концентрирания ѝ поглед нямаше и помен от предизвиканата от драконите страст, която бяха изпитали заедно вчера. Никаква топлина. Това ли имаше предвид Мнемет? Какво ставаше с момичето?

Мнемет изпрати още един тревожен рапорт, и Ф'лар стисна зъби. Щеше да му се наложи да отложи разбирането, което те трябваше да постигнат интелектуално, докато не отмине тази опасност. В себе си той проклинаше некадърната работа на Р'гул с нея. Този човек почти беше развалил Стопанката на Уейра, както и почти беше съсипал самия Уейр.

Е, добре, Ф'лар, бронзовият ездач на Мнемет, беше сега Водач на Уейра, и на промените отдавна им беше време.

Наистина отдавна, потвърди Мнемет сухо. Господарите на Хранилищата събират армиите си на платото край езерото.

– Имаме проблеми – съобщи Ф'лар на Лесса вместо приветствие. Не си пролича думите му да са й направили впечатление.

– Господарите на Хранилищата ли са дошли да протестират? – запита хладно тя.

Той уважаваше самообладанието ѝ, въпреки че осъждаше ролята ѝ в това развитие на събитията.

– По-добре да беше оставила мен да се погрижа за краденето. К'нет още е момче и лесно се поддава на радостта от тази работа.

Леката ѝ усмивка сякаш криеше нещо. Ф'лар се учуди за кратко дали тя не беше искала да постигне именно това на първо място. Ако Рамот не беше излетяла вчера, днес нещата щяха да се развият по съвършено различен начин. Помислила ли беше тя за това?

Мнемет го предупреди, че Р'гул е на входа. Р'гул се е изпъчил като генерал, коментира драконът, което означаваше, че усеща авторитета му.

– Вече го няма – изсъска Ф'лар на глас, напълно събуден и доволен от събитията, въпреки неприятния им ход.

– Р'гул ли?

Тя наистина се сеща бързо, помисли Ф'лар.

– Ела, момиче – покани я той с жест към леговището на кралицата. Сцената, която той смяташе да изиграе с Р'гул трябваше да изкупи срамния ден в Стаята на Съвета преди два месеца. Той знаеше, че и тя бе загнана не по-малко от него.

В момента, когато те влязоха в залата на кралицата, Р'гул, последван от довольния К'нет, се показа от другата страна.

– Стражата ме информира, – започна Р'гул, – че голяма група въоръжени хора, под знамената на много Хранилища, се приближава към Тунела. К'нет – Р'гул беше бесен по адрес на младежа – току-що си призна, че той систематично е крадял, нарушавайки не само благоразумието, но определено и ясните ми заповеди. Разбира се, ще се занимаем

с него по-късно, – зловещо се обърна той към виновния ездач, – ако, разбира се, от Уейра остане нещо, след като Господарите минат оттук.

Той се обърна отново към Ф'лар. Изражението му стана още по-намръщено, когато видя, че Ф'лар му се усмихва.

– Не стой тук! – избоботи Р'гул. – Няма нищо смешно. Трябва да помислим как да им се извиним.

– Не, Р'гул – контрира Ф'лар възрастния мъж, ухилвайки се още повече. – Времето, когато се извинявахме на Господарите, свърши.

– Какво? Да не си полудял?

– Не. Но ти вече не си Водач на Уейра – каза Ф'лар. Усмивката му беше изчезнала, лицето му беше напрегнато.

Очите на Р'гул се разшириха и той изгледа Ф'лар, сякаш никога преди не го беше виждал.

– Забравил си един много важен факт – продължи Ф'лар настойчиво. – Политиката се сменя, когато се смени водачът на Уейра. Сега Водач на Уейра съм аз, Ф'лар, ездачът на Мнемет.

В момента, в който отекна тази фраза, С'лел, Д'нол, Т'бор и С'лан влязоха в стаята. Те спряха на място, вдървени от шока, гледайки неподвижната жива картина.

Ф'лар изчака, давайки им възможност да разберат, че разногласията в стаята означават, че ръководството вече наистина е в негови ръце.

– Мнемет, – каза той на глас, – повикай всички заместник-водачи на ята и кафяви ездачи. Трябва да направим някои приготовления преди нашите... гости да пристигнат. Тъй като кралицата спи, драконови ездачи, хайде в Стаята на Съвета. След вас, Стопанко на Уейра.

Той отстъпи настрани, за да отвори път на Лесса да мине. Забеляза леко изчервяване по бузите ѝ. Значи все пак тя не можеше да командва напълно емоциите си.

Едва бяха успели да заемат местата си около Масата на Съвета, когато кафявите ездачи започнаха да пристигат. Ф'лар внимателно отбеляза леките промени в начина им на държане. Ходят по-изпъчени, реши той. И – да, настроението на безсилие и раздражение беше заменено от напрегнато удоволствие. Тъй като всичко останало си беше същото, значи именно днешните събития трябваше да са събудили гордостта и смирението на съществуване на Уейра.

Влязоха и Ф'нор и Т'сум, собствените му заместници. Личеше си, че са в добро и гордо настроение. Очите им проблясваха, търсейки наоколо някой, който да оспори тяхното повишение. Т'сум застана до входа, а Ф'нор пъргаво заобиколи масата и застана зад стола на Ф'лар, като

пътем се спря, за да направи изпълнен с респект поклон към момичето. Ф'лар забеляза, че тя се изчерви и сведе очи.

– Кой е пред входа, Ф'нор? – запита приветливо новият Водач на Уейра.

– Господарите на Телгар, Набол, Форт и Керун, ако се съди по издигнатите флагове – отговори Ф'нор със същия тон.

Р'гул се надигна от стола си. Полуоформеният протест спря в гърлото му, когато видя израженията на бронзовите ездачи. Седналият до него С'лел започна да мънка, подръпвайки долната си устна.

– Брой на армията?

– Повече от хиляда души. В добър ред и добре въоръжени – рапортува Ф'нор безразлично.

Ф'лар хвърли на заместника си протестиращ поглед. Самообладанието беше важно нещо, безразличието беше за предпочитане пред униинето, но нямаше смисъл да се отрича, че ситуацията е доста напрегната.

– Срещу Уейра? – зяпна С'лел.

– Ние драконови ездачи ли сме, или страхливци? – кресна Д'нол и подскочи, удряйки с юмрук по масата. – Това е последната им обида.

– Наистина – съгласи се Ф'лар от все сърце.

– Това трябва да бъде прекъснато. Не можем да изтърпим повече – продължи Д'нол разгорещено, окуражен от поддръжката на Ф'лар. – Няколко огнени...

– Достатъчно – каза Ф'лар решително. – Ние сме драконови ездачи! Помнете това, и помнете – и никога не го забравяйте – че нашата роля и клетва е да защитаваме. – Той произнесе думата натъртено, забивайки във всекиго бесен поглед. – Ясно ли е? – Той погледна въпросително към Д'нол. За днес не се предвиждаше индивидуален героизъм.

– Нямаме нужда от огнен камък, – продължи той, сигурен, че Д'нол го е разбрал, – за да разпръснем тези глупави Господари. – Той се облегна и продължи по-спокойно: – Забелязах по време на Търсенето, и съм сигурен, че и вие всички също, че обикновеният жител на Хранилищата не е изгубил напълно... нека да го кажем... респекта си към рода на драконите.

Т'бор се ухили, и някой изхъмка, спомняйки си.

– О, те наистина бързо следват своите Господари, разбунтувани от негодувание и от доста вино. Но е нещо съвършено различно да срещнеш дракон, когато си разгорещен, изморен и разсъждаваш на трезва глава. Да не говорим пък когато си пеш, и наблизо няма никакво прикритие или Хранилище. – Той усещаше съгласието им по въпроса. –

Ездачите също ще бъдат твърде заети с животните си, за да могат да окажат сериозна съпротива, – добави той с изхилване, подхванато от повечето хора в стаята.

Колкото и да са утешителни тези разсъждения, на наша страна са и още по-могъщи обстоятелства. Съмнявам се, че добрите ни Господари на Хранилищата са се погрижили да ги обмислят. Подозирам – той огледа сардонично ездачите – че те вероятно са ги забравили... както удобно са забравили толкова много песни за дракони... и традиции.

Време е да ги образуваме отново. – В гласа му се усещаше стомана. В стаята се понесе утвърдително мърморене. Добре, те бяха вече негови.

– Например, те сега са пред вратите ни. Пътували са дълго и бързайки, за да стигнат до този отдалечен Уейр. Без съмнение някои от бойните единици пътуват от седмици. Ф'нор – каза той, пресметнал колко настрани от основната тема, – напомни ми да обсъдим застъпването на патрулите. Запитайте се, драконови ездачи, ако Господарите на Хранилищата са тук, кой пази Хранилищата вместо тях? Кой поддържа стражата пред Вътрешните Хранилища, най-скъпи за всеки от Господарите?

Той чу Лесса да се изсмива злобно. Тя беше по-бърза от всички бронзови ездачи. Той беше избрал правилно този ден в Руата, въпреки че това означаваше да убие, докато е на Търсене.

– Нашата Стопанка на Уейра разбира плана ми. Т'сум, приложи го. – Той изстреля тази заповед грубо. Т'сум излезе, широко усмихнат.

– Не разбирам – оплака се С'лел, мигайки объркано.

– Ох, нека аз да обясня – намеси се бързо Лесса. Говореше с този приятен и разумен тон, който Ф'лар познаваше като признак за това, че тя е в най-лошото възможно настроение. Той не можеше да я вини за желанието да си върне поне малко на С'лел, но това й желание за отмъщение можеше да стане злокачествено.

– Някой трябва да обясни нещичко – каза С'лел с хленчещ тон. – Това, което става, не ми харесва. Тези от Хранилищата по пътя към Тунела. Разрешено даването на драконите на огнен камък. Не разбирам.

– То е толкова просто – увери го Лесса сладко, без да изчака Ф'лар да й разреши. – Учудвам се, че се налага да обяснявам.

– Стопанко на Уейра! – направи й остра забележка Ф'лар.

Тя не му обърна видимо внимание, но спря да бодее С'лел.

– Господарите са оставили Хранилищата незащитени – обясни тя. – Изглежда не са взели предвид, че драконовите ездачи могат да се придвижват между за секунди. Т'сум, ако не греша, отива да събере достатъчно зложници от незащитените Хранилища, за да бъдем сигурни, че

Господарите ще уважават специалната позиция на Уейра.

Ф'лар кимна утвърдително. Очите на Лесса проблеснаха ядосано, когато тя продължи:

– Това, че Господарите са изгубили респекта си към Уейра, не е тяхна грешка. Уейрът...

– Уейрът, – прекъсна я Ф'лар остро. Да, щеше да му се наложи да наблюдава тази слабичка девойка много внимателно и без никакво подценяване. – ...Уейрът този път ще отстоява своите традиционни права и прерогативи. Преди да обясня точно как, Стопанко на Уейра, би ли посрещнала нашите най-нови гости? Може да са нужни няколко думи, за да се запомни причината за урока, който днес ще дадем на цял Перн.

В очите на момичето проблесна нежелание. Тя се усмихна с такова напрегнато удоволствие, че Ф'лар се замисли дали беше мъдра постъпка да остави нея да инструктира беззащитните заложници.

– Разчитам на твоята съдържаност – каза той топло, – и на интелигентността ти да се справиш с тази задача без проблеми. – Той задържа погледа ѝ, докато тя леко кимна с глава в знак на потвърждение на предупреждението му. Когато тя излезе, той изпрати до Мнемет молба да я държи под око.

Мнемет го информира, че това би било напразно изгубено време. Не беше ли показала Лесса повече находчивост, отколкото който и да е в Уейра? Самият ѝ инстинкт я правеше внимателна.

Достатъчно внимателна, за да предизвика днешната инвазия, напомни Ф'лар на своя дракон.

– Но... Господарите... – пръскаше слюнки Р'гул.

– Ох, я млъквай! – намеси се К'нет. – Ако не те бяхме слушали толкова дълго, нямаше сега да сме на този хал. Пъхни се между, ако не ти харесва, но Водач на Уейра сега е Ф'лар. И бих казал, че дори е позакъснял!

– К'нет! Р'гул! – призова ги Ф'лар към ред, надвиквайки одобрението, което предизвикаха дръзките думи на К'нет. – Това са моите заповеди – продължи той, когато отново привлече вниманието им. – Изисквам те да бъдат спазвани точно. – Той хвърли поглед към всеки ездач, за да се увери, че няма кой да оспорва ръководството му. След това изложи намеренията си кратко и ясно, наблюдавайки с удовлетворение как несигурността беше заменена с почтително уважение.

Уверен, че всеки бронзов и кафяв ездач е разбрал плана отлично, той поиска от Мнемет рапорт за последните събития.

Напредващата армия струеше през платото край езерото. Първите

редици вече навлизаха в пътя към Тунела, единственият наземен вход на Уейра. Мнемет добави, че жените на жителите на Хранилищата печелят от престоя си в Уейра.

– По какъв начин? – запита Ф'лар мигновено.

Мнемет избоботи това, което при драконите беше еквивалентът на смях. Два от младите зелени се хранеха, това беше всичко. Но поради някакви причини една толкова нормална дейност изглежда плашеше жените.

Тази жена е дяволски хитра, помисли си Ф'лар, внимавайки Мнемет да не усети загрижеността му. Бронзовият клоун беше така омаян от ездачката, както и от кралицата. С какво Стопанката на Уейра можеше така да впечатли един бронзов дракон?

– Нашите гости са на платото край езерото – каза той на драконовице ездачи. Вървете по позициите си и вдигнете ятата си. Без да погледне назад, той излезе навън, подтискайки силното желание да изтича към площадката. Изобщо не искаше зложниците да бъдат наплашени до малоумие.

Надолу в долината, близо до езерцето, жените бяха леко ескортирани от четири от най-малките зелени дракони – достатъчно големи за непосветените – и жените вероятно бяха твърде изплашени да не бъдат нападнати, за да забележат, че и четиримата ездачи бяха още почти момчета. Той забеляза слабичката фигура на Стопанката на Уейра, седнала встрани от основната група. До ушите му долетя приглушен плач. Той погледна край тях, към площадката за хранене, и видя как един зелен дракон отдели от стадото едно от животните и го нападна. Друг зелен беше кацнал на скалния ръб над тях, тъпчейки се с типичната немарлива драконова лакомия. Ф'лар сви рамене и яхна Мнемет, оставяйки скалния ръб свободен за прелитащите дракони, които чакаха да вземат собствените си ездачи.

Докато Мнемет кръжеше високо над объркването от крила и блестящи тела, Ф'лар кимна утвърдително. Високият, далечен, дълъг брачен полет, допълнен с обещанието за действия, беше повдигнал духа на всички.

Мнемет изфуча.

Ф'лар не му обърна внимание, наблюдавайки как Р'гул събира ятото си. Човекът беше претърпял психологическо поражение. Ще изисква наблюдение и внимателно отношение. Почнат ли веднъж да падат Нишките, вярата му ще бъде възстановена и той ще се оправи.

Мнемет го запита трябва ли да вземат и Стопанката на Уейра.

– Тя няма работа с нас – отвърна остро Ф'лар, чудейки се защо, в името на двойната луна, бронзовият беше направил такова предложение. Мнемет отговори, че смята, че Лесса би желала да е с тях.

Ятата на Д'нол и Т'бор се надигнаха в правилна формация. Тези двамата ставаха добри водачи. К'нет поведе нагоре едно двойно ято към ръба на Чашата и изчезна за миг, за да се появи зад приближаващата се армия. С'ган, старият син ездач, организираше младите.

Ф'лар предупреди Мнемет да предаде на Кант да каже на Ф'нор да действа. С един последен поглед се увери, че камъните пред Долните Пещери са си на мястото, и даде на Мнемет сигнал да премине между.

От Уейра и Чашата се вдигнете,
Бронзови, кафяви, сини и зелени,
На криле, драконови ездачи на Перн,
Във въздуха, видими, и в миг – невидени.

Ларад, Господарят на Телгар, изучаваше с поглед монолитните височини на Бенденския Уейр. Набраздените камъни изглеждаха като замръзнал водопад по време на залез. И почти толкова гостоприемни. Отдавна забравената почит се превъртя някъде дълбоко в ума му заради светотатството, което той и армията, която водеше, се готвеха да извършат. Той здраво подтисна тази мисъл.

Уейрът вече беше изживял ползата си. Това беше очевидно. Вече нямаше каквато и да било нужда жителите на Хранилищата да дават плода на своя труд и пот на мързеливите му жители. Хранилищата проявиха търпение. Те бяха поддържали Уейра до голяма степен от благодарност за миналите му заслуги. Но драконовите ездачи бяха преминали границите на благодарната щедрост.

Първо, тази архаична глупост – Търсенето. Било снесено яйце на кралица. Защо драконовите ездачи трябва да крадат най-красивата жена от всички Хранилища, когато и в самия Уейр има достатъчно жени? Нямаше нужда да се спомня сестра си Килара, страстно очакваща много по-различно обвързване с Брант от Иген предишната вечер, и изчезнала поради това налудничаво Търсене на следващата. И нито вест за нея оттогава.

И да убият Факс! Въпреки че той беше опасно амбициозен, той беше от род на Господари. И Уейрът не беше поканен от никого да се меси в работите на Високите Владения.

И на всичкото отгоре това непрекъснато крадене. Това вече препълваше чашата. Е, Хранилището би могло да си затвори очите за няколко животни от време на време. Но когато дракон се появява отникъде (едно умение, което дълбоко смущаваше Ларад) и грабваше най-добрите и тлъсти животни от старателно пазено и хранено стадо, това вече беше твърде много!

Уейрът вече трябваше да разбере подчинената си позиция в Перн. Той трябваше да си потърси други начини, за да изхранва хората си, тъй като никой вече нямаше да му праща никакви десетъци. Бенден, Битра и Лемос също щяха скоро да пристигнат. Те сигурно щяха да бъдат зарадвани от слагането на края на това подозрително доминиране на Уейра.

И въпреки всичко, колкото по-близо идваха до гигантската планина, толкова повече съмнения изпитваше Ларад по въпроса как, всъщност, те биха могли да навлязат в този гигантски масив. Той повика Мерон, така нареченият Господар на Набол (той не вярваше особено много на този остролик бивш Надзирател без нито капка кръв от род на Господари).

Мерон пришпори ездитното си животно, за да настигне Ларад.

– Няма ли друг път към Уейра, освен през Тунела?

Мерон поклати глава.

– Дори местните жители го потвърждават.

Това не плашеше Мерон, но той улови израза на съмнение на Ларад.

– Изпратил съм група напред, към южния ръб на Върха – показва той посоката. – Там, където се смъква извивката, може да има полегат и удобен за изкачване склон.

– Изпратил си група, без да се посъветваш с нас? Аз бях избран за водач...

– Точно така – съгласи се Мерон с приятелска усмивка, пълна със зъби. – Просто мое хрумване.

– Има известна слаба вероятност, съгласен съм, но все пак щеше да е по-добре... – Ларад погледна нагоре към върха.

– Те са ни видели, можеш изобщо да не се съмняваш в това, Ларад – увери го Мерон, разглеждайки с презрение притихналия Уейр. – Това ще бъде достатъчно. Представи им нашия ултиматум, и те ще се предадат пред сила като нашата. Многократно са доказвали, че са страхливци. На два пъти обидих бронзовия ездач, когото те наричат Ф'лар, и той се направи, че не го забелязва. Кой мъж би го направил?

Внезапен свистящ рев и ураган от най-студения въздух на света

прекъсна съвещанието им. Докато се мъчеше да овладее скачащото животно, Ларад видя объркан изглед от дракони, всякакви цветове, размери и навсякъде. Въздухът се изпълни с паническите писъци на мятащите се животни и виковете на стреснатите и ужасени хора.

Ларад с голямо усилие успя да обърне животното си, за да посрещне драконовите ездачи лице в лице.

В името на Нищото, което ни е породило, мислеше си той, докато се бореше със собствения си страх, забравил съм, че драконите са толкова големи.

Най-отпред в страховития облак летеше триъгълна формация от четири големи бронзови животни. Крилете им се прекръстосваха, докато те се рееха току над земята. Една драконова дължина назад и нагоре летеше втора линия, по-дълга и по-широка, от кафяви животни. Зад тях и нагоре летяха сини, зелени и още кафяви животни, запращащи с криле студени повеи към ужасената тълпа, която допреди момент беше армия.

Откъде ли идваше този смразяващ студ, чудеше се Ларад. Той дръпна рязко надолу устата на животното си, когато то отново се опита да заподскача.

Драконовите ездачи просто седяха на шиите на животните си, гледаха и чакаха.

– Свали ги от животните им и ги накарай да ги отпратят, така че да можем да говорим – извика Мерон към Ларад, докато животното му се мятеше и цвилеше от ужас.

Ларад повика пешите войници напред, но бяха необходими по четирима души на животно, за да ги задържат така, че Господарите да могат да слезат от тях.

Недомислие номер две, помисли Ларад с мрачен хумор. Забравихме ефекта на драконите върху животните от Перн. Включително хората. Поправяйки меча си и дръпвайки ръкавиците си, той кимна към останалите Господари и те всички тръгнаха напред.

Когато видя Господарите да слизат, Ф'лар каза на Мнемет да предаде първите три реда да кацнат. Като голяма вълна драконите покорно се спуснаха към земята, фучейки с криле като огромна свиреща въздишка.

Мнемет каза на Ф'лар, че драконите са весели и радостни. Това беше много по-добро развлечение, отколкото Игрите.

Ф'лар остро предаде на Мнемет, че това изобщо не е развлечение.

– Ларад от Телгар – представи се най-предният от Господарите. Гласът му беше груб, маниерите – войнишки и сдържани за сравнително млад човек.

– Мерон от Набол.

Ф'лар мигновено разпозна смуглото лице с остри черти и неспокойни очи. Добър и провокативен боец.

Мнемет предаде на Ф'лар необичайно съобщение от Уейра. Ф'лар кимна незабележимо и продължи да приема представянията.

– Избран съм за говорител – започна Ларад от Телгар. – Господарите на Хранилищата единодушно се съгласяват, че Уейрът вече е изживял функциите си. Съответно исканията на Уейра няма да бъдат изпълнявани повече. В нашите Хранилища няма да се провеждат повече Търсения. Нито ще се допуска крадене от стадата и хамбарите на Хранилищата от драконовите ездачи.

Ф'лар го слушаше с любезно внимание. Ларад говореше ясно и кратко. Ф'лар кимна. След това внимателно огледа всеки от Господарите пред него внимателно, преценявайки ги. Напрегнатите им лица изразяваха тяхната убеденост и справедлив гняв.

– Като Водач на Уейра аз, Ф'лар, ездачът на Мнемет, ви отговарям. Оплакването ви е чуто. Сега слушайте какво ще заповяда Водачът на Уейра. – Вежливата му поза беше изчезнала. Мнемет изръмжа като зловещ контрапункт към гласа на ездача си, докато той отекваше остро като метален звън пред платото. Думите бяха произнесени ясно, така че дори тълпата да ги чуе.

– Вие ще си вървите обратно в своите Хранилища. След това ще отидете в хамбарите и сред стадата си. Ще изпратите достатъчен и достоен десятък. Това ще стане до три дни от връщането ви във вашите Хранилища.

– Водачът на Уейра заповядва на Господарите да дават десятък? – Смехът на Мерон от Набол отекна над полето.

Ф'лар даде знак, и още две ята драконови ездачи прелетяха в бръснеш полет над контингента от Набол.

– Водачът на Уейра заповядва на Господарите да дават десятък – потвърди той. – И докато Господарите не изпратят техните данъци, се боя, че дамите от Набол, Телгар, Форт, Иген, Керун ще живеят с нас. Също така дамите от Балан, Гар...

Той спря, тъй като Господарите започнаха гневно и оживено да си шушукат, когато чуха този списък от заложенници. Ф'лар предаде на Мнемет бързо съобщение за останалите.

– Този блъф няма да подейства! – изсъска Мерон, излизайки напред с ръка върху дръжката на меча си. Краденето от стадата можеше да бъде подминато; беше ставало и преди. Но Хранилищата бяха свещени!

Те не биха посмели...

Ф'лар помоли Мнемет да предаде сигнала, и ятото на Т'сум се появи. Всеки ездач държеше по една от Господарките на шията на дракона си. Т'сум държеше групата си високо във въздуха, но все пак достатъчно близо, за да могат Господарите да разпознаят всяка изплашена или истерична жена.

Лицето на Мерон се изкриви от шока и новата омраза.

Ларад пристъпи напред, откъсвайки очи от собствената си дама. Бяха се оженили наскоро и той много я обичаше. Не беше особено голямо утешение това, че тя нито плачеше, нито трепереше, смела малка душа.

– Имате превъзходство – потвърди Ларад унило. – Ще се върнем и ще ви изпратим данъка. Той вече беше готов да се обърне, когато Мерон излезе напред с побесняло лице.

– Да им се подчиняваме като слуги? Кой е един драконов ездач, че да ни нарежда?

– Млъквай – нареди Ларад, хващайки наболеца за ръката.

Ф'лар вдигна ръка в царствен сигнал. Появи се ято сини дракони, носещи Мероновите кандидат-катерачи, някои от тях с белези от схватката си с южния склон на връх Бенден.

– Драконовите ездачи могат да заповядват. И нищо не се изплъзва от вниманието им – проехтя студено гласът на Ф'лар.

– Ще се върнете в своите Хранилища. Ще изпратите пълния десетък, защото ние ще разберем, ако сте ни излъгали. След това, под заплаха от изгаряне с огнен камък, ще почистите около жилищата си от зеленината, както около Хранилищата, така и около работилниците. Добри ми Телгар, погледни към това твоё южно, открито Хранилище. Излагането го е направило уязвимо. Почисти всички ями по хребетовата защита. Оставил си ги да се пълнят с гнилоч. Мините трябва да бъдат отворени отново, и огненият камък събран на купчини.

– Данъците да, но останалото... – прекъсна го Ларад.

Ръката на Ф'лар посочи небето.

– Погледни нагоре, Господарю. Гледай добре. Червената Звезда пулсира денем, както и нощем. Планините отгатык Иста димят и плюят разтопена скала. Моретата се надигат във високи приливни вълни и заливат брега. Забравили ли сте всички Сагите и Баладите? Както сте забравили способностите на драконите? Можете ли да омаловажите тези знамения, които винаги предшествуват идването на Нишките?

Мерон никога нямаше да повярва, докато не видеше сребристите Нишки да падат от небето. Но Ларад и много от останалите сега вече

вярваха, и Ф'лар го знаеше.

– И кралицата – продължи той – излетя на брачен полет през втората си година. Излетя на брачен полет и летя високо и дълго.

Главите на всички пред него подскочиха нагоре. Очите им бяха разширени. Мерон също изглеждаше изненадан. Ф'лар чу Р'гул да възкликва зад него, но не посмя да погледне сам, да не би това да се окаже трик.

Внезапно той улови с крайчеца на окоото си златен отблясък в небето.

Мнемет, изсъска той, и Мнемет леко изръмжа щастливо. Кралицата се появи в полезрението му едва тогава. Смела и бляскава гледка, призна Ф'лар неохотно.

Облечена в бяла роба, Лесса ясно се различаваше на извитата златна шия. Рамот разпери криле в спокоен полет. Размахът им беше по-голям дори от този на Мнемет. От начина, по който тя извиваше шия, можеше да се разбере, че е в добро и игриво настроение. Но Ф'лар беше бесен.

Гледката на летящата кралица имаше силен ефект върху всички зрители. Ф'лар забеляза влиянието ѝ върху себе си и го видя отразено на лицата на невярващите на очите си жители на Хранилищата, разбираше го от начина, по който напяваха драконите, чуваше го от Мнемет.

– И, разбира се, нашите най-велики Стопанки на Уейра – Морета, Торени, да спомена някои от тях – всички са дошли от Руатското Хранилище, откъдето идва и Лесса от Перн.

– Руата... – Мерон буквално изплю името. Мускулите на лицето му изпъкнаха, кожата побледня.

– Идват ли Нишките? – запита Ларад.

Ф'лар кимна бавно.

– Вашите менестрели могат да ви инструктират отново за белезите. Добри ми Господари, десетъкът е необходим. Вашите жени ще бъдат върнати. Хранилищата трябва да бъдат приведени в ред. Уейрът подготвя Перн, тъй като Уейрът ще трябва да защитава Перн. Вашето сътрудничество е необходимо – той изчака така, че да се усети – и ще бъде наложено със сила.

С тези думи той яхна шията на Мнемет, без да изпуска кралицата от очи. Видя как забиha златните ѝ криле, докато тя се обърна и полетя на юг.

Беше направо вбесяващо от страна на Лесса да се намеси точно в този момент, когато цялата му енергия и внимание трябваше да бъдат насочени към успокояването на желанието на Хранилищата да

демонстрират неподчинение. Защо тя трябваше да натрапва независимостта си по такъв начин, пред очите на целия Уейр и на всички Господари? Искаше му се веднага да се спусне след нея, но не можеше. Не и преди да е видял армията наистина да поема назад, и не докато не подадеше сигнал за финалната демонстрация на мощта на Уейра, за да разясни положението на жителите на Хранилищата.

Скърцайки със зъби, той предаде на Мнемет да се вдигнат във въздуха. Всички ята излетяха след него с мощен рев и профучаване напред-назад, така че във въздуха сякаш имаше хиляди дракони вместо едва двестата, обитаващи Бенденския Уейр.

Уверен, че тази част от стратегията му върви както трябва, той нареди на Мнемет да лети след Стопанката, която се плъзгаше и рееше високо над Уейра.

Само да пипне това момиче, ще ѝ изясни той някои неща...

Мнемет ядовито го информира, че изясняването на някои неща може да се окаже доста добра идея. Много по-добра, отколкото например да лети с такъв бяс след двойка, която тепърва изпробва крилете си. Драконът напомни на гневния си ездач, че в края на краищата златната е летяла вчера високо и дълго, че е изпила кръвта на четири животни, но не се е хранила оттогава. Тя нито ще е способна, нито ще ѝ достави удоволствие да лети дълго, преди да се наяде както трябва. Ако обаче Ф'лар настоява на това недообмислено и абсолютно излишно преследване, той може да принуди Рамот да се прехвърли между, за да го избегне.

Самата мисъл за възможността тази необучена двойка да отиде между мигновено охлади яда на Ф'лар. Опитвайки се да се контролира, той разбра, че в момента преценката на Мнемет е много по-надеждна от неговата. Той беше оставил гнева и тревогата да повлияят на решенията му, но...

Мнемет направи широк кръг и се приземи до Звездния камък. Темето на връх Бенден беше чудесно място за наблюдение, откъдето се виждаха както оттеглящата се армия, така и момичето. В очите на дракона сякаш се образуваха завихрянния, докато той пригаждаше зрението си за най-далечен обхват.

Той съобщи на Ф'лар, че ездачът на Пиант смята, че наблюдението на драконите над отстъпващите войски причинява истерия сред хората и животните. В образувалите се задръствания имало ранени.

Ф'лар незабавно нареди на К'нет да премине към по-далечно наблюдение, докато армията организира бивак за през нощта. Близкото наблюдение върху контингента от Набол обаче трябваше да продължи.

Още в момента, докато нареждаше на Мнемет да предаде тези заповеди, Ф'лар осъзна, че умът му не се съсредоточава върху нещата. Цялото му внимание беше погълнато от онази летяща високо двойка.

По-добре я научи да пътува между, отбеляза Мнемет. Едното от големите му очи блестеше над рамото на Ф'лар. Тя е достатъчно умна, за да се научи сама, и тогава къде оставаме ние?

Ф'лар преглътна острия отговор, докато наблюдаваше, без да може да си поеме дъх. Рамот внезапно сви криле и прониза небето като златна искра. Без усилие ги разтвори отново в критичната точка и се издигна пак нагоре.

Мнемет внимателно повика спомена за собствения им пръв бесен и акробатичен полет. Нежна усмивка докосна устните на Ф'лар, и той внезапно разбра колко много се е искало на Лесса да лети, колко тежко ѝ е било да гледа как младите се упражняват, докато на нея ѝ е забранено.

Е, добре, той не беше разкъсаният от нерешителност и съмнения Р'гул.

И тя не е Йора, напомни му язвително Мнемет. След което добави: Ще ги повикам обратно. Рамот вече е станала мътнооранжева.

Ф'лар наблюдаваше как те покорно започнаха да се спускат надолу. Крилете на кралицата се извиваха и огъваха, докато тя забавяше страховитата си скорост. Гладна или не, тя можеше да лети!

Той яхна Мнемет, махвайки им надолу, към площадката за хранене. Прелитайки, той мярна за миг лицето на Лесса, оживено от възхищение и непокорство.

Рамот се приземи, и Лесса скочи на земята, отпращайки я да се нахрани.

След това момичето се обърна, наблюдавайки как той се спуска и приклеква, за да може Ф'лар да слезе. Тя изпъчи рамене и вдигна войнствено глава, подготвяйки се да посрещне неодобрението му. Поведението ѝ беше като на кой да е от младите възпитаници на Уейра, предвиждайки наказание и готова да го понесе, без да издаде нито звук. Тя не съжаляваше нито за миг!

Уважението към тази неукротима душа измести и последните следи от гнева на Ф'лар. Той се усмихна, докато вървеше към нея.

Изненадана от напълно неочакваното му поведение, тя отстъпи половин крачка назад и измърмори:

– Кралиците също могат да летят!

Усмивката му се разширяваше, докато буквално разполови лицето му, и той сложи длани на раменете ѝ и я разтърси страстно.

– Разбира се, че могат да летят! – увери я той. Гласът му беше пълен с гордост и уважение. – Нали затова имат криле!

ЧАСТ ТРЕТА ПАДАНЕТО НА ПРАХА

Пръстът днес сочи
Към Око, що кърви
Бъди готов, Уейр,
За битка с нишките ти.

– Още ли се съмняваш, Р'гул? – запита Ф'лар. Тонът му демонстрираше учудване от неразбраността на по-стария бронзов ездач.

Р'гул не отговори на заяждането на своя Водач на Уейра. Мъжествените му черти изразяваха упорство, и той стискаше здраво зъби, като че ли можеше да прегризе някакси превъзходството на Ф'лар.

– В небето на Перн не е имало Нишки повече от четиристотин Оборотата. Вече ги няма!

– Тази възможност винаги съществува – съгласи се с приятелски тон Ф'лар. В махагоновите му очи обаче нямаше и следа от толерантност. Нито пък в начина му на поведение дори и намек за компромис.

Много прилича на Ф'лон, неговия старец, реши Р'гул. Повече, отколкото трябва да прилича един син. Винаги толкова уверен в себе си, винаги леко подигравателен към това, което вършеха и мислеха другите. Арогантен, това беше точната дума. А също и нахален, и недостатъчно грижлив по отношение на тази млада Стопанка на Уейра. Е, Р'гул я беше тренирал до степен да бъде една от най-добрите Стопанки от много години насам. Преди той да беше довършил обучението ѝ, тя знаеше дума по дума всички Обучаващи Баллади и Сагите. И след това глупавото дете се беше обърнало към Ф'лар. Нямаше достатъчно акъл, за да сподели начина на мислене на по-възрастния и по-опитен мъж. Без съмнение тя се чувствуваше задължена към Ф'лар, че я е открил по време на Търсенето.

– Обаче си съгласен, – казваше Ф'лар, – че когато слънцето застава на Скалата на Пръста в момента на изгрева, е достигнато зимното слънцестоене?

– Всеки глупак знае, че Скалата на Пръста е затова – изръмжа Ф'лар.

– Тогава защо, стари глупако, не си съгласен, че Скалата на Окото е

поставена по отношение на Звездния камък така, че да обгражда Червената звезда, когато тя приближава Преминаване? – избухна К'нет.

Лицето на Р'гул почервения, и той започна да се надига от стола, готов да създаде неприятности на тоя нахалник с жълто около човката.

– К'нет! – пробуча авторитетно гласът на Ф'лар. – Толкова ли ти е харесало да летиш по Игенския патрул, че искаш да го правиш още няколко седмици?

К'нет бързо седна обратно, изчервявайки се при напомнянето и заплахата.

– Знаеш, Р'гул, има неоспорими доказателства в полза на моите изводи – продължи Ф'лар с измамна мекота. – „Пръстът днес сочи към Око, що кърви...“

– Не ми цитирай стиховете, на които аз съм те учил като младеж – възкликна Р'гул разгорещено.

– Тогава имай вяра в това, което преподаваше! – отвърна остро Ф'лар. В очите му се мярна опасен блясък.

Р'гул се отпусна обратно на стола, стреснат от тази острота.

– Не можеш да откажеш, Р'гул, – продължи спокойно Ф'лар, – че преди половин час слънцето беше на върха на Пръста при изгрев и Червената Звезда беше в центъра на отвора на Скалата на Окоето.

Другите драконови ездаци, както бронзови, така и кафяви, замърмориха помежду си и потвърдиха с кимане съгласието си с този феномен. В настроението се просмукваше неприемане на непрекъснатия протест на Р'гул срещу политиката на Ф'лар като Водач на Уейра. Дори старият С'лел, някога общопризнат поддръжник на Р'гул, сега следваше мнозинството.

– Не е имало Нишки вече повече от четиристотин Оборота. Вече няма нишки – промърмори Р'гул.

– Тогава, приятели мои, драконови ездаци, – каза Ф'лар бодро, – всичко, на което са ни учили, е лъжа. Драконите, както искат да вярват Господарите на Хранилищата, са паразити върху икономиката на Перн, анахронизми. И ние също.

Така че аз съм много далеч от идеята да ви държа тук въпреки гласа на съвестта ви. Имате моето разрешение да напуснете Уейра и да се заселите където пожелаете.

Някой прихна.

Р'гул беше твърде изненадан от ултиматума на Ф'лар, за да се обиди от подигравката. Да напусне Уейра? Този човек луд ли беше? Къде би могъл да отиде? Уейрът беше неговият живот. Поколения от

предците му са били селектирани специално за него. Всичките му предшественици по мъжка линия бяха драконови ездачи. Не всички бронзови, наистина, но впечатляващ процент. Бащата на собствената му дама беше на времето Водач на Уейра, както беше и той, Р'гул, преди Ф'ларовият Мнемет да полети с кралицата.

Но драконовите ездачи никога не напуснаха Уейра. Е, напуснаха го, ако бяха достатъчно непредпазливи, за да изгубят драконите си, като оня Литол от Руатското Хранилище. Но как можеше той да напусне Уейра с дракон?

Какво искаше Ф'лар от него? Не му ли беше достатъчно, че е Водач на Уейра на мястото на Р'гул? Не беше ли гордостта му задоволена от това, че беше блъфирал пред Господарите на Перн така умело, че те разпуснаха армията си когато бяха напълно готови да смажат Уейра и драконовите ездачи? Нужно ли му е да доминира всеки драконов ездач, тяло и дух? Р'гул зачака недоверчиво.

– Аз не вярвам, че сме паразити – наруши мълчанието Ф'лар с мек, убеждаващ глас. – Нито пък анахронизъм. И преди е имало дълги Интервали. Червената Звезда не винаги минава достатъчно близко, за да пръсне Нишки над Перн. И затова гениалните ни предци са поставили Скалата на Окоето и Скалата на Пръста както те са сега... да показват кога ще има Преминаване. И още нещо. – Лицето му помръкна. – Имало е и други случаи, когато драконите почти са измирали... и Перн с тях заради скептици като теб. – Ф'лар се усмихна и се отпусна лениво в стола си. – Предпочитам да не ме запомнят като скептик. А как да запомним теб, Р'гул?

В Стаята на Съвета цареше напрежение. Р'гул усети, че някой диша тежко, и разбра, че това е самият той. Погледна към неумолимото лице на младия Водач на Уейра и разбра, че заплахата не е блъф. Той трябваше или да се подчини на Ф'лар напълно, въпреки дълбоко вкорененото си несъгласие, или да напусне Уейра.

И къде можеше да отиде, освен в някой от другите Уейрове, изоставени от години? И – мислите на Р'гул бяха безмилостни – не беше ли това достатъчно доказателство за свършека на Нишките? Пет празни Уейра? Не, в името на Яйцето на Фарант, той щеше да използва същия тип хитрост, както Ф'лар, и щеше да изчака своето време. Когато цял Перн се обърне срещу този арогантен глупак, той, Р'гул, ще бъде тук, за да спаси каквото може от руините.

– Драконовият ездач си стои в Уейра – каза Р'гул с цялото достойнство, което му беше останало.

– И приема политиката на сегашния Водач на Уейра? – Тонът на Ф'лар подсказваше, че това е по-скоро заповед, отколкото въпрос.

Р'гул кимна късо, сякаш за да не даде лъжлива клетва. Ф'лар продължи да го гледа, и Р'гул се учуди дали този човек може да чете мислите му така, както го прави неговият дракон. Той се насили да отвърне с невинен поглед. Щеше да дойде и неговото време. И той щеше да чака.

Давайки си вид, че приема капитулацията, Ф'лар се изправи и бързо разпредели патрулите за деня.

– Т'бор, ти ще наблюдаваш времето. Хвърляй по едно око на керваните с десетъка. Имаш ли сутрешния рапорт?

– Времето е добро... над целите Телгар и Керун... макар и малко студено – каза Т'бор с крива усмивка. – Керваните с данъка обаче се движат по добри павирани пътища, така че трябва скоро да пристигнат. Очите му премигаха при представата за пиршеството, което щеше да се състои при пристигането на припасите – настроение, споделяно от всички, ако се съди по физиономиите около масата.

Ф'лар кимна.

– С'лан и Д'нол, вие трябва да продължите настойчиво Търсенето за подходящи момчета. Трябва да са още юноши, разбира се, но не подминавай никой, в когото подозираш поне малко талант. Добре е да намерим и да представим за Впечатването момчета, възпитани в традициите на Уейра. – Ф'лар се усмихна само с едната половина на лицето си. – Но нямаме достатъчно в Долните Пещери. И нашата потентност е понамаляла. Така или иначе, драконите израстват по-бързо, отколкото ездачите им. Трябва да имаме повечко млади мъже, когато се излюпят яйцата на Рамот. Обиколете южните Хранилища, Иста, Мерат, Форт и Южен Бол, където децата възмъжават по-рано. Може да използвате предлога, че инспектирате Хранилищата за зеленина, за да поговорите с момчетата. И вземете със себе си огнен камък и преминете по няколко пъти с пламък над височините, които не са били опалвани... е... с драконови години. Огнедишаният звяр впечатлява младите и събужда възхищение.

Ф'лар внимателно погледна Р'гул, за да види как бившият Водач на Уейра приема заповедите. Р'гул беше категоричен противник на това да се търсят повече кандидати извън Уейра. На първо място той беше изтъкнал довода, че в Долните Пещери има осемнадесет момчета, някои от тях твърде малки, наистина, но Р'гул беше убеден, че Рамот няма да снесе повече от дузината яйца, която винаги беше снасяла Неморт. На второ място, Р'гул продължаваше да настоява да не се предприемат действия, които биха могли да настроят Господарите срещу Уейра.

Р'гул не протестира на глас, и Ф'лар продължи.

– К'нет, върни се към мините. Искам да се провери разположението на всяка една купчина огнен камък. Количествата – също. Р'гул, продължавай обучението на опознавателни точки с младите. Те трябва да са сигурни в насочването си. Ако се наложи да бъдат изпращани да пренасят съобщения или за снабдяване, може да се наложи да бъдат изпратени бързо, без време за излишни въпроси.

Ф'нор, Т'сум, – обърна се Ф'лар към собствените му кафяви ездачи, – вие днес ще сте чистачи. – Той се усмихна при вида на объркването им. – Ще започнете с Истенския Уейр. Разчистете Площадката на Излюпването и достатъчно леговища за двойно ято. И, Ф'нор, не оставяйте нито един Запис. Те си заслужава да бъдат пазени.

Това е всичко, драконови ездачи. Приятен полет. – С тези думи Ф'лар се надигна и тръгна от Стаята на Съвета към леговището на кралицата.

Рамот все още спеше. Бронята ѝ блестеше – признак на здраве. Цветът ѝ се беше задълбочил до оттенък на бронзово, сочейки напредналата ѝ бременност. Докато той преминаваше покрай нея, върхът на дългата ѝ опашка леко се размърда.

Напоследък всички дракони бяха неспокойни, помисли Ф'лар. Но когато разпитваше Мнемет, бронзовият дракон не можеше да даде обяснение. Събужда се и заспива отново, това е всичко. Ф'лар не можеше да зададе въпроса пряко, защото това щеше да провали целта му. Трябваше да се утешава (без особен успех) с мъгливото обяснение, че неспокойствието е някаква инстинктивна реакция.

Лесса я нямаше в спалнята. Липсваше и в банята. Ф'лар изпръхтя. Това момиче щеше да си смъкне кожата от постоянното къпане. Да, беше ѝ омръзнало да живее мръсна в Руатското Хранилище, за да се прикрива, но къпане по два пъти на ден? Той вече започваше да се учудва дали това не е прикрита обида в неин стил лично към него. Ф'лар въздъхна. Това момиче. Никога ли нямаше да се обърне към него по свое собствено желание? Никога ли той нямаше да докосне тази нейна изкусно убягваща му вътрешна същност? Тя проявяваше повече топлина към полубрат му Ф'нор, дори към К'нет, най-младия от бронзовите ездачи, отколкото към него, който споделяше леглото ѝ.

Той раздражено дръпна завесата обратно на мястото ѝ. Къде ли се беше измъкнала точно днес, когато за пръв път от седмици насам беше успял да изпрати всички ята навън от Уейра, специално за да може да я учи да преминава между?

Рамот скоро ще натежи твърде много от яйцата, за да е годна за такива действия. Той беше обещал на Стопанката, и смяташе да спази това обещание. Тя беше започнала да носи облеклото от уерова кожа като непрекъснато напомняне за неизпълнената дума. От случайни забележки, които тя беше изпуснала, той разбираше, че тя няма да чака още много дълго неговата помощ. А това тя да опита да го направи сама изобщо не го уреждаше.

Той отново пресече леговището на кралицата и погледна надолу по прохода, който водеше към Стаята на Записите. Тя често можеше да бъде намерена там да се рови в прашните кожи. И това беше още една тема, която изискваше скорошно разглеждане. Записите бяха остарели до степен да не могат да се разчитат. Странно, но по-ранните все още бяха в добро състояние и се четяха. Още едно забравено изкуство.

Това момиче! Той отметна гъстия си перчем назад в жест, който обикновено подсказваше, че той е ядосан или загрижен. Проходът беше мрачен, което значеше, че тя не може да е долу в Стаята на Записите.

– Мнемет – повика той мълчаливо бронзовия си дракон, топлещ се на слънцето на площадката пред леговището на кралицата, – какво прави това момиче?

Лесса, отвърна драконът, подчертавайки името на Стопанката с нарочна вежливост, разговаря с Манора. Облечена е за яздене, добави той след кратка пауза.

Ф'лар благодари на бронзовия саркастично и тръгна бързо надолу по прохода към изхода. На последния завой се блъсна силно в Лесса.

Не си ме питал къде е тя, отговори простиичко Мнемет на вбесеното запитване на Ф'лар.

Лесса се олюля на петите си от силата на сблъскването. Хвърли поглед нагоре към него, устните ѝ бяха свити от неудоволствие, очите ѝ хвърляха мълнии.

– Защо не ми даде възможност да видя Червената Звезда през Скалата на Окото? – запита тя с нисък, ядосан глас.

Ф'лар подръпна косата си. Лесса в най-лошото си настроение допльваше идеално списъка на сутрешните му проблеми.

– На върха имаше прекалено много желаещи да я видят – отвърна той, твърдо решен да не ѝ позволи да го ядоса днес. – Пък и ти вече вярваш.

– Щеше да ми бъде интересно да я видя – изсъска тя и се провря покрай него нагоре към леговището. – Дори само в качеството ми на Стопанка на Уейра и отговорник за Записите.

Той я хвана за ръка и усети тялото ѝ да се напряга. Стисна зъби, желайки сигурно за стотен път откакто Рамот излетя в първия си брачен полет, тя да не се беше оказала девица. Не се беше замислял да контролира своите разгорещени от драконовата любов емоции, и първият сексуален контакт на Лесса се беше оказал доста бурен. Беше се изненадал, че ѝ е първият, като се има предвид, че годините на съзряването ѝ бяха прекарани в работа сред лъстиви надзиратели и войници. Вероятно никой от тях не се беше погрижил да проникне зад завесата от парцали и покритието от мръсотия, които тя старателно поддържаше като маскировка. Оттогава той винаги се беше показал като вежлив и съобразителен любовник, но, ако не бяха включени Рамот и Мнемет, това спокойно можеше да се нарече изнасилване.

И въпреки това той знаеше, че някой ден, някак си, той ще я убеди да отговори с отворено сърце на неговите любовни актове. Той определено се гордееше с умението си, и беше в позицията на убеждаващия.

Сега той пое дълбоко дъх и бавно пусна ръката ѝ.

– Добре, че носиш ездаческото облекло. Щом ятата излетят и Рамот се събуди, ще започна да те уча да преминаваш през между.

Блясъкът на радостта в очите ѝ се забелязваше ясно дори в мрачния проход. Той я чу да поема рязко въздух.

– Не можем да го отлагаме още твърде много, или Рамот няма изобщо да бъде във форма за летене – продължи той приятелски.

– Наистина ли? – Гласът ѝ беше тих и приглушен. Обичайната язвителна нотка липсваше. – Днес ли ще ни учиш? – Искаше му се да може да види лицето ѝ ясно.

Веднъж или два пъти той беше уловил изражението на лицето ѝ неприкрито, любещо и нежно. Би дал много, за да бъде този поглед обърнат към него. Трябваше да се радва обаче, напомни си той кисело, че тази открита любов беше насочена само към Рамот, а не към друг мъж.

– Да, моя скъпа Стопанко на Уейра. Наистина. Днес ще ви уча да преминавате през между. Дори само – и той се поклонил със замах – да те опазя от това да пробваш сама.

Тихичкото ѝ прихване му подсказа, че шегата е била прицелена точно.

– Точно сега обаче – каза той, сочейки ѝ пътя нагоре към леговището, – бих се справил с малко храна. Качихме се горе, преди да закусим.

Те вече бяха навлезли в добре осветеното леговище, така че той не пропусна резкия поглед, който тя му хвърли през рамо. Нямаше така

лесно да му прости това, че беше пропусната в групата за към Звездния камък тази сутрин, определено не и срещу подкупа с летенето между.

Колко различна беше вътрешната стая сега, когато Лесса беше Стопанка на Уейра, мислеше си Ф'лар, докато Лесса повика устройството за храна. По време на некомпетентното служене на Йора като Стопанка на Уейра, спалнята ѝ беше затрупана с боклуци, непрани дрехи и немити чинии. Състоянието на Уейра и намалелият брой на драконите беше грешка на Йора в не по-малка степен, отколкото на Р'гул, тъй като тя непряко поощряваше мързела, небрежността и лакомията.

Ако той, Ф'лар, беше няколко години по-възрастен, когато Ф'лон, баща му, беше загинал... Йора го отвращаваше, но когато драконите се вдигнаха във въздуха в брачен полет, състоянието на партньора не означаваше нищо.

Лесса взе от платформата поднос с хляб, сирене и чаши със стимулиращо клях. Сервира му сръчно.

– Ти също не си яла, нали? – запита той.

Тя енергично разтърси глава. Лентата, с която беше прихванала гъстата си, фина черна коса, се плъзна по раменете ѝ. Това привързване беше твърде строго за слабичкото ѝ лице, но то не прикриваше нейната женственост, ако това беше намерението ѝ, нито деликатните ѝ черти. Ф'лар отново се учуди как толкова слабо тяло може да съдържа толкова много остра интелигентност и изобретателна... хитрост, да, това беше думата, хитрост. Ф'лар не правеше грешката, както някои други, да подценява възможностите ѝ.

– Манора ме повика да освидетелствувам раждането на детето на Килара.

Ф'лар запази израза на вежлив интерес. Той знаеше отлично, че Лесса подозира, че детето е негово, и то можеше и да бъде, съгласи се той вътрешно, но се съмняваше в това. Килара беше една от десетте кандидатки от същото Търсене отпреди три години, което беше открило Лесса. Както и другите, които бяха оцелели по време на Впечатването, Килара беше сметнала определени аспекти от живота на Уейра за идеално подходящи за нейния темперамент. Тя се прехвърляше от жилището на един ездач в това на друг. Беше съблазнила дори Ф'лар – и то определено не против волята му. Сега, като Водач на Уейра, той смяташе за по-разумно да не обръща внимание на усилията ѝ да продължи връзката. Т'бор я беше сграбчил и ѝ се беше радвал, докато не я върна в Долните Пещери в доста напреднала бременност.

Освен че притежаваше любовната страстност на зелен дракон,

Килара имаше пъргав ум и беше амбициозна. От нея би излязла добра Стопанка на Уейра, така че Ф'лар беше възложил на Манора и Лесса да насадят тази идея в ума ѝ. Като Стопанка на Уейра... на друг Уейр... силните ѝ желания щяха да бъдат използвани за доброто на Перн. Тя не беше изучавала безмилостните уроци по сдържаност и търпение, през които беше минала Лесса, и нямаше нейния изврътлив ум. За щастие, тя изпитваше силно уважение към Лесса, и Ф'лар подозираше, че Лесса тайно насажда това чувство. В конкретния случай предпочиташе да се прави, че не го забелязва.

– Разкошно момченце – казваше Лесса.

Ф'лар отпи от клаха. Тя нямаше да може да го накара да потвърди каквато и да било отговорност.

След дълга пауза Лесса добави:

– Тя го е кръстила Т'кил.

Ф'лар подтисна усмивката си от неуспеха на Лесса да го накара да се издаде.

– Дискретно от нейна страна.

– Какво?

– Да – отговори Ф'лар вежливо. – Т'лар можеше да е обърквашо, ако беше взела втората половина от името си като собствено. Т'кил, обаче, също сочи и бащата, и майката.

– Докато чаках Съвета да свърши – каза Лесса, след като си прочисти гърлото, – проверихме с Манора складовите пещери. Керваните с десетък, които Хранилищата бяха така добри да ни изпратят – гласът ѝ беше остър – ще пристигнат до седмица. Скоро ще имаме хляб, годен за ядене – добави тя, правейки гримаса по посока на лепкавото сиво тесто, което се опитваше да преглътне заедно със сиренето.

– Приятна промяна – съгласи се Ф'лар.

Тя изчака малко.

– И Червената Звезда изпълни ли предписаното ѝ от манускриптите?

Той кимна.

– И не бяха ли съмненията на Р'гул изгорени от просветляващия червен блясък?

– Ни най-малко – усмихна се Ф'лар, игнорирайки сарказъма ѝ. – Ни най-малко, но вече няма да дава толкова гласност на критицизма си.

Тя преглътна бързо, за да може да продължи да говори.

– Направил си добре, че си пресякъл критицизма му – каза тя настоятелно, жестикулирайки с ножа като че ли го забива в нечие сърце. –

Той никога няма да приеме ръководството ти доброволно.

– Имаме нужда от всеки бронзов ездач... а имаме само седем, знаеш това – напомни й той остро. – Р'гул е добър водач на ято. Той ще се успокои, когато Нишките започнат да падат. Просто има нужда от доказателство, за да изостави съмненията си.

– И Червената Звезда в Скалата на Окоето не е доказателство? – Изразителните очи на Лесса се разшириха.

Вътрешно Ф'лар споделяше мнението на Лесса – че може би е по-добре да се отърве от свадливата упоритост на Р'гул. Но не можеше да се лиши от водач на ято. Не и когато се нуждаеше така силно от всеки ездач и дракон, както сега.

– Не му вярвам – добави тя мрачно и отпи от горещото питие. Сивите й очи бяха потъмнели над ръба на чашата. Както не ми вярва и на мен, мислеше си Ф'лар.

И, от една точка нататък, тя определено не му вярваше. Беше го демонстрирала открито, и, ако трябваше да бъде честен, не можеше да я обвинява за това. Тя не разбираше, че всяко действие на Ф'лар беше насочено към една цел... запазването и благополучието на драконите и жителите на Уейра, и оттам и запазването и благополучието на Перн. И за да постигне тази цел той имаше нужда от пълното й съдействие. Когато се обсъждаше работата с драконите в Уейра, тя подтискаше антипатията, която той знаеше, че тя изпитва към него. На събиранията тя го поддържаше от цяло сърце и убедително, но той винаги подозираше двоен смисъл в коментарите й и забелязваше преценяващ, подозрителен поглед в очите й. Той имаше нужда не само от нейната търпимост, но и от нейното съчувствие.

– Кажете ми – каза тя след дълго мълчание – преди Червената Звезда да бъде оброчена от Скалата на Окоето ли докосна слънцето Скалата на Пръста, или след това?

– Ако трябва да бъде честен, не съм напълно уверен, тъй като не го видях със собствените си очи... съвпадането трае само по няколко мига, но се предполага, че двете са едновременни.

Тя се намръщи горчиво.

– И за кого похаби момента? За Р'гул? Тя беше провокирана. Сърдитите й очи гледаха навсякъде, освен към него.

– Аз съм Водачът на Уейра – напомни й той кратко. Тя се държеше неразумно.

Лесса му хвърли дълъг, остър поглед, преди да привърши със закуската. Тя ядеше много малко, бързо и сръчно. В сравнение с Йора, тя

за цял ден не изяждаше колкото едно болно дете. Но, разбира се, не беше възможно изобщо да се сравняват Йора и Лесса.

Той довърши собствената си закуска, разсеяно поставяйки двете чаши на подноса. Тя тихо стана и махна подноса.

– Веднага щом Уейрът се изпразни, тръгваме – каза той.

– Ти си мислиш така – Тя кимна към спящата кралица, виждаща се през отворения вход. – Ще трябва да изчакаме и Рамот.

– Не се ли пробужда тя вече? Опашката ѝ се мята вече от час насам.

– Тя винаги го прави по това време на деня.

Ф'лар се наведе над масата, и веждите му се събраха замислено при вида на мятаната се спазматично от време на време покрита със злато опашка на кралицата.

– Мнемет също. Винаги при изгрев и рано сутрин. Като че ли те някак си свързват това време на деня с някаква опасност...

– Или изгряването на Червената Звезда? – вмъкна Лесса.

Някаква неуловима промяна в тона ѝ накара Ф'лар да погледне бързо към нея. Това не беше гневът заради пропускането на сутрешния феномен. Очите ѝ гледаха в нищото, лицето ѝ се сбръчка бавно в смъртно тревожна гримаса и между извитите ѝ, добре очертани вежди се появиха тънички линии.

– Зората... времето, когато идват всички предвестия – промърмори тя.

– Какви предвестия? – попита той с окуражаващо спокойствие.

– Една сутрин... няколко дни преди... преди ти и Факс да пристигнете в Руата. Нещо ме пробуди... някакво усещане, като тежко притискане... усещане за някаква ужасна заплаха. – Тя млъкна. – Червената Звезда току-що изгряваше. – Пръстите на лявата ѝ ръка се отвориха и затвориха, и тя конвулсивно сви рамене. Очите ѝ се фокусираха на него.

– Ти и Факс дойдохте от североизток от Кром – каза тя остро. Ф'лар забеляза, че тя игнорира факта, че Червената Звезда също изгрява на север от точния изток.

– Наистина – усмихна се той към нея, спомняйки си чудесно тази сутрин. – Въпреки че, – той посочи с жест голямата пещера, за да подчертае думите си, – предпочитам да вярвам, че ти свърших добра работа този ден... с неудоволствие ли си го спомняш?

Погледът ѝ беше студен и непроницаем.

– Опасността има много лица.

– Съгласен съм – отвърна миролюбиво той, твърдо решен да не се хване на тази въдица. – Някакво друго подобно събуждане? – запитва

той, сякаш в рамките на разговора.

Пълната тишина в стаята върна вниманието му към нея. Лицето ѝ беше загубило всякакъв цвят.

– Денят, когато Факс нападнa Руатското Хранилище. – Гласът ѝ беше едва разбираем шепот. Очите ѝ бяха разширени и неподвижни. Пръстите стискаха ръба на масата. Тя не каза нищо толкова дълго време, че Ф'лар се обезпокои. Това беше неочаквано силна реакция на обикновен въпрос.

– Разкажи ми – предложи той меко.

Тя заговори с лишен от емоции, безличен глас, сякаш речитираше някоя от Баладите за Традициите или разказваше нещо, случило се на някой съвсем друг.

– Бях дете. На единадесет години. Събудих се една сутрин... – Гласът ѝ пресекна. Очите ѝ отново гледаха в нищото, сякаш съзерцавайки сцената, която се беше разыграла преди много време.

Ф'лар изпита неудържимото желание да я успокои. То го блъсна с пълна сила, въпреки че беше объркан от това необичайно нейно вълнение. Никога не беше предполагал че Лесса, особено пък тя, може да бъде толкова разтревожена от толкова стар страх.

Мнемет остро информира ездача си, че Лесса определено е здрава-та разтревожена. Достатъчно, за да събуди душевното ѝ страдание Рамот. Драконът продължи с не толкова обвинителен тон, че Р'гул най-сетне е отлетял с учениците си. Драконът му, Хат, обаче бил здравата дезориентиран поради умственото състояние на Р'гул. Трябва ли Ф'лар да изкара от равновесие всеки в Уейра...

– Ох, я тихо! – измърмори Ф'лар под мустак.

– Защо? – запита Лесса с обикновения си глас.

– Нямах предвид теб, скъпа моя Стопанко – увери я той с радостна усмивка, сякаш подобната на транс интерлюдия не се беше случвала. – Мнемет е пълен със съвети напоследък.

– Каквото ездачът, такъв и драконът – отвърна тя заядливо.

Рамот се прозина тежко. Лесса в миг скочи на крака и се спусна към драконицата. Фигурката ѝ изглеждаше като джудже пред шестфувата драконова глава.

Лицето ѝ се изпълни с нежност и обич, докато тя гледаше в блестящите опалесциращи очи на Рамот. Ф'лар стисна зъби, ревнувайки, в името на първото Яйце, от чувствата на ездача към нейния дракон.

В ума си той дочу драконовия еквивалент на смях на Мнемет.

– Тя е гладна – информира Лесса Ф'лар. Отзвукът от любовта ѝ към

Рамот се таеше в меката линия на устата ѝ, в добрината на сивите ѝ очи.

– Тя винаги е гладна – отбеляза той и ги последва към изхода на леговището.

Мнемет отлетя учтиво настрани от скалния ръб, докато Лесса и Рамот излитаха. Те се плъзнаха надолу в Чашата на Уейра, над мъгливото езерце за къпане, към площадката за хранене на отсрещната страна на дългия овал, който представляваше основата на Бенденския Уейр. Набраздените, пресечени стени бяха изпъстрени с черните отвори на леговищата, изоставени по това време на деня от няколко дракони, които иначе биха се пекли по скалните площадки на зимното слънце.

Когато Ф'лар се хвана за гладката бронзова шия на Мнемет, той се надяваше, че люпилото на Рамот ще е многобройно, изтривайки унижението от жалката дузина яйца, снасяни от Неморт последните няколко пъти.

Той нямаше особени съмнения в това, че нещата са по-добри, след забележителния брачен полет на Рамот с неговия Мнемет. Бронзовият дракон самодоволно добави своята увереност към тази на ездача си, и двамата погледнаха към кралицата собственически, докато тя извиваше криле, за да кацне. Тя беше най-малко два пъти по-голяма от Неморт, и крилето ѝ бяха с половин крило по-дълги от тези на Мнемет, който беше най-големият от седемте бронзови дракона. Ф'лар се надяваше на Рамот, за да насели отново петте празни Уейра, както се надяваше на себе си и на Лесса, за да поднови гордостта и вярата на драконовите ездачи и на самия Перн. Той се надяваше единствено на това да му е останало достатъчно време, за да направи каквото беше необходимо. Червената Звезда се беше появила в отвора на Скалата на Окото. Скоро Нишките щяха да започнат да падат. Някъде, в някой от записите на другите Уейрове, беше информацията, от която той имаше нужда, за да бъде сигурен кога точно Нишките ще започнат да падат.

Мнемет се приземи. Ф'лар скочи от извитата шия, за да застане до Лесса. Тримата наблюдаваха как Рамот, сграбчила по едно животно във всяка от предните си лапи, се издигна на една скална площадка, на която да се нахрани.

– Няма ли никога да изчезне този неин апетит? – запита Лесса с остра тревога.

Като драконче Рамот се хранеше, за да расте. След като беше достигнала пълния си ръст, сега тя ядеше заради поколението си, и го вършеше изключително добросъвестно.

Ф'лар изхъмка и седна по ловджийски. Събра няколко отпаднали

люспи и започна да ги хвърля хоризонтално по равната, суха почва, броейки облачетата прах като дете.

– Ще дойде време, когато тя няма да яде всичко, което ѝ попадне – увери той Лесса. – Но тя е млада...

– ...и се нуждае от сила – прекъсна го Лесса, подражавайки доста добре на педантичния тон на Р'гул.

Ф'лар погледна нагоре към нея, примижавайки срещу зимното слънце, което спускаше косите си лъчи към тях.

– Тя е отлично пораснало животно, особено в сравнение с Неморт. – Той изпръхтя презрително. – Всъщност, не е възможно да се сравняват. Погледни обаче тук – нареди той властно.

Той потупа изгладения пясък пред себе си и тя видя, че привидно безцелните му жестове са имали определена задача. С парче камък той начерта с бързи линии изображение.

– За да може един дракон да прелети между, той трябва да знае къде да отиде. И също и ти. – Той се ухили при вида на смаяното и вбесено нейно лице, когато тя го разбра. – Да, но зле премислените скокове могат да доведат до определени последици. Недобре визуализираните отправни точки често водят до оставане между. – Гласът му заглъхна зловещо и оскърбеният израз изчезна от лицето ѝ. – Така че има определени отправни или разпознавателни точки, които задължително трябва да научат всички бъдещи ездачи. Това – той посочи първо към схемата и след това към истинския Звезден камък с неговите съпровождачи Скалата на Пръста и Скалата на Окото, на връх Бенден, – е първата отправна точка, която научава бъдещият ездач. Когато излетим нагоре, ще достигнеш на височина точно над Звездния камък, почти достатъчно, за да можеш да видиш дупката в Скалата на Окото. Запечатай тази картина ясно във вътрешното си зрение и я предай на Рамот. Тя винаги ще те доведе у дома.

– Разбирам. Но как да науча отправните точки на места, където никога не съм била?

Той ѝ се усмихна.

– Зазубряш ги. Първо с помощта на твоя инструктор – и той почука с камъчето по гърдите си, – след това отиваш там, като нареждаш на твоя дракон да приеме визуализацията от нейния инструктор – и той посочи Мнемет. Бронзовият дракон наведе клинообразната си глава, докато едното око се фокусира върху неговия и на другарката му ездачи. След това издаде дълбок гръден звук на задоволство.

Лесса се разсмя към блестящото око, и в неочакван прилив на

чувства потупа мекия нос.

Ф'лар прочисти гърлото си изненадано. Той знаеше, че Мнемет изпитва необикновена симпатия към Стопанката, но нямаше представа, че Лесса му се радва. И странно, беше раздразнен.

– Обаче – каза той, и гласът му прозвуча неестествено за самия него – ние непрекъснато прехвърляме младите ездачи от една отправна точка на друга по цял Перн, из всички Хранилища, така че те да могат да получат лични впечатления, на които да разчитат. Така че, за да прескачаш между, е необходимо само едно нещо: ясна картина на мястото, където искаш да стигнеш. И дракон! – Той се ухили. – Също така трябва винаги да планираш да пристигнеш над отправните си точки, високо във въздуха.

Лесса се намръщи.

– По-добре да пристигнеш високо над земята, – Ф'лар размаха ръка над главата си, – отколкото под нея, – и той плесна с длан в праха. Ударът вдигна предупредително облаче.

– Но ятата излетяха направо отвътре от Чашата, когато Господарите на Хранилищата бяха пристигнали – напomini му Лесса.

Ф'лар се усмихна на нейната съобразителност.

– Вярно е, но само най-опитните ездачи. Веднъж намерихме дракон и ездач погребани заедно в масивна скала. Те бяха... много млади. – Очите му угаснаха.

– Разбирам идеята – увери го тя настоятелно. След това добави, сочейки Рамот, която носеше поредната си плячка към скалната площадка: – Това ѝ е петото.

– Тя ще ги отработи днес до едно, уверявам те – отбеляза Ф'лар. Той се надигна, изтупвайки коленете си с ездаческите си ръкавици. – Виж в какво настроение е.

Лесса го направи с беззвучно Нахрани ли се? Тя направи гримаса при възмутеното отхвърляне на идеята от Рамот.

Кралицата се плъзна надолу към една огромна птица и се издигна нагоре сред облак от сиви, кафяви и бели пера.

– Не е толкова гладна, колкото те кара да си мислиш, измамното същество – прихна Ф'лар и видя, че Лесса е стигнала до същия извод. В очите ѝ проблясваше раздразнение.

– Когато свършиш с птицата, Рамот, ще започнем да учим как се лети между, ако нямаш нищо против – каза Лесса на глас, за да го чуе и Ф'лар. – Преди добрият ни Водач на Уейра да е решил нещо друго.

Рамот обърна глава от плячката си към двамата ездачи на ръба на

площадката за хранене. Очите ѝ пробляснаха и тя отново се наведе над трупа, но Лесса усещаше, че драконицата ще се подчини.

Високо във въздуха беше студено. Лесса се радваше, че ездаческото облекло е подплатено с пух, и че голямата златна шия, която тя беше обкрачила, я топли. Тя реши да не мисли за абсолютния студ на между, който беше изпитвала само веднъж. Тя погледна надясно и надолу, където планираше бронзовият Мнемет, и улови удивената му мисъл.

Ф'лар ми предаде да предам на Рамот да ти предаде да запечаташ здраво в ума си разположението на Звездния камък като място за прибиране у дома. След това, продължи приятелски Мнемет, ще отлетим долу до езерото. И след това ще се върнеш през между до точно тази точка. Разбираш ли ме?

Лесса усети, че се усмихва глупаво, предвкусвайки събитието, и кимна енергично. Колко много време се спестяваше, понеже тя можеше да разговаря с драконите направо! Рамот издаде дълбок, гърлен, гъргорещ звук, и Лесса я потупа успокояващо.

– Запомни ли картината добре, скъпа? – запита тя и Рамот отново изгъркори, вече с по-малко обида, тъй като усещаше радостта на Лесса.

Мнемет удари студения въздух с криле, зеленикавокафяви на слънчевата светлина, и грациозно зави надолу към езерото на платото под Бенденския Уейр. Линията на полета му премина много ниско над ръба на чашата на Уейра. От гледната точка на Лесса той сякаш щеше да се блъсне в него. Рамот последва пътя му и Лесса задържа дъх при вида на острите скали точно под върховете на крилето на Рамот.

Възхитително е, помисли си Лесса, двойно стимулирана от блаженството, което струеше обратно към нея от Рамот.

Мнемет спря над далечния край на езерото. Рамот също допланира дотам.

Мнемет изстреля към Лесса мисълта, че тя трябва да си представи точно мястото, където иска да попадне, и да насочи Рамот да пристигне там.

Лесса го изпълни. В следващия миг ги обви ужасяващият, проникващ до костите студ и чернота на между. Преди тя или Рамот да усетят каквото и да било повече от хапещото докосване на студа и непроницаемия мрак, те бяха над Звездния камък.

Лесса изкрещя в пристъп на върховен триумф.

Това е толкова просто. Рамот изглеждаше изненадана.

Мнемет се появи встрани и малко по-ниско от тях.

Сега ще се върнеш по същия път при езерото, нареди той, и преди

мисълта му да привърши, Рамот потегли.

Мнемет се появи заедно с тях над езерото, излъчвайки своя и на Ф'лар гняв. Не визуализира целта преди потеглянето. Не мисли, че първият успешен опит те прави безпогрешна. Нямаш представа за опасностите, присъщи на между. Никога не забравяй да си представиш точката на пристигане.

Лесса погледна надолу към Ф'лар. Въпреки разстоянието от два размаха на криле, тя различаваше бесния гняв по лицето му и почти усещаше как ядът искри от очите му. И през гнева проникваше ужасен, смучещ страх за нея, който ѝ действа по-силно от гнева. За сигурността на Лесса ли, помисли си тя горчиво, или за тази на Рамот?

Следвай ни, предаваше Мнемет с по-спокоен тон, освежавайки в паметта си двете отправни точки, които си научила. Тази сутрин ще прескачаме от и към тях, постепенно учейки други точки около Бенден.

И това и правеха. Летяха чак до Бенденското Хранилище, сгушено под предпланините над Бенденската долина. Върхът на Уейра се виждаше оттам далече в обедното небе. Лесса не забравяше всеки път да визуализира старателно детайлна представа.

Това беше толкова чудесно и удивително, колкото тя само се беше надявала, сподели Лесса с Рамот. Рамот отвърна: да, определено е за предпочитане пред времеемките методи, които трябва да използват другите, но тя не смята за кой знае колко вълнуващо да прескача между Бенденския Уейр и Бенденското Хранилище и обратно. Това е скучно.

Те отново се срещнаха с Мнемет над Звездния камък. Бронзовият дракон изпрати на Лесса съобщението, че това е била един много успешен първи урок. Ще упражняват утре прескачане на по-големи разстояния.

Утре, мислеше си Лесса мрачно, ще се появи нещо неотложно, или пък нашият презает Водач на Уейра ще реши, че днешният урок е достатъчен, за да смята обещанието си за изпълнено, и това ще бъде всичко.

Имаше един скок, който тя можеше да направи между, откъдето и да било на Перн, и без да пропусне целта си.

Тя си представи за Рамот Руата, видяна като от височините над Хранилището... за да изпълни това изискване. За да бъде педантично точна, Лесса проектира и схемата на ямите за огнен камък. Преди Факс да я беше нападнал и след това тя да я беше манипулирала към упадък, Руата беше толкова красива просперираща долина. Тя предаде на Рамот да прескача между.

Студът беше страховит и сякаш продължи много удари на сърцето.

Лесса вече беше започнала да се бои, че някак си ги е изгубила между, когато те внезапно се появиха с експлозия във въздуха над Хранилището. Изпълни я въодушевление. По дяволите Ф'лар и цялата му излишна предпазливост! С Рамот тя можеше да прескочи където пожелае! Ето я характерната структура на набраздените от огнените ями височини на Руата. Беше точно преди изгрев, Гръдният проход между Кром и Руата, черни конуси срещу просветляващото сиво небе. Тя забеляза между другото липсата на Червената Звезда, която напоследък блестеше в утринното небе. И, пак между другото, усети разлика във въздуха. Мразовит, да, но не зимен... въздухът съдържаеше влажната прохлада на ранна пролет.

Изненадана, тя хвърли поглед надолу, учудвайки се да ли не е сбъркала по някакъв начин въпреки цялата си предпазливост. Но не, това беше Руатското Хранилище. Кулата, вътрешният двор, широкото авеню, водещо надолу към работилниците, бяха точно както трябваше да бъдат. Струйки дим от далечни камини подсказваха, че хората се готвят за деня.

Рамот улови тенора на несигурността ѝ и започна да настоява за обяснение.

Това е Руата, отговори Лесса решително. Не може да бъде друго място. Обиколи височините. Ето виж, това са редиците ями, които ти показях...

Лесса зяпна. Внезапният студ в областта на стомаха парализира мускулите ѝ.

Отдолу в бавно разпръскващия се предизгревен сумрак се виждаха фигурите на много мъже, прехвърлящи се през гребена на височините откъм хълмовете зад Руата, мъже, прокрадващи се тихо и незабележимо като престъпници.

Тя нареди на Рамот да се задържа колкото се може повече на едно място във въздуха, за да не привлече вниманието им нагоре. Драконицата се учуди, но се подчини.

Кой ли можеше да атакува Руата? Изглеждаше невероятно. В края на краищата, Литол беше бивш драконов ездач и вече беше отблъснал една атака безмилостно. Възможно ли беше някой да мисли за агресия между Хранилищата сега, когато Ф'лар беше Водач на Уейра? И кой Господар на Хранилище би бил толкова глупав, че да започне война за територии през зимата?

Не, не през зимата. Въздухът определено беше пролетен.

Хората се промъкваха покрай ямите към ръба на склона. Внезапно

Лесса забеляза, че те спускат въжени стълби по склона на хълма, надолу към отворените прозорци на Вътрешното Хранилище.

Внезапно тя се притисна към Рамот, сигурна в това какво е видяла.

Това беше нашественикът Факс, мъртъв от вече почти три Оборота – Факс и неговите хора, както започваха атаката си срещу Руата преди тринадесет Оборота.

Да, на Кулата имаше пазач. Лицето му се виждаше като бяло петно, обърнато към висините на склона, наблюдавайки. Беше си получил подкупа, за да пази тишина тази сутрин.

Но уер-пазачът, обучен да вдига тревога при всяко нашествие – защо той не свиреше своето предупреждение? Защо мълчеше?

Защото, информира Рамот ездачката си със спокойна логика, той усеща твоето присъствие, а също и моето, така че как може Хранилището да е в опасност?

Не! Не! изстена Лесса. Какво мога да направя сега? Как мога да ги събудя? Къде е момичето, което съм била? Спях, и след това се събудих. Спомням си. Изскочих от стаята си. Бях толкова изплашена. Слязох по стълбите и почти паднах. Знаех, че трябва да се скрия в леговището на уер-пазача... Знаех...

Лесса се улови за шията на Рамот, докато миналите действия и тайни придобиваха опустошителна яснота.

Тя сама се беше предупредила, точно както и нейното присъствие с драконовата кралица беше спряло уер-пазача да не вдигне тревога. Докато тя гледаше, вцепенена и изгубила дар слово, видя как дребничка фигура в сива роба, която можеше да бъде само самата нея като момиченце, изскочи от вратата на Голямата Зала, претича неуверено по студените каменни стъпала надолу към двора, и изчезна в смърдящата дупка на уер-пазача. Отдалече се дочу писъкът на ужасно объркване.

В момента, когато малката Лесса достигна това съмнително убежище, войниците на Факс се смъкнаха през отворените прозоречни капаци и започнаха да избиват спящото ѝ семейство.

– Обратно... обратно към Звездния камък! – извика Лесса. Пред разширените ѝ и неподвижни от ужаса очи премина образът на насочващите скали, не само като отправна точка за Рамот, но и като опора за разума ѝ срещу надигащата се лудост.

Острият студ ѝ подеждва освежаващо. А след това те се появиха над спокойния, тих, зимен Уейр, сякаш никога не бяха посещавали по този странен начин Руата.

Ф'лар и Мнемет не се виждаха никъде.

Рамот обаче изобщо не беше впечатлена от преживяното. Тя просто беше отишла където ѝ беше казано и не разбираше особено добре защо отиването където ѝ е казано беше шокирало Лесса така остро. Тя предложи пред ездачката си, че Мнемет сигурно ги е последвал към Руата, така че ако Лесса ѝ даде правилните отправни белези, тя ще я достави на място. Грижливото отношение на Рамот беше успокояващо.

Лесса внимателно изобрази за Рамот не детския спомен за идиличната, отдавна изчезнала Руата, а по-скорошните ѝ спомени за Хранилището, сиво, запуснато, при изгрев, с Червената Звезда на хоризонта.

И те отново се появиха там, планирайки над долината. Хранилището беше под и вдясно от тях. Тревата растеше необезпокоявана по височините, покривайки ямите за огнен камък и тухлените зидарии. Сцената показваше целия упадък, който тя беше подтикнала в усилията си да лиши Факс от всякаква печалба от покоряването на Руатското Хранилище.

Но, докато тя гледаше, смъртно разтревожена, видя как от кухнята се измъква една фигура. Видя как уер-пазачът се измъква от леговището си и следва облечената в парцали фигура през целия двор докъдето му позволява веригата. Видя как тази фигура се изкачва на кулата, поглежда на изток, след това на североизток. Това все още не беше Руата от днес и сега! Умът на Лесса се завъртя в объркване. Този път се беше върнала назад да посети самата себе си отпреди три Оборота, да види как покритата с мръсотия кухненска работничка планира отмъщението си срещу Факс.

Тя усети абсолютния студ на между, когато Рамот се прехвърли обратно, появявайки се отново над Звездния камък. Лесса трепереше, погледът ѝ трескаво попиваше успокояващата гледка на Чашата на Уейра в надежда, че не се е върнала отново назад във времето и този път. Мнемет внезапно се появи във въздуха няколко дължини под и встрани от Рамот. Лесса го посрещна с вик на огромно облекчение.

Обратно в леговището си! Безмилостният гняв в тона на Мнемет беше напълно неприкрит. Лесса беше твърде разстроена, за да отговори с каквото и да било друго освен с пълно подчинение. Рамот бързо се плъзна към тяхната площадка, освобождавайки я бързо, за да може да кацне Мнемет.

Гневът на лицето на Ф'лар, когато той скочи от шията на Мнемет и тръгна към Лесса, ѝ върна яснотата на ума моментално. Тя не се и помръдна да го избегне, когато той я хвана за раменете и я разтърси силно.

– Как посмя да рискуваш себе си и Рамот? Защо трябва да ми се налагаш при всяка възможност? Разбираш ли какво щеше да стане с цял

Перн, ако бяхме изгубили Рамот? Къде беше отишла? – Той пръскаше слюнки от гняв, подчертавайки всеки въпрос, който изхвъркваше от устата му, с разтърсване, което раздрусваше главата ѝ.

– Руата – успя да каже тя, опитвайки се да се задържи изправено. Посегна да се улови за ръцете му, но той я разтърси отново.

– Руата? Ние бяхме там. Теб те нямаше. Къде беше отишла?

– Руата! – извика Лесса по-високо, опитвайки се да се хване за него, тъй като той продължаваше да я тръска извън равновесие. Не можеше да подреди мислите си, докато той я размяташе наоколо.

Тя беше в Руата, каза твърдо Мнемет.

Бяхме там два пъти, допълни Рамот.

Когато по-спокойните думи на драконите проникнаха през беса на Ф'лар, той спря да разтърсва Лесса. Тя увисна неподвижно в хватката му. Ръцете ѝ слабо се опитваха да се задържат за неговите, очите ѝ бяха затворени, лицето ѝ беше посивяло. Той я вдигна на ръце и бързо закрачи навътре в леговището на кралицата. Драконите го последваха. Той я постави на леглото, увивайки я плътно в кожената завивка. След това повика през сервизния канал дежурния готвач да изпрати горещ клух.

– Добре де, какво стана? – запита той.

Тя не гледаше към него, но той успя да улови за миг погледа ѝ на преследван човек. Тя мигаше непрекъснато, като че ли желаше да изтрие от паметта си това, което току-що беше видяла.

Най-сетне тя се овладя в някаква степен и каза с нисък, изморен глас:

– Наистина бях в Руата. Само че... бях назад в Руата.

– Назад в Руата ли? – повтори Ф'лар глупаво. Значението на думите за момент му убягна.

Точно така, съгласи се Мнемет и изпрати в ума на Ф'лар двете сцени, които беше измъкнал от паметта на Рамот.

Поразен от важността на визуализацията, Ф'лар усети, че се отпуска бавно на ръба на леглото.

– Ти си пътувала между времена?

Тя кимна бавно. Ужасът започваше да изчезва от очите ѝ.

– Между времена? – мърмореше Ф'лар. – Чудя се...

Умът му запрехвърля възможностите. Това можеше да промени доста сериозно шансовете за оцеляване на Уейра в негова полза. Не му хрумваше как точно да използва тази изключителна способност, но тя трябваше да бъде предимство за драконовите ездачи.

Обслужващото устройство загрохоти. Той взе каната от

платформата и наля две купички.

Ръцете на Лесса трепереха толкова силно, че тя не можеше да поднесе своята купичка към устните си. Ф'лар я задържа вместо нея, чудейки се дали пътуването между времена винаги причинява този тип шок. Ако това беше така, той надали щеше да е особено предимство. Ако тя се беше изплашила достатъчно за днес, може би нямаше да се отнася толкова подигравателно към заповедите му следващия път, което щеше да бъде в негова полза.

От мястото си пред леговището Мнемет изсъска мнението си по въпроса. Ф'лар го игнорира.

Лесса сега буквално се тресеше. Той я обхвана с ръка, притискайки завивката към слабичкото ѝ тяло. След това поднесе купичката към устните ѝ, давайки ѝ да пие насила. Усети, че треперенето поотслабна. Тя правеше дълги, бавни, дълбоки вдишвания между глътките, предназначени да ѝ помогнат да се овладее. В момента, когато я усети да се напруга под ръката му, той я отпусна. Учудваше се дали Лесса изобщо някога е имала някого, към когото да се обърне. След като Факс беше нападнал семейното ѝ Хранилище – определено никой. Тя беше била тогава само единадесетгодишна, съвсем дете. Нима омразата и отмъстителността бяха единствените емоции, в които се беше упражнявало растящото момиче?

Тя отпусна купичката, обгръщайки я с длани внимателно, като че ли ѝ се струваше, че тя съдържа нещо невероятно важно.

– Сега. Каж ми – нареди той с равен глас.

Тя пое дълго и дълбоко въздух и започна да говори. Ръцете ѝ стиснаха по-здраво купичката. Вътрешното ѝ объркване не беше намаляло; по-скоро беше взето под контрол.

– На Рамот и на мен ни доскуча от упражненията за начинаещи ездачи – започна тя откровено.

Ф'лар разбра мрачно, че въпреки че приключението ѝ може би я е научило да бъде по-внимателна, то ни най-малко не я е изплашило до степен да я направи послушна. Той се съмняваше, че каквото и да е било могло да го стори.

– Дадох ѝ изображението на Руата, така че да можем да отидем през между там. – Тя не гледаше към него, но профилът ѝ беше ясно очертан на фона на тъмната кожа, окачена на стената. – Руата, която познавах толкова добре – и без да искам ни изпратих назад във времето в деня, когато Факс нападна.

Шокът ѝ вече беше разбираем за него.

– И...? – подкани я той. Гласът му беше внимателно поддържан неутрален.

– И видях себе си... – Гласът ѝ секна. След това тя продължи с усилие: – Бях визуализирала за Рамот подреждането на ямите за огнен камък и ъгъла на Хранилището като от позицията на някой, който гледа от ямите надолу към вътрешния двор. И ние се появихме там. Беше точно по изгрев – тя вирна глава с конвулсивен жест – и Червената Звезда я нямаше в небето. – Тя му хвърли бърз, защитаващ се поглед, като че ли очакваше от него да оспори този детайл. – И видях как хора се промъкват през ямите и спускат въжени стълби към горните прозорци на Хранилището. Видях пазача на Кулата да гледа. Просто да гледа. – Тя стисна зъби при споменаването на предателството, и очите ѝ проблеснаха зловещо. И видях себе си как тичам от Залата в леговището на уер-пазача. И знаеш ли защо – гласът ѝ утихна до горчив шепот – уер-пазачът не събуди Хранилището?

– Защо?

– Защото в небето имаше дракон, и на него бях аз, Лесса от Руата. – Тя запрати купичката настрана, сякаш искаше да отхвърли и наученото. – Защото аз бях там, уер-пазачът не събуди Хранилището, смятайки нашествието за нещо редовно, с един от Рода на дракон в небето. Така че аз – тялото ѝ се вдърви, дланите се свиха в юмруци с такава сила, че ставите на пръстите побеляха – аз бях причината за избиването на моето семейство. Не Факс! Ако не бях действувала днес като залисана глупачка, нямаше да бъде там с Рамот и уер-пазачът...

В гласа ѝ се беше появила нотка на истерично самообвинение. Той ѝ удари няколко плесници по бузите и я сграбчи, за да я разтърси.

Безжизненият ѝ поглед и трагедията, изписана на лицето ѝ, го стреснаха. Възмущението му от нейното своенравие изчезна. Непокорната независимост на ума и духа ѝ го привличаше също толкова, колкото и странната ѝ мрачна красота. Колкото и да бяха въбесяващи различните ѝ номера, те бяха твърде важна част от нейната цялост, за да могат да бъдат ликвидирани. Неукротимата ѝ воля беше получила днес ужасен шок, и беше добре самочувствието ѝ да бъде бързо възстановено.

– И да не беше така, Лесса, – каза той настоятелно, – Факс пак щеше да избие семейството ти. Той беше планирал всичко много внимателно, включително до насрочване на атаката за сутрин, когато страж на Кулата ще бъде някой, който може да бъде подкупен. Спомни си също че беше сутрин, и че уер-пазачът, като нощно животно, съпяло на дневната светлина, се освобождава от отговорност сутринта и че той знае това.

Твоео присъствие, колкото и зловредно да ти изглежда, не е било в никакъв случай решаващият фактор. То обаче, трябва да насоча вниманието ти към този много важен факт, е причината ти да бъдеш спасена, като е предупредило малката Лесса. Разбираш ли това?

– Можеш да извикам – мърмореше тя, но блясъкът на лудостта беше изчезнал от очите ѝ и по устните ѝ имаше слаб оттенък от нормалния им цвят.

– Ако смяташ да се бичуваш пред всички за вината си, можеш да почнеш веднага – каза нарочно грубо той.

Рамот се намеси с мисъл, че тъй като те двете са били там предишния път, когато хората на Факс са се готвели да нападнат, това вече се е било случило, и как може да бъде променено? Действието е било неизбежно както тогава, така и днес. Та как иначе Лесса би оживяла, за да пристигне в Уейра и да Впечата Рамот при излюпването?

Мнемет предаде съобщението на Рамот старателно, до имитиране на егоцентричните нюанси в него. Ф'лар погледна остро към Лесса, за да види ефекта на суровото наблюдение на Рамот.

– Много в стила на Рамот е да има последната дума – отбеляза тя. Старият ѝ заядлив хумор се възвръщаще.

Ф'лар усети как мускулите на шията и раменете му се отпускат. Тя ще се справи, реши той, но може би беше по-добре да я накара да разкаже всичко сега, за да насочи целия този опит в правилна насока.

– Казваш, че си била там два пъти? – наведе се той отново към леглото, гледайки я втренчено. – Кога беше вторият път?

– Не ти ли хрумва случайно? – запита тя саркастично.

– Не – излъга той.

– Кога иначе, освен онази сутрин, когато се събудих при изгрев, усещайки, че Червената Звезда носи зло за мен?... Три дни преди ти и Факс да дойдете от североизток.

– Изглежда, – отбеляза той сухо, – че предчувствието ти и в двата случая е усещало самата теб.

Тя кимна.

– Имала ли си и други такива предусещания... или може би трябва да кажа самопредупреждения?

Тя потрепери, но му отговори с по-голяма доза от стария си дух:

– Не, но ако трябва да имам, ще идеш ти. Аз не искам.

Ф'лар се ухили зловещо.

– Бих искала първо да зная – добави тя – защо и как е възможно това.

– Никога не съм срещал да го споменават където и да било – отговори той спокойно. – Разбира се, щом ти си го направила... и ти без съмнение си го направила, – увери я той бързо, виждайки възмутения ѝ протест, – то очевидно може да бъде направено. Казваш, че си мислела за Руата, но си мислела за нея както тя е била именно този ден. Ден, който определено си запомнила. Мислела си за пролетта, преди изгрев, без Червената Звезда, – да, спомням си, че ти спомена за това, – така че сигурно човек трябва да си спомни белезите, характерни за определен ден, за да се върне между времената към миналото.

Тя кимна бавно и замислено.

– Точно същия начин си използвала и втория път, за да попаднеш в Руата отпреди три Оборота. И, разбира се, също е било пролет.

Той потри ръце, след това ги постави на коленете си със съчувствено потупване и се изправи на крака.

– Сега се връщам – каза той и излезе от стаята, игнорирайки зле артикулирания ѝ предупредителен вик.

Рамот се беше свила в леговището си, когато Ф'лар мина покрай нея. Той забеляза, че цветът ѝ си е останал добър въпреки изцеждането на енергията ѝ от сутрешните упражнения. Тя хвърли поглед към него. Многофасетното ѝ око вече беше покрито от вътрешния защитен клепач.

Мнемет очакваше ездача си на скалния ръб. Излетя в момента, в който Ф'лар скочи на шията му, и се изви в широки кръгове нагоре над Звездния камък.

Искаш да пробваш трика на Лесса, каза Мнемет, без да се вълнува особено от мисълта за евентуалния експеримент.

Ф'лар потупа голямата извита шия въодушевено. Разбираш ли как е станало това с Рамот и Лесса?

Така добре, както и всеки друг би могъл, отвърна Мнемет с нещо като свиване на рамене. Кога имаш предвид?

Преди този момент Ф'лар нямаше каквато и да било идея. Сега мислите му безпогрешно го върнаха назад към летния ден, когато Р'гулови-ят бронзов Хат беше летял в брачен полет с гротескната Неморт, и Р'гул беше станал Водач на Уейра на мястото на загиналия му баща, Ф'лон.

Студът на между беше единственият белег, че те са се прехвърлили; все още летяха над Звездния камък. Ф'лар се учуди дали не са пропуснали някакъв важен за прехвърлянето елемент. След това забеляза, че слънцето е в друга част на небето и че въздухът беше по лятному топъл и свеж. Уейрът под тях беше празен. Нямаше дракони, които да се

пекат по скалните площадки, нямаше жени, заети с работата си в Чашата. Върху сетивата му се стовариха звуци: пресипнал, рязък смях, вико-ве, писъци, и мек напяващ звук, който се извисяваше над шумотевицата.

След това откъм спалните за млади ездачи в Долните Пещери се появиха две фигури – юноша и млад бронзов дракон. Ръката на момчето лежеше отпуснато около шията на звяра. Впечатлението, което те създа-ваха у летящите наблюдатели, беше на пълно отчаяние. Двамата спряха край езерото. Момчето се втрени в спокойната синя вода, след това погледна нагоре към леговището на кралицата.

Ф'лар позна в това момче себе си и го изпълни състрадание към това по-младо свое его. Ако само можеше да увери това момче, така подтиснато от тъгата, така изпълнено със страдание, че един ден то ще стане Водач на Уейра...

Внезапно, стреснат от собствените си мисли, той нареди на Мнемет да се прехвърли обратно. Усети страховития студ на между като плес-ник по лицето, заменен почти внезапно, когато те се измъкнаха от меж-ду, от студа на обикновената зима.

Мнемет бавно се спусна към леговището на кралицата, така потре-сен, както и Ф'лар, от това, което те бяха видели.

Излетете вий високо
В бронз и злато обковани,
Литвайте съединени,
Уейрът по-могъщ да стане.

Брой три месеца и още
Седмици ти пет горещи,
Ден на слава, и до месец
Някой търси още нещо.

Ивица сребро в небето
Над Хранилищата ясно...
Топлината ни подканя,
Времето полита бясно.

– Не разбирам защо настояваш Ф'нор да рови тези идиотски неща от Исленския Уейр – възкликна Лесса раздражено. – Те съдържат един-ствено банални бележки колко мерки зърно са били използвани, за да се опече хлябът за съответния ден.

Ф'лар премести погледа си нагоре към нея от Записите, които изучаваше. Той въздъхна и се облегна назад с протягане, от което костите му пропукаха.

– А някога мислех – каза Лесса с печален израз на изразителното си, тясно лице, – че тези безценни Записи ще съдържат събрани на едно място всички легенди за дракони и цялата човешка мъдрост. Или съм била подведена да го вярвам – добави тя остро.

Ф'лар прихна.

– Те ги съдържат, но трябва първо да ги разровиш.

Лесса смръщи нос.

– Пфу. Миришат, като че ли имаме тук... и единственото подходящо действие би било да ги погребем отново.

– Това е още едно нещо, което се надявам да намеря... старата консервираща техника, която опазва кожата от втвърдяване и вмириране.

– Така или иначе е глупаво да използваме кожи за записване. Трябва да има нещо по-добро. Станали сме, скъпи ми Водачо на Уейра, напълно закостенели.

Докато Ф'лар потвърждаваше с изръмжаване, че приема заяждането ѝ, тя го гледаше нетърпеливо. Внезапно подскочи, подгонена от някое от бързотечните ѝ настроения.

– Добре де, няма да го намериш. Няма да откриеш фактите, които търсиш. Защото знам какво всъщност търсиш, и то не е записано!

– Би ли обяснила какво имаш предвид?

– Време е да спрем да крием доста бруталната истина от самите себе си.

– Която е?

– Нашата неизречена вяра, че Червената Звезда е опасност, и че Нишките ще дойдат! Ние си изсмукахме това от пръстите, и след това се върнахме назад между времената към особено критични точки от нашите животи, и усилихме тази вяра в по-младите си личности. И за теб, това беше когато ти беше избран от съдбата – гласът ѝ караше думата да звучи подигравателно – да станеш един ден Водач на Уейра.

– Възможно ли е – продължи тя презрително – нашият ултраконсервативен Р'гул да е бил прав? Че е нямало Нишки в течение на четиристотин години просто защото няма повече? И причината да нямаме вече толкова дракони да е, че драконите усещат, че вече не са необходими на Перн? Че ние сме и анахронизми, и паразити?

Ф'лар не знаеше колко дълго е седял, гледайки нагоре към горчивата гримаса на лицето ѝ, или колко време му отне да намери отговори на

бодливите ѝ въпроси.

– Всичко е възможно, Стопанко на Уейра – чу се той да отговаря спокойно. – Включително малко вероятния факт едно единадесетгодишно дете, изплашено до смърт, да планира отмъщение срещу убиеца на семейството ѝ и, въпреки нищожните си шансове, да успее.

Тя неволно пристъпи напред, смаяна от неочакваната му контраофанзива. Слушаше внимателно.

– Аз предпочитам да вярвам, – продължи той неумолимо, – че животът е нещо повече от отглеждане на дракони и участие в пролетните игри. Това не ми е достатъчно. И съм успявал да накарам другите да погледнат напред, отгатакъ личните си интереси и удобство. Давал съм им предназначение, дисциплина. Всеки един, и драконов ездач, и жител на Хранилище, печели от това.

Не търся в тези Записи подсигуровка. Търся твърди факти.

Мога да докажа, Стопанко на Уейра, че е имало Нишки. Мога да докажа, че е имало Интервали, през които Уейровете са западали. Мога да докажа, че ако виждаш Червената Звезда точно центрирана в Окоето на Скалата в момента на зимното слънцестоене, Червената Звезда ще премине достатъчно близо до Перн, за да поръси Нишките. Тъй като мога да докажа тези факти, аз вярвам, че Перн е в опасност. Аз вярвам – не юношата отпреди петнадесет Оборота. Ф'лар, бронзовият ездач, Водачът на Уейра, вярва!

Той забеляза отразени в очите ѝ мъгливи съмнения, но усещаше, че аргументите му започват да я убеждават.

– Ти се почувствува задължена да ми повярваш вече веднъж – продължи той с по-мек глас, – когато ти казах, че можеш да бъдеш Стопанка на Уейра. Ти ми повярва, и... – той посочи с жест пещерата наоколо, като символ на положение...

Тя се усмихна със слаба, лишена от хумор усмивка.

– Това беше така, защото никога не бях планирала какво ще живея живота си, след като Факс легне мъртъв в краката ми. Разбира се, чудесно е да бъдеш Впечатана с Рамот, но – тя леко се намръщи – въпреки всичко това вече не ми е достатъчно. Затова толкова исках да се науча да летя и...

– ...и така започна този спор отначало – довърши вместо нея Ф'лар с иронична усмивка.

Той се наведе над масата предупредително.

– Вярвай заедно с мен, Лесса, докато не получиш повод да не ми вярваш. Уважавам твоите съмнения. В това да се съмняваш няма нищо

лошо. Понякога то води до по-силна вяра. Но ми вярвай до пролетта. Ако Нишките не започнат да падат дотогава... – Той потрепера фаталистично.

Тя го изгледа един дълъг момент, след което наклони глава бавно в знак на съгласие.

Той се опита да прикрие облекчението, което изпита при нейното решение. Лесса, както беше забелязал Факс, беше безжалостен противник и предвидлив защитник. И освен това тя беше Стопанка на Уейра, абсолютно необходима за плановете му.

– Нека сега се върнем към обмислянето на дреболиите. Виждаш ли, те ми говорят за мястото, времето и продължителността на нашествията на Нишките – ухили се той към нея уверяващо. – А това са фактите, които трябва да имам, за да мога да съставя временна диаграма.

– Временна диаграма? Но ти каза, че не знаеш точното време.

– Е, не чак точно до секундата, когато Нишките ще паднат. Например когато времето се задържи необичайно студено за това време на годината, Нишките просто стават чупливи и се разпадат на прах. Тогавата са безвредни. Но когато въздухът е топъл, те са жизнеспособни и... смъртоносни. – Той сви юмруци, поставяйки единия над и малко встрани от другия. – Десният ми юмрук е Червената Звезда, левият е Перн. Червената Звезда се върти много бързо и в противоположната на нашата посока. Освен това, тя се люлее хаотично.

– Откъде знаеш това?

– От диаграма на стената на Площадката на Излюпването на Форт Уейр. Знаеш, това е най-първият Уейр.

Лесса се усмихна кисело.

– Знам.

– И така, когато Звездата преминава достатъчно близо, нишките отлитат от въртенето ѝ, и падат върху нас на атаки, които продължават по шест часа и между тях минават приблизително по четиринадесет часа.

– Атаките продължават по шест часа?

Той кимна тежко.

– Когато Червената Звезда е най-близо до нас. Точно сега тя започва Преминанването си.

Тя се намръщи.

Той се разрови из листовете кожа по масата и нещо падна на каменния под с металическо изтракване.

Лесса се наведе да го надигне от любопитство, обръщайки тънкия металически лист от всички страни.

– Какво е това? – прекара тя леко изучаващ пръст по неправилното изображение от едната страна.

– Не зная. Ф'нор го донесе от Форт Уейр. Беше заковано на едно от ковчежетата, в които бяха поставени Записите. Взел го заедно с тях, мислейки, че може да е важно. Казва, че имало и друга плочка като тази, точно под диаграмата на Червената Звезда на стената на Площадката на Излюпването.

– Първата ѝ част е ясна: „Бащата на бащата на майка ми, що отиде завинаги между, каза че туй е ключът към загадката, и то му дойде на ум дори почиваше, и каза следното нещо: АРРЕМИУС? ЕВРИКА! МИКОРИЗА...“ Разбира се, тази част няма и капка смисъл – изсумтя Лесса. – Това дори не е на Пернски език – тези думи са просто бърборене...

– Разглеждах я, Лесса – отговори Ф'лар, като хвърли отново поглед към плочката и я наклони към себе си, за да потвърди изводите си. – Единственият начин да отидеш завинаги между е да умреш, нали? Хората не летят сами, това е очевидно. Така че това е предсмъртно видение, грижливо записано от правнук, който също не е могъл да го напише много добре. „Почивам“ в смисъл на „умирам“! – Той се усмихна снизходително. – А колкото до останалото, след глупостите – както повечето предсмъртни видения, то „обяснява“ това, което всички отдавна са знаели. Чети нататък.

– „Огнедишащи драконови гущери, за да унищожат спорите. Q.E.D.“¹

– И тук нищо ясно. Очевидно това е примитивна гордост с това, че той е бил драконов ездач, който обаче дори не е знаел точната дума за Нишките. – Ф'лар сви рамене изразително.

Лесса намокри върха на пръста си, за да провери дали изображенията пускат боята си. Металът беше достатъчно бляскав, за да бъде добро огледало, ако не бяха линиите по него. Изображенията обаче останаха ясни и прецизни.

– Примитивни или не, те са имали толкова устойчив начин за записване на предсказанията си, че той е по-добър от добре запазени кожи – измърмори тя.

– Добре запазени глупости – каза Ф'лар, обръщайки се отново към кожата, които проверяваше за някаква разбираема информация.

– Зле записана балада? – зачуди се Лесса, след което остави

1. Quod Erat Demonstrandum – което и трябваше да се покаже (лат.). Б.пр.

плочката настрани. – Дори не е оформена както трябва.

Ф'лар бутна напред карта, на която имаше припокриващи се хоризонтални ивици, наложени върху проекцията на континентите на Перн.

– Ето това – каза той – показва сериите на атаки, а тази – той извади втора карта с вертикални ивици – дава часовите пояси. От тях се вижда, че с четиринадесетчасовите прекъсвания между атаките само определени части от Перн попадат под дадена атака. Една от причините за разположението на Уейровете.

– Шест пълни Уейра, – промърмори тя, – близо три хиляди дракона.

– Статистиките са ми известни – отговори той с безизразен глас. – Това означава, че нито един Уейр не е бил претоварен на върха на атаките, не че трябва да има на разположение три хиляди животни. С тези временни диаграми ще можем да се справим докато порастат първите люпила на Рамот.

Тя го изгледа отрезвително.

– Имаш доста вяра във възможностите на една кралица.

Той нетърпеливо пропусна забележката.

– Имам също доста вяра, без значение какво е твоето мнение, в това, че събитията, описани в Записите, започват да се повтарят.

– Ха!

– Нямам предвид колко мерки зърно отиват на ден за хляб, Лесса – натърти той, повишавайки тон. – Имам предвид такива неща като времето, за което това и това ято е било изпращано на патрул, колко е продължавал този патрул, и колко ездачи са пострадали. Плодовитостта на кралиците по време на Преминаване и Интервалите между такива Преминавания. Да, всичко това. От всичко, което разбрах отгук, – посочи той многозначително най-близката купчина прашни, вонящи кожи, – Неморт трябваше да е летяла брачен полет по два пъти на Оборот през последните десет. Дори ако беше снасяла само обидната си дузина яйца, сега щяхме да имаме двеста и четиридесет животни повече... Не ме прекъсвай. Но имяхме за Стопанка на Уейра Йора и за Водач на Уейра Р'гул, и авторитетът ни по цялата планета беше пострадал жестоко през дългия четиристотин Оборота интервал. Е, добре, Рамот няма да снесе някаква мижава дузина яйца, и сред тях ще има яйце на кралица, помни ми думите. Тя ще лети често в брачен полет и ще снася по много яйца. Докато дойде време Червената Звезда да минава най-близо до нас и атаките станат най-чести, ние ще сме готови.

Тя го изгледа с очи, разширени от недоверие.

– От потомството на Рамот?

– От потомството на Рамот и на кралиците, чиито яйца ще снесе тя. Спомни си, Записите казват, че Фарант е снасяла по шестдесет яйца наведнъж, включително няколко на кралици.

Лесса можеше само да клати глава учудено.

– Ивица сребро в небето над Хранилицата ясно. Топлината ни подканя, времето полита бясно – цитира й Ф'лар.

– До снасянето на яйцата има цели седмици, а и те трябва да се излюпят след това...

– Била ли си на Площадката на Излюпването наскоро? Вземи си ботушите. Със сандали може да си изгориш краката.

Тя реагира с гърлен звук. Той отново седна, външно учуден на неверието й.

– А след това трябва да се направи Впечатването и да се изчака, докато ездачите... – продължи тя.

– Защо мислиш, че исках по-големи момчета? Драконите порастват много по-бързо от ездачите си.

– Тогава в системата има някаква грешка.

Той присви леко очи, размахвайки стилото към нея.

– Драконовата традиция е започнала като ръководство... но идва време, когато човек става твърде привързан към традицията, твърде... как го каза ти?... Закостенял? Да, традиция е да се използват родените в Уейра, тъй като е удобно. И защото чувствителността към драконите е по-силна, когато и бащата, и майката са родени в Уейра. Това обаче не значи, че родените в Уейра са най-добрите. Ти, например...

– В Руатския род има кръв от Уейровете – каза тя гордо.

– Определено. Вземи например младия Натон: той е от занаятчиите от Набол, но Ф'нор ми казва, че той може да накара Кант да го разбере.

– О, това не е особено трудно – вмъкна тя.

– Какво имаш предвид? – подскочи Ф'лар при това изречение.

И двамата бяха прекъснати от тънък, пронизващ вой. Ф'лар се заслуша внимателно за момент и след това сви рамене, ухилвайки се.

– Някоя от зелените отново я преследват.

– И това е едно друго нещо, което тези твои всезнаещи Записи и не споменават. Защо само златните дракони могат да имат поколение?

Ф'лар не си направи труда да подтисне похотливото изхилване.

– Ами например огненият камък подтиска репродуктивните възможности. Ако никога не го дъвчеха, някои от зелените биха могли също да снасят яйца, но и в най-добрия случай те дават само дребни

животни, а ние имаме нужда от големи. И още нещо, – изхилването се изниза отново, докато той продължаваше обяснението, усмихнат заядливо, – ако зелените можеха да дават поколение, то, като се има предвид любвеобилността им и броя, с който разполагаме, щяхме да бъдем затрупани с дракони за нула време.

Към първия вой се присъедини втори, след това отекна ниско напъване, като че ли подето от скалите на самия Уейр.

Изненадата по лицето на Ф'лар бързо се смени с изумление, и той хукна нагоре по прохода.

– Какво става? – запита Лесса, грабвайки наметката си, за да го последва. – Какво означава това?

Отекващото навсякъде напъване достигаше почти оглушителна сила в резониращата зала-леговище на кралицата. Лесса забеляза, че Рамот я няма. Тя чу как ботушите на Ф'лар тропат по прохода към скалния отвор, остро та-та-та, насичащо литаврения боботещ тон. Воят беше станал толкова тънък, че вече беше невъзможно да бъде чул, но продължаваше да дразни нервите. Смутена и изплашена, Лесса последва Ф'лар към изхода.

Когато тя достигна отвора, Чашата на Уейра гъмжеше от летящи дракони, носещи се към високия отвор на Пещерата на Излюпването. Жители на Уейра, ездаци, жени, деца, всички крещящи от въодушевление, се лееха през дъното на Чашата към долния отвор на Пещерата.

Тя мярна Ф'лар как изскача през изхода, и изкрещя да я чака. Нямаше начин да я е чул през тупурдията.

Кипнала заради дългите стълбища, по които трябваше първо да се спусне, а след това да се изкачи отново на противоположния край на Чашата до Площадката на Излюпването, Лесса разбра, че тя, Стопанката на Уейра, ще бъде там последна.

Защо Рамот беше решила да държи в тайна снасянето на яйцата? Не беше ли тя достатъчно близка до своята другарка по Уейр, за да иска тя да бъде с нея?

Драконите знаят какво да правят, информира я спокойно Рамот.

Можеше да ми кажеш, простена Лесса, чувствавайки се много пренебрегната.

Значи, докато Ф'лар си мечтаеше непрекъснато за огромни люпила и три хиляди животни, това вбесяващо драконово чадо го осъществяваше!

Настроението на Лесса не се подобри особено от това, че трябваше да си припомни една друга забележка на Ф'лар – за състоянието на

Площадката на Излюпването. В момента, в който влезе в обхващащата сякаш цялата планина пещера, тя усети топлината през подметките на сандалите си. Всички се бяха струпали в широк кръг около далечния край на пещерата. И всички пристъпваха от крак на крак. И, както Лесса бързо забележа, това само намаляваше вероятността тя изобщо да види какво е направила Рамот.

– Пуснете ме да мина! – нареди тя безапелационно, потупвайки по гърбовете двама високи ездачи.

Те послушно ѝ отвориха проход, и тя се промъкна, без да поглежда настрани към лицата на въодушевените жители на Уейра. Беше бясна: объркана, обидена и знаеше, че изглежда смешно, тъй като горещият пясък я принуждаваше да върви с подрипващо ситнене.

Изведнъж тя спря, изумена и зяпнала масата яйца, и забрави всякакви там баналности като например опарени крака.

Рамот се беше обвила около люпилото, и изглеждаше извънредно доволна от себе си. Тя непрекъснато местеше защитаващо крило над яйцата, откриваше ги и ги прикриваше, и беше трудно да се преброят.

Никой няма да ги открадне, глупаче, спри да се протягаш – посъветва я Лесса, опитвайки се да им хване броя.

Рамот покорно сви крилето си. За да облекчи майчината си тревожност обаче, тя разтърси глава над купчината петнисти, лъскави яйца, като оглеждаше пещерата наоколо. Раздвоеният ѝ език се мяркаше напред-назад.

През пещерата премина огромна въздишка, подобна на повей на вятъра. Защото сега, когато крилето на Рамот вече не прикриваха гледката, се виждаше как сред петнистите яйца лежи блестящо златно яйце. Яйце на кралица!

– Яйце на кралица! – Викът се изтръгна едновременно от петдесетина гърла. Пещерата на Излюпването заехтя от поздравления, писъци, крясъци и викове на блаженство.

Някой улови Лесса и я завъртя наоколо в изблик на чувства. Целувка се лепна близо до устата ѝ. Тя не можа отново да стъпи на краката си, преди да я прегърне здраво някой друг – вероятно това беше Манора – и след това да бъде потупвана и побутвана в многобройни поздравления, докато накрая не бе въввлечена в нещо като танц между това да избягва празнуващите и да облекчава растящия дискомфорт на стъпалата си.

Тя се промъкна между бушуващите веселяци, хукна през пещерата към Рамот и внезапно спря пред яйцата. Те сякаш пулсираха. Черупките им изглеждаха меки. Тя би се заклела, че бяха твърди в деня, когато

Впечатана Рамот. Искаше да докосне едно, за да се увери, но не смееше.

Може, увери я Рамот успокояващо и докосна нежно рамото ѝ с език.

Яйцето беше меко на докосване и Лесса бързо отдръпна ръка, уплашена да не му навреди с нещо.

Топлината ще ги втвърди, каза Рамот.

– Рамот, толкова се гордея с теб! – въздъхна Лесса, гледайки с възхищение нагоре в големите очи, където искряха дъги от гордост. – Ти си най-чудесната кралица, която някога е съществувала. Вярвам, че ще напълниш с дракони всички Уейрове. Вярвам, че ще го направиш.

Рамот наклони глава царствено. След това започна да я движи наляво-надясно над яйцата, защитавайки ги от въображаема опасност. Внезапно започна да съска, надигна се от пясъка и размаха силно криле, след което отново се отпусна на земята, за да снесе още едно яйце.

Жителите на Уейра, несвикнали с горещината на пясъка, започнаха да напускат Площадката на Излюпването, след като бяха показали уважението си към новото златно яйце. За да се снесат яйцата докрай бяха нужни няколко дни, така че нямаше смисъл да се чака. Около златното яйце вече лежах още седем, и седем вече снесени яйца беше добър белег за общото количество. Облози се склучваха и губеха още докато Рамот снасяше деветото пъстро яйце.

– Точно както предказах, яйце на кралица, в името на майката на всички ни – каза гласът на Ф'лар в ухото на Лесса. – И бих се обзаложил, че ще има поне десет бронзови.

Тя погледна нагоре към него, напълно в хармония със своя Водач на Уейра в този момент. Усещаше сега и Мнемет, застанал гордо на един каменен ръб, гледащ доволно към любовницата си. Лесса импулсивно постави ръка на рамото на Ф'лар.

– Ф'лар, сега вече ти вярвам.

– Чак сега ли? – закачи я Ф'лар, но усмивката му беше весела, а очите му – горди.

Учи неспирно ти, Стопанко. Всеки оборот
 Все ново знание записвай цял живот.
 Сравни със старото, пази се от лъжи –
 Почувствай вярното и истината покажи!

Заповедите на Ф'лар през следващите месеци предизвикаха

безкрайни дискусии и мърморене сред жителите на Уейра. Но за Лесса те изглеждаха просто логично продължение на техните разговори след като Рамот беше привършила със снасянето на обнадяващото количество от четиридесет и едно яйца.

Ф'лар нарушаваше традициите наляво и надясно, настъпвайки безмилостно по консервативните мазоли не само Р'гул.

Поради упоритото си отвращение от износените доктрини, срещу които самата тя беше се настроила докато Р'гул беше Водач на Уейра, и поради уважение към интелигентността на Ф'лар, Лесса го поддържаеше напълно. Тя можеше и да не спази даденото по-рано обещание, че ще му вярва до пролетта, ако не беше видяла как предсказанията му се сбъдват едно след друго. И нещо повече, те бяха базирани не на предчувствия, в които тя вече не вярваше след това, което научи от летенето между времената, а на записани факти.

Веднага щом черупките на яйцата се втвърдиха и Рамот търколи настрана от петнистите специалното яйце на кралица, за да се полагат за него повече внимание и грижи, Ф'лар доведе кандидатите за ездачи на Площадката на Излюпването. По традиция кандидатите виждаха яйцата за пръв път в деня на Впечатването. Към този прецедент Ф'лар добави и друг: много малко от шестдесет и няколко бяха израснали в Уейра, и повечето от тях приближаваха двайсетте. Кандидатите трябваше да свикнат с яйцата, да ги пипнат, да ги помилват, да свикват с мисълта, че от тези яйца ще се излюпят млади дракони, нетърпеливо чакащи да бъдат Впечатани. Ф'лар смяташе, че такава практика може да намали нещастните случаи по време на Впечатването, когато момчетата бяха просто твърде изплашени, за да се сетят да се махнат от пътя на тромите дракончета.

Ф'лар също помоли Лесса да убеди Рамот да пусне Килара близо до скъпоценното й златно яйце. Килара с готовност отби детето си и прекарваше часове заедно с Лесса като нейна учителка край златното яйце. Въпреки хлабавата връзка на Килара с Т'бор, тя открито демонстрираше предпочитание към Ф'лар. Затова и Лесса се нагърби с неприятната задача да изпълни плана на Ф'лар за Килара – това щеше да означава преместването й заедно с новоизлюпената кралица във Форт Уейр.

Използуването от Ф'лар на родени в Хранилищата имаше и допълнителна цел. Малко преди самото Излюпване и Впечатването назначеният за Надзирател на Руата Литол изпрати ново съобщение.

– Този човек определено изпитва удоволствие да ни праща лоши новини – отбеляза Лесса, когато Ф'лар й предаде свитъка от обработена

кожа.

– Мрачен мъж – съгласи се Ф'нор. Именно той беше донесъл съобщението. – Жал ми е за момчето, ще му се наложи да живее с такъв песимист.

Лесса се намръщи към кафявия ездач. Тя все още изпитваше неприятно чувство при споменаването на сина на Гема, сега Господар на нейното наследствено Хранилище. Но... тъй като тя беше причинила непредумишлено смъртта на майка му и тъй като не можеше да бъде едновременно Стопанка на Уейра и Господарка на Хранилището едновременно, то нямаше нищо лошо в това Иаксом, синът на Гема, да бъде Господар на Руата.

– Аз обаче съм благодарен за предупреждението му – каза Ф'лар. – Подозирах, че Мерон пак ще ни създава проблеми.

– Очите му бягат като на Факс – отбеляза Лесса.

– Бягат или не, той е опасен – отвърна Ф'лар. – И не мога да го оставя да разпространява слухове, че ние нарочно избираме хора от господарска кръв, за да отслабим силата на Родовете.

– Тук във всеки случай има повече синове на занаятчий, отколкото на същински жители на Хранилищата – изръмжа Ф'нор.

– Няма да ми хареса, ако той започне да разпитва защо Нишките не са се появили – каза мрачно Лесса.

Ф'лар сви рамене.

– Ще се появят, когато му дойде времето. Бъди благодарна, че времето продължава да е студено. Ще съм загрижен ако то се затопли, а Нишките продължават да не падат. – Той се усмихна към Лесса като интимно напомняне за нейното обещание.

Ф'нор набързо прочисти гърлото си и се загледа настрани.

– Обаче – продължи Водачът на Уейра бързо – мога да направя нещо срещу останалите клевети.

И така, когато яйцата вече бяха готови да се излюпят, той наруши една друга стара традиция и изпрати ездачи да съберат бащите на младите кандидати от работилниците и Хранилищата.

Голямата Пещера на Излюпването изглеждаше почти пълна, когато хората от Хранилищата и от Уейра се скупчиха по скалните балкони над Площадката на Излюпването. Този път, забеляза Лесса, аурата на страха липсваше. Наистина, младите кандидати бяха напрегнати, но не и вцепенени от ужас от вида на клатещите се и разпукващи се яйца. Когато непохватните дракончета пристъпваха напред неловко – на Лесса ѝ се струваше, че те умишлено оглеждат младите лица наоколо, сякаш

избираха бъдещ другар – младежите или отстъпваха настрани, или нетърпеливо се приближаваха, когато някое мъркащо драконче правеше своя избор. Впечатването мина бързо и без инциденти. И скоро, твърде скоро според Лесса, триумфиращата процесия от спъващи се дракончета и горди нови ездачи се придвижи хаотично от Площадката на Впечатването към новите си жилища.

Младата кралица разтроши черупката си и безпогрешно тръгна към Килара, застанала уверено върху горещия пясък. Наблюдаващите животни ръмжаха одобрително.

– Всичко свърши прекалено бързо – каза същата вечер Лесса на Ф'лар с разочарован глас.

Той се размя снизходително, позволявайки си едно от редките си вечерни отпускания, след като още една стъпка беше минала както беше планирано. Хората от Хранилищата бяха отнесени у дома, изумени, смайни и най-вече впечатлени от Уейра и от неговия Водач.

– Защото този път ти само гледаше – отбеляза той, отмятайки назад кичур от нейната коса. Пречеше му да вижда профила ѝ. След което прихна отново.

– Ще забележиш, че Натон...

– Н'тон – поправи го тя.

– Добре, Н'тон. Впечатва бронзов.

– Точно както ти предсказа. – Гласът ѝ прозвуча малко рязко.

– И Килара е Стопанка на Уейра за Придит.

Лесса се въздържа от коментар и направи всичко възможно, за да игнорира смеха му.

– Чудя се кой ли от бронзовите ще лети с нея, – измърмори той меко.

– Най-добре ще е да е Г'боровият Орт – каза Лесса, опитвайки се да бъде сдържана.

Той ѝ отвърна по единствения начин, достоен за мъдър мъж.

Ронещ се прах, черен прах
Лети из въздуха мразовит,
Сух прах, от космоса прах,
От Червената Звезда страховита.

Лесса внезапно се събуди с главоболие. Погледът ѝ беше замъглен, устата ѝ – суха. За момент в ума ѝ проблесна споменът за ужасен

кошмар и бързо ѝ се изплъзна. Тя отметна коси от лицето си и с изненада разбра, че е силно изпотена.

– Ф'лар? – повика го тя с неуверен глас. Очевидно беше станал рано.

– Ф'лар? – повика тя отново, този път по-силно.

Идва, информира я Мнемет. Лесса усети, че драконът тъкмо се приземява пред отвора. Тя докосна съзнанието на Рамот и откри, че и кралицата е била разтревожена от безформени, плашещи сънища. Драконичката се пробуди за момент и след това отново потъна в по-дълбок сън.

Смутена от неясните си страхове, Лесса стана и се облече, пропускатейки банята за първи път откакто беше пристигнала в Уейра.

Викна през отвора надолу да изпратят закуска, след това сплете косата си с ловки пръсти, докато чакаше.

Подносът се появи на платформата на лифта точно в момента, когато Ф'лар влезе. Вървейки, той гледаше през рамо към Рамот.

– Какво я е налегнало?

– Усеща моите кошмари. Събудих се в студена пот.

– Ти спеше напълно спокойно, когато излязох да определя патрулите. Знаеш, при тази скорост, с която дракончетата растат, те вече са способни на ограничени полети. Те само ядат и спят, и това...

– ...е от което драконите растат – довърши Лесса вместо него и отпи замислено от вдигащия пара горещ клах. – Смяташ да си особено предпазлив с процедурите по обучението им, нали?

– Имаш предвид, за да предотвратят неволен полет между времената ли? Определено да – увери я той. – Не бих искал подгонени от скуката млади ездачи да се появяват и изчезват тук-там безотговорно. – Той я изгледа дълго и остро.

– Добре де, това, че нямаше кой да ме учи да летя достатъчно рано не беше моя грешка – отвърна тя с нежния глас, който използваше когато беше особено зла. – Ако непрекъснато ме тренираха от деня на Впечатването до деня на първия ми полет, никога нямаше да открива този трик.

– И това е вярно – каза той сериозно.

– Знаеш, Ф'лар, щом аз го открих, значи и други трябва да са имали тази възможност, и някой друг би могъл също да го открие. Ако вече не го е открил.

Ф'лар отпи, правейки гримаса, когато клахът опари езика му.

– Не знам как да го разбере по дискретен начин. Трябва да сме глупаци, за да мислим, че сме първите, които са го открили. В края на

краищата, това е вродена способност на драконите, иначе ти никога нямаше да успееш да го направиш.

Тя се намръщи, въздъхна кратко и сви рамене.

– Карай – окуражи я той.

– Ами не е ли възможно нашето убеждение в заплахата, идваща от Нишките, да идва от някой от нас, върнал се назад от време, когато Нишките наистина падат? Имам предвид...

– Мое мило момиче, и двамата сме анализирали всяка съмнителна мисъл и действие – дори твоя сън тази сутрин те разтревожи, въпреки че той без съмнение се дължи на всичкото това вино, което ти изпи миналата нощ – докато не сме достигнали до степен да не можем да разпознаем едно истинско предчувствие дори ако то влезе в стаята и ни удари шамар.

– Не мога да се освободя от мисълта, че тази способност да се пътува между времената е от особено важно значение – каза тя съчувствено.

– Това, моя скъпа Стопанко на Уейра, е истинско предчувствие.

– Но защо?

– Не „защо“ – поправи я той тайнствено. – „Кога“. Някъде в ума му помръдваше някаква безформена идея. Той се опита да я изчовърка на светло, където можеше да я различи. Мнемет го предупреди, че Ф'нор влиза в пещерата.

– Какво става с теб? – попита Ф'лар своя полубрат. Ф'нор кашляше задавено и плюеше. Лицето му се беше зачервило от усилието.

– Прах... – изхърка той, тупайки гърдите и ръкавите си с ездачески-те ръкавици. – Пълно с прах, но няма Нишки. – той описа широка дъга с ръка, мърдайки пръсти описателно. След това изтупа тесните си уерови панталони, пуфтейки при вида на облаците черен прах, който се отделяше.

Ф'лар усети всеки мускул в тялото му да се напряга, докато гледаше как прахът се сляга на пода.

– Откъде пристигаш толкова прашен? – запита той.

Ф'нор го изгледа изненадано.

– Патрулът за наблюдение на времето над Тилек. Напоследък целият север е изтормозен от прашни бури. Но сега идвам за... – Той спря наред думата, стреснат от напрегнатата неподвижност на Ф'лар, и запита с озадачен глас:

– Какво толкова значи този прах?

Ф'лар се завъртя на ток и хукна по стълбите към Стаята на Записите. Лесса тичаше по петите му. Ф'нор ги последва със закъснение.

– Тилек, казваш? – изстреля Ф'лар към заместника си по ято и бързо разчисти масата от боклуците, за да постави на нея четири карти. – От колко време продължават тези бури? И защо не си рапортувал за тях досега?

– Да рапортувам за прашни бури? Ти искаше да бъдеш известяван за топли въздушни маси.

– От колко време продължават тези прашни бури? – Гласът на Ф'лар пукаше.

– Около седмица.

– Колко точно?

– Преди шест дни първата буря беше забелязана в Горен Тилек. Съобщават за тях от Битра, Горен Телгар, Кром и Високите склонове – рапортува Ф'нор напрегнато.

Той погледна с надежда към Лесса, но тя също гледаше в четирите необикновени карти. Той се опита да види защо върху континентите на Перн са наложени хоризонтални и вертикални ивици, но смисълът им остана неясен за него.

Ф'лар бързо нахвърляше бележки, бутвайки настрана първо една, а после и друга карта.

– Твърде заети, за да мислят бързо, да виждат ясно, да разбират – изръмжа Водачът на Уейра сам на себе си, хвърляйки ядосано стилото настрана.

– Ти наистина спомена само топлите въздушни маси – чу се Ф'нор да казва стеснително, осъзнавайки, че по някакъв начин е обърнал своя Водач на Уейра.

Ф'лар разтърси глава нетърпеливо.

– Грешката не е твоя, Ф'нор. Моя е. Трябваше да те попитам. Знаех, че имаме късмет че времето се задържа толкова студено. – Той постави длани на раменете на Ф'нор, гледайки го право в очите. – Нишките са падали – съобщи той тежко. – Падали са в студения въздух и са замръзвали на частици, за да бъдат разнесени от вятъра – Ф'лар имитира мърдането на пръсти на Ф'нор – като черен прах.

– Ронещ се прах, черен прах – цитира Лесса. – В „Баладата за полета на Морета“ целият припев е за черния прах.

– Нямам нужда да ми се напомня за Морета точно сега – избоботи Ф'лар, надвесен над картите. – Тя е могла да говори с всеки дракон в Уейровете.

– Но и аз мога да го правя! – протестира Лесса.

Бавно, като че ли не можеше да повярва на ушите си, Ф'лар се

обърна с лице към нея.

– Какво каза току-що?

– Казах, че мога да разговарям с всеки дракон в Уейра.

Втрънен в нея, мигащ в пълно объркване, Ф'лар се отпусна на плата на масата.

– От колко време – успя да изрече той – притежаваш тази способност?

Нещо в тона и в маниерите му накара Лесса да се изчерви и да започне да заеква като сбъркал млад ездач.

– Аз... Аз винаги съм можела да го правя. Като се започне с уер-пазача на Руата. – Тя посочи неволно на запад към Руата. – Разговарях и с Мнемет в Руата. И... когато дойдох тук, можех... – Гласът ѝ пресекна под обвинителния поглед в студените, неподвижни очи на Ф'лар. Обвинителен, и дори по-лошо – подигравателен.

– Мислех, че си се съгласила да ми вярваш и да ми помагаш.

– Наистина съжалявам, Ф'лар. Никога не ми е хрумвало, че това може да бъде от каквато и да е полза за когото и да било, но...

Ф'лар внезапно скочи на крака. Очите му блестяха от раздразнение.

– Нещото, което никога не можах да измисля беше как да насочвам ятата и да поддържам контакта им с Уейра по време на атака, как да им изпращам подкрепления и огнен камък когато им е нужно. А ти... ти просто си си седяла тук, криейки злобно...

– НЕ СЪМ злобна! – изпищя тя в лицето му. – Казах, че съжалявам. Наистина. Но ти имаш гадния, нафукан навик да не приемаш други да ти се бъркат. Откъде да знам, че и ти не можеш да вършиш същото? Ти си Ф'лар, Водачът на Уейра, може да можеш всичко. Само че си също толкова лош, както и Р'гул, защото никога не ми казваш и половината от нещата, които ми е нужно да зная...

Ф'лар се пресегна и я заразтърсва, докато сърдитият ѝ глас не секна.

– Достатъчно. Не можем повече да си губим времето, карайки се като деца. – След това очите му внезапно се разшириха и устата зяпна. – Изгубено време? Това е то.

– Ще прескачаме между времена? – пое дъх Лесса.

– Между времена!

Ф'нор беше напълно объркан.

– За какво говорите вие двамата?

– Нишките са започнали да падат по изгрев слънце над Нерат – каза Ф'нор. Очите му пламтяха, стойката му беше решителна.

Ф'нор усети, че стомахът му се свива от тази вест. По изгрев над Нерат? Значи джунглите ще бъдат унищожени. Той усещаше как при мисълта за опасността в тялото му потича поток от адреналин.

– Така че ние отиваме там назад, между времената, за да бъдем там когато Нишките са започнали да падат, преди два часа. Ф'нор, драконите могат да отидат не само където ние им посочим, но и когато.

– Къде? Кога? – повтори Ф'нор, объркан. – Това може да бъде опасно.

– Да, но днес то ще спаси Нерат. Сега, Лесса, – разтърси я Ф'лар отново, този път от гордост и вълнение, – вдигни всички дракони, млади, стари, всички, които могат да летят. Предай им да се натоварят до край с торби огнен камък. Не зная дали можеш да говориш с тях през времето...

– Сънят ми тази сутрин...

– Може би. Но веднага събуди Уейра. – Той се обърна към Ф'нор. – Ако Нишките падат... ако са падали над Нерат сутринта, те точно сега ще падат над Иста и Керун., защото те са в тази времева схема. Вземи две ята към Керун. Събуди всички от равнината. Прати ги да запалят огньовете в ямите за огнен камък. Вземи няколко млади ездачи с теб и ги изпрати към Иген и Иста. Тези Хранилища не са в такава непосредствена опасност като Керун. Ще те подкрепя веднага, шом мога. И... накарай Кант да поддържа връзка с Лесса.

Ф'лар тупна брат си по рамото и го изпрати да действа. Кафявият ездач беше твърде свикнал да се подчинява, за да спори.

– Мнемет казва, че Р'гул е дежурен офицер и иска да знае... – започна Лесса.

– Хайде, момиче! – каза Ф'лар. Очите му блестяха от задоволство. Той грабна картите си и я избута нагоре по стълбите.

Те пристигнаха в пещерата точно в момента, когато влязоха Р'гул и Т'сум. Р'гул мърмореше нещо относно тази необичайна тревога.

– Хат ми предаде да рапортувам – оплака се той. – Щом и собственият ми дракон...

– Р'гул, Т'сум, вдигнете ятата си. Натоварете ги с толкова огнен камък, колкото могат да носят, и ги строите над Звездния камък. Ще дойда до няколко минути. Отиваме в Нерат по изгрев.

– Нерат? Аз съм дежурен офицер, не патрул...

– Това не е патрул – прекъсна го Ф'лар.

– Но, сър, – намеси се Т'сум с изумени очи, – изгревът над Нерат беше преди два часа, също като нашия.

– Именно тогава и ще отидем, кафяви ездачи. Оказа се, че драконите могат да пътуват между не само различни места, но и различни времена. Нишките се падали по изгрев над Нерат. Ние отиваме назад, между времената, да ги изгорим в небето.

Ф'лар не обърна внимание на заекващите молби на Р'гул за обяснение. Т'сум обаче награби торби с огнен камък и хукна обратно към отвора, където го чакаше неговият Мунт.

– Давай, стари глупако! – раздразнено кресна Лесса на Р'гул. – Нишките са тук. Ти беше сбъркал. Сега бъди драконов ездач! Или отиди между и си остани там!

Рамот, събудена от тревогата, побутна Р'гул с двуметровата си глава, и бившият Водач на Уейра излезе от моментния си шок. Без нито дума той последва Т'сум надолу по прохода.

Ф'лар беше навлякъл тежкото си уерово наметало и нахлузваше богушите си за езда.

– Лесса, бъди сигурна, че си изпратила съобщения до всички Хранилища. Сега, тази атака ще спре след около четири часа. Така че най на запад тя ще достигне само до Иста. Но искам всяко Хранилище и всяка работилница предупредени.

Тя кимна. Очите ѝ бяха фиксирани на лицето му, за да не пропусне нито дума.

– За щастие, Звездата едва започва Преминаването си, така че няма защо да се тревожим за атака през следващите няколко дни. Ще определи кога ще е следващата, когато се върна.

А сега изпрати Манора да организира жените. Ще имаме нужда от ведра мехлем. Драконите ще трябва да бъдат овързани с въжета, а това боли. И, най-важното, ако нещо стане не както трябва, ще трябва да чакаш докато някой от бронзовите не стане на поне една година, за да лети с Рамот...

– Единствено Мнемет ще лети с Рамот – изкрещя тя. Очите ѝ хвърляха искри.

Ф'лар я притисна силно до себе си. Устата му се впи в нейната, като че ли искаше да вземе цялата ѝ сладост и сила със себе си. След това я пусна толкова внезапно, че тя се препъна назад към наведената глава на Рамот. Тя се опря за момент на драконицата, не само за да запази равновесие, но и за духовна подкрепа.

Искаш да кажеш, ако Мнемет успее да ме хване, добави Рамот надутото.

Извъртайте се и летете,
Или обгаряйте и кървете,
Между прелитайте устремени,
Сини и зелени,

Изгаряйте и разпрашавайте,
Бронзови и кафяви,
Драконовите ездачи трябва да летят
Когато Нишки от небето ваят.

Докато Ф'лар тичаше надолу към отвора на леговището и торбите с огнен камък го удряха по краката, той внезапно изпита чувство на благодарност заради скучните наблюдаващи патрули над всяко Хранилище и кътче на Перн. Той си представяше Нерат ясно, сякаш беше пред очите му. Буквално виждаше многоцветните виещи се цветя, които бяха забележителността на джунглите по това време на годината. Сякаш изрязаните от слонова кост цветчета щяха да блестят в първите слънчеви лъчи като драконови очи сред високите, широколистни дървета.

Мнемет го очакваше нетърпеливо с очи, блестящи от задоволство, свит на скалния ръб. Ф'лар се покатери на бронзовата шия.

Уейрът гъмжеше от криле от всички цветове, бръмчеше от викове и команди. Атмосферата беше наелектризирана, но Ф'лар не усещаше паника в подредеността на това объркване. Дракони и хора се измъкваха от отворите на пещерите. Жените бързаха по дъното на Чашата от една Долна Пещера към друга. Играещите покрай езерото деца бяха изпратени да събират дърва за огън. Младите ездачи, наблюдавани от стария С'ган, се подреждаха край помещенията си. Ф'лар погледна нагоре към върха и одобри стройните редици на ятата, подредени там в плътен полетен ред. Докато той гледаше, се оформи още едно ято. Разпозна кафявия Кант с Ф'нор на шията му точно в момента, когато ятото изведнъж изчезна.

Той нареди на Мнемет да излети. Въздухът беше студен и носеше усещане за влага. Късен сняг? Сега му беше времето, сега или никога.

Ятата на Р'гул и Т'бор се разгърнаха от лявата му страна, тези на Т'сум и Д'нол – от дясната. Той отбеляза, че всеки дракон е добре натоварен с торби. След това предаде на Мнемет визуализация на ранната пролетна джунгла в Нерат, точно преди изгрев. Виещите се цветя блестяха в полумрака, вълните се разбиваха в брега на Голямата плитчина...

Той усети палещия студ на между. А с него – и пробуждането на съмнението. Беше ли той лекомислен, изпращайки може би всички тях на смърт между времената в този опит да изпревари Нишките при Нерат?

И след това те се появиха там, в сумрачната светлина, която предвещава деня. Обгърна ги сочната миризма на плодове на джунглата. А също и топлина, и това ги плашеше. Той погледна нагоре и леко на север. Пулсирайки зло, Червената Звезда спускаше лъчите си над тях.

Хората бяха разбрали какво беше станало, и гласовете им се надигаха в изумление. Мнемет предаде на Ф'лар, че драконите са леко изненадани от реакцията на ездачите им.

– Чуйте ме, драконови ездачи, – извика Ф'лар. Гласът му беше писклив и напрегнат от усилието да бъде чул от всички. Той изчака, докато хората се приближат колкото се може по-близо. Каза на Мнемет да предаде информацията на всеки дракон, след което обясни какво е станало и защо. Никой не му отговори, но между настръхналите ята бяха размнени много нервни погледи.

Той бързо нареди на драконовите ездачи да се пръснат в подобна на купчина формация, спазвайки дистанция от пет разтега на криле нагоре и надолу.

Слънцето изгряваше.

Носени косо от вятъра над морето, подобни на все повече съгъстваща се мъгла, падаха Нишките, тихи, красиви и измамни. Тези прекосили космоса спори бяха сребристосиви, развиващи се от твърдите замръзнали овали в груби конци, когато проникваха в топлата атмосферна обвивка на Перн. Без дори и помен от разум, те бяха запратени от голата им планета към Перн като ужасяващ дъжд, който търсеше органична материя, за да расте, хранейки се от нея. Всяка Нишка, попаднала на плодородна почва, би се заровила дълбоко, излъчвайки хиляди други в топлата пръст, докато я превърне в покрита с черен прах пустиня. Южният континент на Перн вече беше изсмукан до сухо. Истинските паразити на Перн бяха именно Нишките.

Приглушеният рев от гърлата на осемдесет мъже и дракони разцепи сутрешния въздух над зелените хълмове на Нерат. Сякаш Нишките можеха да чуят това предизвикателство, помисли за момент Ф'лар.

Драконите обърнаха като един клинообразните си глави към своите ездачи за огнен камък. Големите челюсти раздробиха буците, парчетата бяха погълнати и беше поискан още. Вътре в животните киселините разяждаха минерала и освобождаваха отровните фосфинови газове.

Когато драконът изригнаше газ, той щеше да се запали от допира си с въздуха с изпепеляващ пламък, и да изгори падащите Нишки. Както в небето, така и върху земята.

Инстинктът на драконите заработи в момента, когато Нишките започнаха да падат над бреговете на Нерат.

Колкото и голямо да беше уважението, което Ф'лар винаги беше изпитвал към бронзовия си другар, през следващите няколко часа то достигна нови висоти. Разпращайки вихри с големите си криле, Мнемет посрещаше падащото зло с огненото си дихание. Димът, понесен назад от вятъра, задавяше Ф'лар, докато той не се досети да се свие от едната страна на бронзовата шия. Драконът нададе вой, когато една Нишка докосна върха на крилото му. В миг Ф'лар и той се озоваха в между, студено, успокоително и черно. Замръзналата Нишка се отчупи. Мигом те се оказаха обратно в реалността, за да посрещнат новите Нишки.

Ф'лар виждаше около себе си как дракони изчезват и се появяват от между, издишвайки огън, изгаряйки, изпепелявайки. Докато атаката продължаваше и те се носеха над Нерат, Ф'лар започна да разбира схемата на инстинктивните драконови движения на избягване и атака. А също и тези на Нишките. Защото, в противоположност на всичко, което беше прочел в Записите, Нишките падаха на парцали. Не както би валил дъжд, на постоянни непрекъснати струи, а като снежинки, тук, отгоре, там, внезапно политайки на една страна. Никога плавно, въпреки проточеността, която предполагаше тяхното име.

Можеш да видиш как над теб пада парцалче. Твоят дракон ще се надигне, изригвайки огън. Ще изпиташ силната радост от гледката на сгърчващата се Нишка. Понякога парцалчето пада между ездачите. Тогава един от драконите изпраща сигнал, че ще го последва и, изригвайки огън, ще го атакува и изгори.

Постепенно драконовите ездачи се изместваха все по на запад над джунглите, толкова гъсти, толкова примамливо зелени. Ф'лар не искаше да мисли какво би станало, ако дори само една жива Нишка успее да се зарови в тази зелена страна. Трябваше да изпрати обратно нисколетящ патрул, за да претърсят всяка педя от повърхността. Една Нишка, само една Нишка можеше да затвори белите очи и на последното виещо се цвете.

Някъде отляво изпищя дракон. Преди той да успее да разбере кое е животното, то вече се беше прехвърлило между. Ф'лар чуваше и други болезнени викове, не само от драконите, но и от хората. Той притисна с ръце ушите си и се концентрира върху сегашните момент и място, както

го правеха драконите. Ще си спомня ли Мнемет тези пронизващи викове по-късно? На Ф'лар му се искаше да може да ги забрави веднага.

Той, Ф'лар, бронзовият ездач, внезапно се почувствува излишен. Драконите бяха тези, които водеха тази битка. Ти окуражаваш звяра си, успокояваш го, когато го опари Нишка, но зависиш от неговия инстинкт и бързина.

Течен огън се стрелна през бузата на Ф'лар. Към него се прибави парене като от киселина в рамото, и от устните му се откъсна изненадан вик на агония. Мнемет моментално се оказа в благодарното между. Драконовият ездач започна да удря бясно по Нишките и ги усети как се втвърдяват на острия студ на между и се отчупват. Отвратен, той тупна силно по още парещите рани. Отново във влажния въздух на Нерат болката сякаш отслабна. Мнемет измърка успокояващо и се спусна към парцалче, изригвайки огън.

Шокиран от факта, че беше мислил само за себе си, Ф'лар бързо разгледа рамото на дракона за белези от опарване.

Аз се дръпвам много бързо, увери го Мнемет и се плъзна настрани от опасно близко кълбо Нишки. Един кафяв дракон ги последва надолу и ги изгори до пепел.

Може би след мигове, а може би след стотици часове Ф'лар погледна надолу и с изненада видя осветеното от слънцето море. Нишките сега падаха безвредно в солените води. Нерат се простираше от дясната му страна, на изток, скалистият му връх извиваше в западна посока.

Всеки мускул на Ф'лар болеше от умора. В радостта от неистовата битка той беше забравил кървавите белези по бузата и рамото си. Сега, докато той и Мнемет се плъзгаха бавно, раните боляха и пареха.

Той издигна Мнемет нагоре, и след като достигнаха достатъчна височина, започнаха да планират. Не се виждаха падащи на земята Нишки. Под него драконите се подреждаха, на високо и току над земята, търсейки знаци за закопаване, внимавайки за внезапно накланящи се дървета или разбутана растителност.

– Обратно към Уейра – нареди той на Мнемет с тежка въздишка. Чу как бронзовият предава командата дори в момента, когато преминаха между. Беше толкова уморен, че дори не визуализира къде – още по-малко пък кога – отиват, надявайки се на инстинкта на Мнемет да го заведе у дома през пространството и времето.

Тям, що драконите гледат, ти отдавай чест

С всяка мисъл, дума, дело или жест.
Светове в беда така са оцелели –
пазени от хора като драконите смели.

Протегнала врат към Звездния камък на връх Бенден, Лесса наблюдаваше от скалния отвор, докато четирите ята не изчезнаха от погледа ѝ.

Въздъхвайки дълбоко, за да подтисне вътрешните си стракове, тя хукна надолу по стъпалата към дъното на Чашата на Уейра. Тя забеляза, че някой пали огън до езерото, и че Манора разпределя нейните жени наоколо. Гласът ѝ беше ясен и спокоен.

Старият С'ган беше строил младежите. Тя забеляза завистливите очи на най-новите драконови ездачи през прозорците на помещенията им. Те щяха да имат достатъчно време, за да яздят огнедишащи дракони. Още ги делиха Обороты от това, за което Ф'лар беше намекнал.

Тя сви рамене, когато се запъти към младежите, но се насили да им се усмихне. Предаде им заповедите за тях и ги изпрати да предупредят Хранилищата, предавайки бързо на всеки дракон да бъде сигурен, че ездачът му е дал ясна отправна точка. Хранилищата скоро щяха да забръмчат като разтревожени мравуняци.

Кант ѝ предаде, че над Керун има Нишки, които падат на Керунската страна на залива Нерат. Той ѝ предаде, че Ф'нор смята, че неговите две ята няма да са достатъчни, за да защитят поречието.

Лесса спря за момент, опитвайки се да прецени колко ята вече са излетели.

Ятото на К'нет все още е тук, информира я Рамот. На Върха.

Тя погледна нагоре и видя бронзовият Пиант да разперва криле в отговор. Предаде му да се прехвърли в Керун, близо до Нератския залив. Цялото ято се издигна покорно и изчезна.

Тя се обърна с въздишка да каже нещо на Манора, когато напорът на вятъра и отвратителното зловоние почти я премазаха. Въздухът над Уейра беше пълен с дракони. Тя беше готова да запита Пиант защо не е тръгнал към Керун, когато забеляза, че животните са много повече от К'нетовите двадесет.

Но ти изчезна преди малко, извика тя, когато видя туловището на Мнемет, невъзможно за сбъркване с когото и да било.

За нас това беше преди два часа, каза Мнемет. Тонът му излъчваше такава умора, че Лесса затвори очи в знак на симпатия.

Някои от драконите се спускаха бързо. По неловкостта им си

личеше, че са ранени.

Жените грабнаха като една делвите с целебно мазило и чисти парцали и замахаха към ранените. Обезболяващият балсам щедро се лееше по белезите, които напомняха черно-червена одрана кожа.

Без значение колко тежко е ранен, всеки ездач се грижеше първо за животното си.

Лесса продължаваше да следи Мнемет, сигурна, че Ф'лар не би съдържал огромния бронзов дракон да планира така, ако беше ранен. Тя помагаше на Т'сум да се погрижи за жестоко прободеното дясно крило на Мунт, когато забеляза, че небето над Звездния камък е празно.

Лесса се насили да привърши с Мунт, преди да потърси бронзовия дракон и неговия ездач. Когато ги намери, тя видя как Килара маже мехлем на бузата и рамото на Ф'лар. Тя решително се приближаваше към тази двойка, газейки по пясъка, когато до нея достигна острата молба на Кант. Главата на Мнемет се отметна назад – той също беше уловил мисълта на кафявия.

– Ф'лар, Кант казва, че имат нужда от помощ – извика Лесса. След това дори не забеляза, че Килара се измъкна настрана в заетата тълпа.

Ф'лар не беше ранен тежко. Тя се увери старателно в това. Килара вече беше обработила проклетите изгаряния, които обаче изглеждаха плитки. Някой му беше намерил друг кожух, за да замени парцалите от опърления от Нишката. Той се намръщи. Лицето му се изкриви от болката при раздвижването на ранената буза. След това набързо отпи малко клах.

Мнемет, колко са останали боеспособни? Не, няма нужда, просто им предай да излитат с пълен товар огнен камък.

– Добре ли си? – запита го Лесса, опитвайки се да задържи ръката му. Той не можеше просто да тръгне ей така, нали?

Той се усмихна уморено към нея, притисна празната паничка в ръцете ѝ и и бързо ги стисна пътем. След това се покатери на шията на Мнемет. Някой му подаде тежък товар торби.

Сини, зелени, кафяви и бронзови дракони се издигнаха от Чашата на Уейра, подреждайки се бързо. След миг малко повече от шестдесет дракона планираха над Уейра, там, където само преди няколко минути имаше осемдесет.

Толкова малко дракони. Толкова малко ездачи. Как можеха да се справят с толкова тежка задача?

Кант предаде, че Ф'лар има нужда от още огнен камък.

Тя се огледа тревожно. Още не се беше върнал никой от

изпратените като вестоносци млади ездачи. Зад нея печално промърка дракон и тя се обърна, но това беше само младата Придит, препъваша се в посока площадката за хранене, побутвайки игриво Килара, докато двете вървяха заедно. Единствените други дракони бяха ранени, или... погледът ѝ падна върху стария С'ган, излизаш от помещенията на младите ездачи.

– С'ган, можете ли да занесете с Тагат още огнен камък на Ф'нор при Керун?

– Разбира се – увери я старият син ездач. Той изпъчи гърди и очите му проблеснаха гордо. Тя не беше мислила да го изпраща където и да е, но той беше проживял живота си, подготвяйки се за тази опасност. Не биваше да бъде лишаван от шанс.

Тя се усмихна одобрително на готовността му, докато те товареха тежките торби на шията на Тагат. Старият син дракон изпръхтя и направи няколко танцови стъпки, като че ли те двамата отново бяха млади и силни. Тя им предаде отправната точка, която Кант беше визуализирал за нея. След това ги изпрати с поглед, докато не изчезнаха над Звездния камък.

Не е честно. Цялото удоволствие е само за тях, каза Рамот свадливо. Лесса я забеляза да се пече на слънце на скалната площадка пред леговището, изтупвайки огромните си криле.

– Сдъвчеш ли огнен камък, веднага ставаш равна на глупавите зелени – каза Лесса остро на другарката си по Уейр. Тя беше вътрешно учудена от раздраженото оплакване на кралицата.

След това Лесса обиколи ранените. Грациозната зелена красавица на Б'фол виеше и подмяташе глава, неспособна да свие крилото си, което беше простъргано до оголване на хрущяла. Тя щеше да бъде във строя няколко седмици, но това беше най-тежката рана сред драконите. Лесса бързо отклони поглед от болката в загрижените очи на Б'фол.

Докато обикаляше, тя забеляза, че ранените мъже са повече от ранените животни. Двама от ятото на Р'гул бяха получили сериозни травми на главата. Един можеше напълно да изгуби окото си. Манора му беше дала наркотична течност до упояване. Ръката на друг беше изгорена до костта. Въпреки че повечето от раните бяха дребни, общият им брой стресна Лесса. Колко ли още щяха да бъдат осакатени над Керун?

От сто седемдесет и два дракона петнадесет бяха извън строя, някои обаче само за ден или два.

Внезапно на Лесса ѝ хрумна една идея. Ако Н'тон наистина беше яздил Кант, може би той би могъл да язди по време на следващата атака

животното на някой ранен ездач, тъй като ранените ездачи бяха повече от ранените дракони. Ф'лар нарушаваше традициите, както му хрумнеше. Ето още една, която трябваше да бъде пренебрегната – ако драконът се съгласи.

Като се има предвид, че Н'тон не беше единственият млад ездач, способен да се прехвърли на друг дракон, колко полезна би била подобна гъвкавост в рамките на по-дълго време! Ф'лар беше казал, че нападенията отначало няма да бъдат толкова чести, тъй като Червената Звезда едва започва дългото си петдесет оборота циклично Преминаване над Перн. Колко често означаваше „често“? Той знаеше, но го нямаше тук.

В края на краищата, той беше прав тази сутрин относно появата на нишките над Нерат, така че уморителното му ровене в старите Записи се беше оказало полезно.

Не, не беше точно така. Той беше забравил да предупреди хората си да следят за черен прах освен за затопляне на времето. Тъй като беше поправил нещата чрез това пътуване между времето, тя щеше благородно да му прости тази малка грешка. Но той имаше въбесяващия навик да отгатва правилно.

Лесса отново се поправи. Той не отгатваше. Той изучаваше. Мислеше, и след това използваше добрия здрав разум. Като например да определи кога и къде ще падат Нишките по написаното в тези вонящи Записи. Лесса започна да чувствава повече оптимизъм за тяхното бъдеще.

Ако сега той просто успееше да научи ездачите да вярват на безпогрешния инстинкт на драконите в боя, това щеше да намали броя на нещастните случаи.

Нечий писък прониза въздуха и ушите на Лесса в мига, когато един син дракон се появи над Звездния камък.

– Рамот! – изкрещя Лесса инстинктивно, без да знае защо. Кралицата беше във въздуха преди да е заглъхнало ехото от командата ѝ. Наклоненият на една страна син дракон очевидно беше тежко пострадал. Той се опитваше да намали скоростта си, но едното му крило отказваше да му се подчинява. Ездачът му се беше плъзнал напред над едното рамо, държейки се едва-едва за шията на дракона с една ръка.

Лесса гледеше изплашена с ръце на устата. Единственият звук в Чашата беше плясъкът на могъщите криле на Рамот. Кралицата бързо се изпречи на пътя на падащия син дракон, подпирайки го с крило откъм осакатената страна.

Зрителите хлъцнаха, когато ездачът се приплъзна, изпусна хватката си и падна... тупвайки на широките рамене на Рамот.

Синият дракон падна като камък. Рамот внимателно спря до него, навеждайки се ниско, за да позволи на хората от Уейра да свалят нейния пътник.

Това беше С'ган.

Лесса усети стомахът ѝ да се свива на топка, когато видя в какво са превърнали Нишките лицето на стария менестрел. Тя клекна край него и пое главата му в скута си. Хората се събраха наоколо в тих, изпълнен с уважение кръг.

Лицето на Манора беше както винаги спокойно, но в очите ѝ имаше сълзи. Тя коленичи и постави ръка на сърцето на стария ездач. Когато погледна към Лесса, в очите ѝ проблясна загриженост и тя бавно поклати глава. След това, стиснала устни в тънка линия, започна да нанася успокояващ балсам върху раните.

– Твърде беззъб от старостта, за да издишва огън, и твърде стар, за да отскочи бързо между – промърмори С'ган, мятайки глава от страна на страна. – Твърде стар. Но „Драконовите ездачи трябва да летят когато Нишки от небето ваят“... Гласът му пресека във въздишка и очите му се затвориха.

Лесса и Манора се погледнаха една друга с мъка. Тишината беше прекъсната от ужасяваща, раздираща слуха нота. Тагат се издигна във въздуха със страховит скок. Очите на С'ган се отвориха бавно, безжизнени. Дишането на Лесса се накъса, докато тя гледаше синия дракон, опитвайки се да отрече неизбежното, докато Тагат изчезна във въздуха.

Нисък вой се понесе през Уейра като накъсания, самотен глас на свистящия вятър. Драконите отдаваха чест.

– Вече... няма ли го? – запита Лесса, въпреки че знаеше отговора.

Манора кимна бавно. По бузите ѝ течеха сълзи, когато посегна да затвори мъртвите очи на С'ган.

Лесса бавно стана, посочвайки на няколко от жените да махнат тялото на стария ездач. След това избърса несъзнателно окървавените си ръце от дрехите, опитвайки се да се концентрира върху следващата задача.

Въпреки всичко обаче умът ѝ непрекъснато се връщаше към това, което беше станало току-що. Един драконов ездач беше загинал. Драконът му също. Нишките вече бяха отнесли една двойка. Колко още щяха да умрат през този жесток Оборот? Колко дълго можеше да оцелее Уейрът? Дори след като четиридесетте на Рамот порастат, и тези, които скоро тя щеше да снесе, и тези на нейните дъщери-красици?

Лесса се отдалечи от останалите, за да подтисне безпокойството и

да облекчи мъката си. Видя как Рамот се извива и се плъзва нагоре, за да се приземи на Върха. Щеше ли някой близък ден Лесса да види тези златни криле набраздени в червено и черно от Нишките? Щеше ли Рамот... да изчезне?

Не, нямаше. Поне не докато Лесса е жива.

Преди много време Ф'лар ѝ беше казал, че тя трябва да се научи да вижда по-надалеч от тесните граници на Руатското Хранилище и лично-то отмъщение. И, както обикновено, беше прав. Като негова Стопанка на Уейра тя беше научила и още нещо – че животът е нещо повече от отглеждане на дракони и Пролетни Игри. Животът е опит да направиш нещо невъзможно – да успееш, или да умреш, знаейки, че си опитал!

Лесса разбра, че най-сетне тя е приела докрай своята роля: като Стопанка на Уейра и като другарка да помага на Ф'лар да се грижи за хората и събитията за много Обороти напред – да подсигури Перн срещу Нишките.

Лесса изпъчи рамене и вдигна високо глава.

Старият С'ган беше имал правото да опита.

Драконовите ездачи трябва да летят
Когато Нишки от небето ваят.
Светове в беда така са оцелели –
пазени от хора като драконите смели.

Както и беше предсказал Ф'лар, атаката свърши късно следобед, и уморените дракони и ездачи бяха посрещнати от високото тръбене на Рамот от Върха.

След като Лесса се увери, че Ф'лар не е получил други наранявания, че тези на Ф'нор са повърхностни и че Манора е натоварила Килара със задачи в кухнята, тя се нае да организира грижата за ранените и по-коя за натъжените.

Когато се спусна сумракът, над Уейра настана тежка тишина – тишината на умове и тела твърде уморени, или твърде измъчени от болка, за да могат да разговарят. Собствените думи на Лесса ѝ звучаха като светотатство, докато тя съставяше списъка на ранените мъже и животни. Двадесет и осем ездачи или дракони бяха вън от строя за следващото сражение с Нишките. С'ган беше единственият фатален случай, но при Керун имаше още четири сериозно ранени дракона и седем тежко ранени мъже, някои от които щяха да са неспособни да действуват с

месеци.

Лесса прекоси Чашата в посока леговището на Рамот, нежелаяща, но решена да предаде на Ф'лар тази смуцаваща новина.

Тя очакваше да го намери в спалнята, но тя беше празна. Рамот вече спеше, докато Лесса премина покрай нея към Стаята на Съвета – също празна. Озадачена и малко разтревожена, Лесса почти пробяга пътя до Стаята на Записите, за да намери Ф'лар да се рови с измъчено лице в плесенясалите кожи.

– Какво правиш тук? – запита тя сърдито. – Трябва да спиш сега.

– И ти също – отвърна той, учуден.

– Помагах на Манора да се оправи с ранените...

– Всеки с работата си. – Но той се надигна от масата, разтривайки врата си и раздвижвайки раненото рамо, за да отпусне вцепенените мускули.

– Не можех да заспя, – призна той, – така че си помислих какви отговори мога да изроя от Записите.

– Още отговори? На какво? – извика Лесса, раздразнена от това. Като че ли Записите изобщо даваха някога отговор на каквото и да било. Очевидно огромната отговорност на защитата на Перн срещу Нишките почваше да дава отражението си върху Водача на Уейра. В края на краищата, налице беше и стресът от първата битка, да не говорим за изтощението да се пътува между времената, за да стигне до Нерат, изпреварвайки Нишките.

Ф'лар се усмихна и покани с жест Лесса да седне до него на стенната скамейка.

– Имам нужда от отговора на извънредно актуалния въпрос как един отслабен Уейр би могъл да се справи с бойните задачи на шест.

Лесса се помъчи да се противопостави на паниката, която се надигна като студена вълна отвътре в нея.

– Ами твоите времеви диаграми ще имат грижата за това – отговори тя внимателно. – Ще имаш възможността да запазиш силата ни в дракони докато новите четиридесет станат готови да се присъединят.

Ф'лар вдигна вежда подигравателно.

– Хайде да бъдем честни помежду си, Лесса.

– И преди е имало Дълги Интервали – възпротиви се тя. – И след като Перн е могъл да оцелее след тях, значи отново ще може.

– Преди винаги е имало шест Уейра. И около двадесет Оборота преди Червената Звезда да започне Преминаването си, кралиците са започвали да снасят огромни люпила. Всички кралици, не само една върна

златна Рамот. Ох, как само проклинам Йора! – Той се надигна и закричи напред-назад, раздражено бутвайки настрана кичур черна коса, който падаше над очите му.

Лесса беше раздвоена между желанието да го успокои и смучещия, задавящ страх, свил се във вътрешностите ѝ, който ѝ пречеше да мисли за каквото и да било.

– Преди не се съмняваше толкова много...

Той се завъртя към нея.

– Не, докато не преживях истинска среща с Нишките и не си изградих представа за реалния размер на загубите. Това показва, че шансът не е на наша страна. Дори ако успеем да придадем други ездачи към здравите дракони, ще ни е трудно да поддържаме продължително време едновременно ефективна въздушна и наземна сили. – Той забеляза озадачената ѝ гримаса. – Нерат утре трябва да бъде претърсен на крак. Трябва да съм последният глупак, за да се надявам, че сме успели да хванем и изгорим всяка една Нишка във въздуха.

– Накарай жителите на Хранилищата да го направят. Не може просто да си седят на топло във Вътрешните Хранилища и да разчитат ние да направим всичко. Ако те не бяха такива скъперници и глупаци...

Той прекъсна оплакването ѝ с рязък жест.

– Те ще си свършат своята работа докрай – увери я. – Свиквам утре пълен Съвет, заедно с всички Господари на Хранилища и Водачи на Гилдии. Но не е достатъчно само да се маркира къде са паднали Нишките. Как можеш да унищожих някоя от тях, ако се е заровила дълбоко под повърхността? Драконовият огън върши работа във въздуха и на повърхността, но не и на три фута дълбочина.

– Ох, не съм мислил за това. Но огнените ями...

– ...ги има само по височините и около жилищата на хора, но не и по поречието на Керун и в зелените джунгли на Нерат.

Това съображение наистина беше неприятно. Тя изхихика печално.

– Беше твърде късогледо от моя страна да мисля, че нашите дракони са достатъчни на бедния Перн, за да се разправи с Нишките. Но все пак... – тя сви рамене изразително.

– Има и други методи, – каза Ф'лар, – или поне е имало. Трябва да е имало. Често попадам на споменаването, че Хранилищата са организирали наземни групи и че те са били въоръжени с огън. Никога обаче не се споменава какъв точно, толкова добре е било известно. – Той вдигна ръце в знак на отвращение и седна тежко на скамейката. – Дори петстотин дракона не биха могли да изгорят всички Нишки, които паднаха

днес. Но въпреки всичко те са успявали да поддържат Перн чист от Нишките.

– Перн да, но не беше ли изгубен Южният континент? Или целият Перн им е бил твърде много?

– Никой не се е грижил за Южния континент в течение на стотици хиляди Обороти – отсеке Ф'лар.

– Той съществува на картите – напомни му Лесса.

Той изхъмка с отвращение към Записите, разбутвайки пазещите тайните си купчини по дългата маса.

– Някъде трябва да има отговор. Някъде тук.

В гласа му имаше нотка на отчаяние, намек за това, че той обвиняваше себе си, че не е открил тези убягващи факти.

– Половината от тези неща не биха могли да бъдат прочетени дори от човека, който ги е написал – остро каза Лесса. – Освен това, именно твоите собствени идеи досега са ни помагали най-много. Ти състави времевите таблици, и виж колко полезни се оказаха те сега.

– Пак ли ставам твърде закостенял, а? – запита той. В тъглчето на устата му играеше полуусмивка.

– Без съмнение – увери го тя с повече убеденост, отколкото изпитваше. – И двамата знаем, че Записите са пълни с най-невероятни пропуски.

– Добре казано, Лесса. Тогава нека забравим тези лъжливи и остарели концепции и измислим наши собствени решения. Първо, имаме нужда от повече дракони. Второ, имаме нужда от тях веднага. Трето, имаме нужда от нещо също толкова ефективно като огнедишаш дракон, което да унищожава заровилите се Нишки.

– Четвърто, имаме нужда от сън, иначе няма да можем да мислим за каквото и да било – добави тя с обичайната си рязкост.

Ф'лар се разсмя и я прегърна.

– Само това ти е в ума, нали? – пошегува се той, докато ръцете му я галеха жадно.

Тя безуспешно се опита да го отблъсне и да се измъкне. Беше забележително любвеобилен за ранен и уморен мъж. Едно наум по отношение на Килара. Представи си презумпцията на тази жена, докато е превързвала раните му.

– В списъка на отговорностите ми като Стопанка на Уейра влиза грижата за теб като Водач на Уейра.

– Но прекарваш времето си със сини ездачи и ме оставяш на нежните грижи на Килара.

– Нямах вид на човек, който се оплаква от това.

Ф'лар отметна назад глава и прихна.

– Да отворя ли Форт Уейр и да изпратя Килара там? – иронизира я той.

– Бих искала Килара да е на Обороти път отгук! – изсъска Лесса, раздразнена до мозъка на костите си.

Челюстта на Ф'лар увисна и очите му се разшириха. Той скочи на крака с изумен вик:

– Ти го каза!

– Какво съм казала?

– На Обороти отгук! Това е то. Ще изпратим Килара назад, между времената, заедно с нейната кралица и новите ездачи. – Ф'лар въодушевено крачеше из стаята, докато Лесса се опитваше да проследи мисълта му. – Не, най-добре да се изпрати с тях и поне един от по-старите бронзови. Също и Ф'нор... Не, бих искал Ф'нор да е на моите услуги. Дискретно, разбира се...

– Да изпратиш Килара назад... къде? Кога? – прекъсна го Лесса.

– Добър въпрос. – Ф'лар измъкна една от вездесъщите карти. – Много добър въпрос. Къде бихме могли да ги изпратим, без да причиним аномалия, като ги намерим в един от другите Уейрове? Високите склонове са отдалечени. Не, ние намерихме там пепел от огньовете, знаеш, още топла, без никаква информация за това кой и защо ги е запалил. И ако ги бяхме изпратили назад, те щяха да са готови за днес, а те не бяха. Също те не могат да бъдат на две места едновременно... – Той разтърси глава, объркан от парадоксите.

Очите на Лесса бяха привлечени от празните очертания на зарязания Южен континент.

– Изпрати ги там – предложи тя весело, посочвайки с пръст.

– Там няма нищо.

– Ще си занесат от каквото имат нужда. Трябва да има вода – Нишките не могат да я изпият. Ще им пренасяме от каквото имат нужда, сено за животните, зърно...

Веждите на Ф'лар се събраха в концентрация, очите му замислено проблясваха. Подтиснатостта и униинето отпреди няколко мига бяха забравени.

– Там преди десет Оборота няма да има Нишки. И е нямало почти четиристотин. Десет Оборота ще дадат време на Придит да израсте и да снесе няколко люпила. Може би и още кралици.

След това той се намръщи и поклати глава, обзет от съмнения.

– Само че там няма Уейр. Няма Пещера на Излюпването, няма...

– Откъде знаеш? – прекъсна го Лесса, твърде зарадвана от многото предимства на този проект, за да се откаже от него така лесно. – Записите не споменават за Южния континент, но те не споменават за много неща. Откъде да знаем дали той не е отново зелен, след като от последното падане на Нишките са изминали почти четиристотин Оборота? Знаем, че Нишките не издържат дълго, ако наоколо няма нещо органично, с което да се хранят, и след като веднъж са изконсумирали всичко, те изсъхват и се разпадат.

Ф'лар я погледна с уважение.

– И защо никой не се е досетил за всичко това преди?

– Твърде закостенели – размаха Лесса пръст към него. – Освен това, не е имало нужда да мислят по въпроса.

– Нуждата... или може би ревността?... пробива и най-дебелата черупка. – Усмивката на лицето му издаваше чисто злорадство, и Лесса отскочи, когато той посегна към нея.

– Доброто на Уейра – натърти тя.

– Утре ще ви изпратя с Ф'нор да огледате. Само че честно, защото идеята е твоя.

Лесса замръзна.

– Ти няма ли да дойдеш?

– Уверен съм, че мога да поверя проекта в твоите извънредно умели и заинтересовани ръце. – Той се разсмя и я прегърна, притискайки я до здравата страна на лицето си. На устните му играеше усмивка, очите му искряха. – Трябва да се правя на безмилостен Водач на Уейра и да удържам Господарите на Хранилищата да не затворят Вътрешните им врати. Надявам се също – той вдигна глава с лека гримаса – че някой от Водачите на Гилдиите ще знае как да се справим с третия проблем – със заровилите се Нишки.

– Но...

– Тази разходка ще помогне за това Рамот да не се нервира повече. – Той притисна слабичкото тяло на момичето още по-здраво до себе си. Вниманието му беше изцяло обърнато към нейното странно, деликатно лице. – Лесса, ти си четвъртият ми проблем.

Той се наведе, за да я целуне. Внезапно обаче по прохода се раздаде звук от бързи стъпки и Ф'лар я пусна, изсумтявайки раздражено.

– В този час? – измърмори той, готов да насоли нахалника унищожително. – Кой си ти?

– Ф'лар? – това беше гласът на Ф'нор, разтревожен, хрипкав.

Един поглед към лицето на Ф'лар подсказа на Лесса, че дори неговият полубрат би отнесъл каляя, и това по някакъв абсурден начин я зарадва. Но в мига, когато Ф'нор нахлу в стаята, както Водачът на Уейра, така и неговата Стопанка бяха като вкаменени на местата си. В кафявия ездач имаше нещо странно. И докато той бърбореше несвързаното си съобщение, Лесса внезапно разбра каква е разликата. Той беше почернял! Не носеше превръзки и на бузата му нямаше и помен от раната, причинена от Нишките, за която тя се беше грижила тази вечер!

– Ф'лар, не става! Не можеш да бъдеш жив в две времена едновременно! – редеше безизразно Ф'лар. Той се препъна и се подпря на стената, улавяйки се за една скална изпъкналост, за да се задържи прав. Под очите му имаше черни кръгове, добре видими въпреки тена. – Не зная колко дълго можем да издържим още така. Всички сме засегнати. Някои дни е по-добре, други – по-зле.

– Не разбирам.

– Драконите ти са екстра – увери Ф'нор Водача на Уейра с горчив смях. – На тях това не им пречи. Всичко им е наред. Но ездачите им... всички хора от Уейра... сме като сенки, полуживи, като ездачи без дракони, част от нас изгубена завинаги. Освен Килара. – Лицето му беше изкривено от силна неприязън. – Всичко, което желае тя, е да се върне назад и да се види. Боя се, че егоманията на тази жена ще ни унищожи до човек.

Очите му внезапно изгубиха фокус и той силно се олюля. След това клепачите му се разтвориха широко и устата му зяпна.

– Не издържам повече. Вече съм тук. Твърде близо. Прави нещата два пъти по-лоши. Но трябваше да те предупредя. Обещавам ти, Ф'лар, ще стоим, докато издържаме, но това няма да е още много дълго... няма да е достатъчно дълго, но поне опитахме. Поне опитахме!

Преди Ф'лар да успее да се помръдне, кафявият ездач се завъртя и побягна, превит надве, от стаята.

– Но той още не е тръгнал! – зяпна Лесса. – Той дори още не е тръгнал!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА СТУДЪТ МЕЖДУ

Ф'лар изпрати с поглед своя полубрат. Веждите му се бяха присви-ли от тревогата, която изпитваше.

– Какво може да е станало? – запита Лесса Водача на Уейра. – Още дори не сме казали на Ф'нор. Тъкмо свършихме с обсъждането на идея-та. – Ръката ѝ се вдигна към собствената ѝ буза. – И белегът от Нишката – аз го превързвах тази вечер – го няма. Няма го. Така че сигурно е изминало доста време. – Тя се отпусна на пейката.

– Той обаче се връща. Значи е отишъл, – отбеляза Ф'лар със сух глас. – И въпреки всичко ние вече знаем, че действията не са били особено успешни още преди да ги предприемем. И, знаейки това, ние сме го изпратили десет Оборота назад поради някаква причина. – Ф'лар спря замислено. – Следователно единствената ни възможност е да продължим експеримента.

– Но какво ли може да е не наред?

– Мисля, че зная, и че няма противодействие. – Той седна пред нея. Очите му срещнаха нейните. – Лесса, ти беше много зле, когато се върна от пътуването между времената до Руата онзи пръв път. Сега обаче мисля, че тук има нещо повече от шока да видиш хората на Факс да нападнат родното ти Хранилище или да мислиш, че твоето завръщане може да е причината за това бедствие. Мисля, че е свързано с това да бъдеш в две времена едновременно. – Той отново млъкна, опитвайки се да разбере тази изключителна нова идея дори след като вече я беше изказал.

Лесса го изгледа с такова уважение, че той се чу как се размива разтревожено.

– Така или иначе, винаги е обезпокоително – продължи той – да мислиш да се върнеш и да видиш себе си като по-млад.

– Сигурно той има предвид точно това, когато говори за Килара – свхана Лесса, – относно нейното предупреждение да се върне назад и да види себе си... като дете. Ох, това проклето момиче! – Лесса беше вбесена от погълнатостта на Килара от себе си. – Проклето, егоистично същество. Тя ще развали всичко.

– Не още – напомни и Ф'лар. – Не забравяй, че въпреки че Ф'нор ни предупреди, че ситуацията в неговото време става непоносима, той ни ни каза колко време е успял да престои. Но ти си забелязала, че белегът

му е заздравял до положение да не се вижда – следователно може да са минали няколко Оборота. Дори само ако Придит е снесла само едно люпило с достатъчен брой, дори само ако четиридесетте на Рамот са порасли достатъчно, за да могат да се сражават в тридневен срок, ние сме постигнали нещо. Следователно, Стопанко на Уейра – и той забеляза как тя се изпъчи при споменаването на нейната титла – ние трябва да не обръщаме внимание на връщането на Ф'нор. Когато утре летите над Южния континент, изобщо не прави и намек за това! Разбираш ли ме?

Лесса кимна дълбоко, след което леко въздъхна.

– Не зная дали ми е радостно или разочаровано от това, че още преди да отлетим утре разбрах, че Южният континент ще може да поддържа Уейр. Нещо като въодушевление от чудото – каза тя объркано.

– Както и да е, – усмихна се Ф'лар със сардонична усмивка, – дотук сме намерили само част от отговорите на въпроси номер едно и две.

– Само че ще трябва да отговориш на въпрос номер четири веднага! – предложи Лесса. – Решително!

Тъкач, Миньор, Менестрел и Овчар,
Фермер, Ковач, Господар и Кожар,
Сберете се вие и чуйте с готовност
от Уейра пристигнало тук до вас слово!

Те и двамата успяха да се опазят от каквито и да било намеци за предварителното му връщане, когато говореха с Ф'нор следващата сутрин. Ф'лар помоли кафявия Кант да изпрати ездача си в леговището на кралицата веднага щом той се събуди, и беше приятно изненадан да види Ф'нор почти на минутата. Дори ако кафявият ездач беше забелязал любопитното очакване в погледа на Лесса, когато тя спря очи на бинтованото му лице, той не го показа. Всъщност, в момента в който Ф'лар описа смелата идея да се проучи Южният континент с цел да се поставят там основите на Уейр десет години назад във времето, Ф'нор мигновено забрави за раните си.

– Ще отида с желание само ако изпратиш Т'бор заедно с Килара. Няма да чакам докато Н'тон и неговия бронзов станат достатъчно големи, за да летят с нея. Т'бор и тя са... – Ф'нор спря наред думата с гримаса по посока на Лесса. – Така де, те са толкова близки като двойка, колкото изобщо е възможно това. Не се оплаквам, че ми се... догажда, но има граници на това, което може да направи човек от лоялност към

драконите.

Ф'лар едва успя да прикрие удивлението, което изпита при демонстрацията на нежелание на Ф'нор. Килара изпробваше чара си с всеки ездач, и тъй като Ф'нор не се беше оказал лесен за съблазняване, тя беше решила да успее при него.

– Надявам се, че два бронзови са достатъчно. Придит може да има свои собствени намерения когато дойде време за брачен полет.

– Няма как да се превърне кафяв дракон в бронзов! – възкликна Ф'нор с такова объркване, че Ф'лар повече не можеше да се съдържи.

– О, я стига! – Това прекъсна смеха на Лесса.

– Ама че двойка сте и вие! – изсъска Ф'лар, ставайки прав. – Ако ще тръгваме на юг, Стопанко на Уейра, по-добре да се стягаме. Особено ако е нужно да се даде на този хилещ се маниак шанса да се успокои преди да се съберат сериозните Господари. Отивам да взема провизии от Манора. Е, Лесса? Тръгваш ли с мен?

Приглушавайки смеха си, Лесса грабна кожената си дреха на ездач и го последва. Приключението поне започваше добре.

Носейки кана клах и чаша, Ф'лар се върна в Стаята на Съвета, чудейки се дали да каже на Господарите и на Водачите на гилдии за южната си идея или не. Способността на драконите да летят между различните времена така лесно, както и между различните места, още не беше широко известна. Господарите можеха да не разберат, че тя е била използвана предишния ден, за да бъдат изпреварени Нишките. Ако Ф'лар можеше да се увери по някакъв начин, че проектът му щеше да успее, това щеше да добави оптимистична нотка при срещата.

Нека картите с местата и времената на атаките на Нишките да се виждат добре, за успокояване на Господарите.

Посетителите не го накараха да чака дълго. Нито пък всички от тях можеха да прикрият страха и шока, които бяха изпитали сега, когато Нишките отново се спускаха от Червената Звезда, за да заплашат всичко живо на Перн. Срещата се очертаваше да бъде трудна, призна намусено Ф'лар. За момент изпита желание, което подтисна бързо, да беше отишъл с Ф'нор и Лесса да разучава Южния континент. Вместо това обаче той се наведе с демонстративно прилежание над картите пред него.

Скоро вече се очакваха още само двама, Мерон от Набол (когото той би предпочел да не кани, защото този човек обичаше да създава проблеми) и Литол от Руата. Ф'лар беше изпратил да повикат Литол последен, защото не искаше Лесса да го среща. Тя все още беше прекалено – и според него глупаво – чувствителна на тази тема, защото ѝ се

беше наложило да се откаже от правото си над Руатското Хранилище в полза на следсмъртния син на Гема. Литол, като Надзирател на Руата, трябваше да бъде на тази среща. Той беше също така и бивш драконов ездач, и завръщането му в Уейра щеше да бъде достатъчно болезнено и без Лесса да прибавя в чашата своята неприязън. Литол, с изключение на младия Ларад от Телгар, беше най-ценният съюзник на Уейра.

Пристигна С'лел. Една крачка след него вървеше Мерон. Беше бесен от тази покана, личеше си по походката, по погледа и по злобната му поза. Но той беше не по-малко любопитен, отколкото изобретателен. Кимна само на Ларад измежду всички Господари и седна на оставеното свободно за него място вляво от това на Ларад. Поведението на Мерон правеше очевиден факта, че това място беше прекалено близко до мястото на Ф'лар и че би могло да бъде с половин стая по-далече.

Водачът на Уейра прие поздрава на С'лел и му посочи да седне. Ф'лар беше обмислил внимателно как да подреди гостите в Стаята на Съвета, разреждайки ги между бронзови и кафяви ездачи. В иначе голямата пещера вече беше трудно да се придвижи човек, но беше трудно и да се измъкнат мечове, ако настроението се нагорещи.

Внезапно събралите се изшъткаха, и когато Ф'лар погледна към входа, видя как там беше спрял набитият и намусен бивш драконов ездач от Руата. Той бавно и почтително отдаде чест на Водача на Уейра. Ф'лар отвърна на поздрава и забеляза, че тикът на лявата буза на Литол е станал почти непрекъснат.

Очите на Литол, потъмнели от болка и вътрешно неспокойство, обиколиха стаята. Той кимна на ездачите от бившето му крило, на Ларад и на Зург, водача на някогашната му Гилдия на тъкачите. Местейки с труд краката си, той отиде до останалото празно място, промърморвайки привет към седящия отляво Т'сум.

Ф'лар стана.

– Благодаря ви за вашето пристигане, уважаеми Господари и Водачи на Гилдии. Нишките отново се появиха. Първата атака беше посрещната и унищожена във въздуха. Господарю Винсет – загриженият господар на Нерат погледна към него стреснато – изпратили сме патрул в нишък полет над джунглите, за да се увери, че няма заровили се Нишки.

Винсет преглътна нервно. Лицето му потъмня при мисълта какво могат да направят Нишките от тази плодородна, зелена област.

– Ще имаме нужда от твоите най-добри водачи в джунглата, за да помогнат...

– Да помогнат? Но нали казваш... че Нишките са били изгорени

още във въздуха?

– Няма смисъл да се пропуска и най-малката вероятност – отговори Ф'лар, внушавайки, че патрулът е само форма на предпазливост вместо необходимостта, която той всъщност беше.

Винсет преглътна, оглеждайки тревожно стаята за признаци на симпатия, но не срещна такива. Всеки знаеше, че скоро ще бъде в неговото положение.

– Патрули ще минат също над Керун и над Иген – Ф'лар погледна първо към Господаря Корман, след това към Господаря Бангер, които кимнаха тежко. – Нека също така да ви успокоя, че в течение на следващите три дни и четири часа няма да има повече атаки. – Ф'лар тупна с ръка по съответната карта. – Нишките ще започнат да падат приблизително тук над Телгар, ще продължат на запад през най-южните части на Кром, които са планински, и след това през Руата и южният край на Набол.

– И откъде си толкова уверен в това?

Ф'лар разпозна подигравателния глас на Мерон от Набол.

– Нишките не падат като засяти от пиян фермер, Господарю Мерон – отговори Ф'лар. – Те падат в точно определен порядък. Атаките траят точно по шест часа. Интервалите между атаките ще намаляват през следващите няколко Оборота с приближаването на Червената Звезда. След това в течение на около четиридесет Оборота, докато Червената Звезда преминава зад и около нас, атаките ще са на четиринадесет часа, прекосявайки континентите по определен начин.

– Ти си мислиш така – изсъска Мерон, и наоколо се чу тихо мърморене в знак на съгласие.

– Така казват Обучаващите Балади – намеси се Ларад твърдо.

Мерон хвърли злобен поглед на господаря на Телгар и продължи:

– Спомням си едно друго от твоите предсказания, че Нишките било трябвало да започнат да падат точно след Слънцестоенето.

– Което и стана – прекъсна го Ф'лар. – Като черен прах над северните Хранилища. Би трябвало да благодарим на щастливата ни звезда за отсрочката, която ни беше дадена, понеже този Оборот имаше необичайно дълга и студена зима.

– Прах? – запита Несел от Кром. – Този прах са били Нишки? – Той беше роднина на Факс и под влиянието на Мерон; възрастен човек, който беше научил няколко урока от кървавите начини на действие на агресивния си сродник, но не беше имал хитростта да подобни или да промени наученото. – Моето Хранилище още се изтупва от него. Опасен ли

е?

Ф'лар поклати глава съчувствено.

– От колко време черният прах пада над Хранилището ти? Седмици? Причинил ли е някаква вреда до момента?

Несел смръщи лице.

– Интересуват ме твоите карти, Водачо но Уейра – каза спокойно Ларад. – Ще ни дадат ли те точна справка колко често трябва да очакваме падане на Нишки над нашите Хранилища?

– Да. Също можете да имате предвид, че драконовите ездачи ще пристигат малко преди да започне падането – продължи Ф'лар. Ще са нужни обаче и някои допълнителни мерки от ваша страна, и именно за това свиквам този Съвет.

– Чакай малко – изръмжа Корман от Керун. – Искам едно копие на тези твои красиви карти за своя употреба. Искам да знам какво означават тези ивици и вълнисти линии. Искам...

– Разбира се, ще имаш свои собствени времеви таблици. Смятам да възложа на менестрела Робинтън – Ф'лар кимна с уважение към споменатия водач на Гилдия – да поеме грижата за копирането и да се погрижи всеки да разбира как се определя времето по тях.

Робинтън, висок и костелив мъж с набраздено и сиво като олово лице, се поклони дълбоко. По широките му устни пробяга лека усмивка при вида на пълните с надежда погледи, отправени към него от Господарите на Хранилищата. Неговите умения, подобно на тези на драконовите ездачи, бяха станали напоследък обект на много подигравки и тази нова почит го зарадва. Той имаше набито око за странното, и остро възбуждение. Положението, в което се беше оказал съмняващият се Перн, беше твърде иронично, за да не докосне вътрешното му чувство за справедливост. Сега той изрази радостта си чрез дълбок поклон и вежлива фраза.

– Наистина всички трябва да следят майстора. – Гласът му беше дълбок, думите – ясно артикулирани, без дори помен от провинциално то им замазване.

Ф'лар, който се готвеше да заговори отново, погледна остро към Робинтън, когато усети двойния смисъл на това едно изречение. Ларад също се извъртя към водача на менестрелите и бързо се изкашля.

– Трябва да имаме наши карти – намеси се той, изпреварвайки Мерон, който беше отворил уста, за да заговори. – Ще са ни нужни драконови ездачи, когато Нишките започнат да падат. Какви са тези допълнителни мерки? И защо са необходими?

Всички погледи отново бяха насочени към Ф'лар.

– Защото имаме само един Уейр там, където някога са летели шест.

– Но се носи слух, че Рамот е излюпила повече от четиридесет нови дракона – обади се някой от дъното на стаята. – И защо продължавате да Търсите още от нашите младежи?

– Четиридесет и един още непорасли дракона – каза Ф'лар. В себе си той се надяваше, че тази южна инициатива все пак ще свърши работа. В гласа на този човек имаше истински страх. – Те растат добре и бързо. Засега, докато Нишките не падат много често и Червената Звезда едва започва Преминаването си, един Уейр ще бъде достатъчен... ако имаме съдействието ви на земята. По традиция – той кимна тактично към Робинтън, официалният изразител на традициите – Хранилищата да отговарят само за жилищата си, които, разбира се, са добре защитени от огнените ями и голия камък. Сега обаче е пролет, и по високите места е оставена да расте спокойно буйна растителност. Посевите цъфтят в напояваните области. Всичко това представлява огромна площ, уязвима за Нишките, която един Уейр засега не е способен да патрулира без да изтощи напълно силите и на драконите, и на ездачите.

При тази спокойна декларация из стаята бързо се понесе изплашено и сърдито мърморене.

– Рамот скоро пак ще лети брачен полет – продължи Ф'лар, сякаш нищо не е чул. – Разбира се, друг път кралиците са започвали да снасят огромни люпила много Обороти преди критичното слънцестоене, а също и повече кралици. За нещастие, Йора беше стара и болна, а Неморт – несговорчива. Така че... – Той беше прекъснат.

– Вие, драконовите ездачи, с вашите големи и нафукани приказки ще докарате гибелта на всички нас!

– Обвинявайте сами себе си! – изгърмя гласът на Робинтън сред пискливите викове. – Разберете го до един. Уважавате Уейра по-малко, отколкото бихте уважавали леговището на вашия уер-пазач – и дори това е слаба дума! Само че сега крадците са около вас, и вие пищите защото бедното влечуго е пред смърт от недохранване. Ще го набиете, така ли? Когато го затваряхте в дупката му, защото се опитваше да ви предупреди? Да ви накара да се подготвите срещу нашествениците? Всичко това лежи на вашата съвест, не на тази на Уейра и на драконовите ездачи, които с достойнство изпълняваха дълга си да опазят рода на драконите жив в течение на толкова стотици Обороти... въпреки вашите протести. Колко от вас – тонът му беше като кинжал – са били щедри на данък и уважение към драконите? Колко пъти моите менестрели са ми се

оплаквали откакто станах водач на моята гилдия, че са ги били затова, че пеят старите песни, което е тяхно задължение? Драги ми Господари и Водачи на Гилдии, вие заслужавате единствено да цвърчите, затворени в каменните си Хранилища, и да оплаквате загиващите си на корен, преди да са цъфнали, посеви!

Той стана.

– „Няма да паднат никакви Нишки. Това е зимна приказка на менестрелите“ – изскърца той, имитирайки безпогрешно Несел. – „Тези драконови ездачи отмъкват реколтата и децата ни“ – продължи той със стегнат, подстрекателен тенор, който приличаше точно на Меровония. – Но сега истината е горчива като страха на смел мъж и трудна за преглъщане като плодовете на бодил. Заради всичко това, което сте им причинили, заслужавате драконовите ездачи да ви оставят на Нишките да измучат костите ви.

– Битра, Лемос и аз – взе думата с вдигната войнствено тъпа брадичка Райд, жилестият Господар на Бенден, – винаги сме изпълнявали дълга си към Уейра.

Робинтън се завъртя към него. Очите му искряха, докато той изгледа продължително говорилия.

– Да, изпълнявали сте го. От всичките големи Хранилища само вие трите сте били лоялни. Но вие, останалите – гласът му се извиси възмутено – аз, като говорител на моята гилдия зная до последната ви костичка вашето мнение по въпроса за драконите. Чух още първия шепот за вашето намерение да се надигнете срещу Уейра. – Той се разсмя хрипливо и посочи с дългия си пръст към Винсет. – Къде щеше да бъдеш ти днес, драги ми Господарю Винсет, ако Уейрът не беше ви отпратил да се влачите обратно, с надеждата, че вашите дами ще ви бъдат върнати? Всички вие – обвиняващият му пръст посочи подред всички Господари, които бяха участвували в споменатото безплодно усилие, – се надигнахте срещу Уейра именно защото „вече... няма... Нишки!“

Той постави юмруци на страните си и огледа събранието. На Ф'лар му се искаше да го поздравя. Не беше трудно да се види защо този човек беше водач на менестрелите, и Ф'лар беше благодарен, че той е на страната на Уейра.

– И сега, в този ключов момент, вие имате невероятното намерение да протестирате срещу мерките, които предлага Уейрът? – От мекия глас на Робинтън сега буквално капеха ирония и учудване. – Слушайте внимателно какво ви казва Водачът на Уейра и му спестете недостойните си зложелателства! – Той изсъска тези думи както баща би се скарал

на сгретило дете. – Ако не ме лъже паметта, – продължи той със спокоен разговорен тон, обръщайки се към Ф'лар, – вие търсехте нашето съдействие, уважаеми Ф'лар? С какво можем да ви помогнем?

Ф'лар се изкашля набързо.

– Ще искам Хранилищата да наблюдават собствените си полета и гори, ако е възможно и по време на атака, но във всички случаи задължително след като Нишките са отминали. Всички Нишки, които може да паднат и да се зароят, трябва да бъдат открити, отбелязани и унищожени. Колкото по-бързо бъдат намерени, толкова по-лесно е да се отървем от тях.

– Нямаме време да копаем ями за огън навсякъде... ще изгубим половината си посевна площ – възкликна Несел.

– Има и други начини, използвани през старите времена, които нашият Главен ковач сигурно ще знае – Ф'лар посочи с уважение към Фандарел, който беше най-точният прототип на ковач, съществувал някога.

Водачът на ковачите беше по-висок с няколко инча от всички останали мъже в Стаята на Съвета. Масивните му рамене и огромните мускулести ръце притискаха най-близките му съседи, въпреки че той внимаваше да не избутва когото и да било. Той се надигна като гигантско дърво, превърнато в човек. Палците му, подобни на животински рогове, бяха пъхнати в широкия колан, който препасваше средата на туловището му. Гласът му, направо нежен, като се имат предвид Оборотите над димящите пещи и наковалните, беше лек и несигурен баритон в сравнение с великолепия изговор на Робинтън.

– Тогава е имало машини, доколкото ни е известно – заговори той със спокоен, замислен тон. – Баща ми, да, именно той ми разказваше за тях като за една от особеностите на нашето умение. В Залата може да има схеми. Може и да няма. Такива неща не се запазват на кожи за дълго. – Той хвърли кос поглед под рунтавите си вежди към водача на кожарите.

– Сега трябва да се грижим за запазването на собствените си кожи – отбеляза Ф'лар, за да изпревари разгарянето на спор между Гилдите.

Фандарел избоботи нещо гърлено по такъв начин, че Ф'лар не беше сигурен дали звукът беше смеха му или израз на съгласие.

– Ще обмисля това. И другарите ми по гилдия също ще го обмислят – увери Фандарел Водача на Уейра. – Да се изгорят Нишките в земята, без да се навреди на почвата, може да не е лесно. Има, вярно е, разни течности, които изгарят и овъгляват. Ние използваме киселина, за да

гравирате изображения върху остриета и метални орнаменти. В Гилдията я наричаме агенотър. Има също и черната тежка вода, която лежи на повърхността на басейните в Иген и Бол. Тя гори дълго и с много топлина. И ако, както казваш ти, студените зими могат да разтрошават Нишките на прах, може би лед от най-студените северни земи може да замрази и разтроши заровилите се Нишки. Проблемът обаче е да докараме всичко това там, където са паднали Нишките, защото те надали ще ни направят честта да паднат там, където ни се иска на нас... – Той изкриви лице в гримаса.

Ф'лар го погледна изненадан. Разбираше ли този човек какъв хумор съдържат думите му? Не, той говореше с искрена загриженост. Водачът на ковачите се почеса по главата. Грубите му пръсти изтръгваха добре чувашо се стържене от жилавата, втвърдена от топлината коса.

– Хубав проблем. Хубав проблем – замислено отрони той, без да показва особен страх. – Ще помисля над него наистина здравата. – Той седна и масивната скамейка изскърца под тежестта му.

Водачът на Фермерите вдигна ръка, привличайки вниманието.

– Когато станах водач на гилдията си, ми попадна някаква справка за пясъчните червеи от Иген. Те някога са били използвани като защита...

– Никога не съм чувал Иген да е дал каквото и да било полезно освен пясък и горещина – отбеляза саркастично някой.

– Всяка идея е добре дошла – каза остро Ф'лар, опитвайки се да идентифицира нахалника. – Ако обичаш, Водачо на Гилдията, намери тази справка. Господарю Бангер от Иген, намери ми малко такива червеи!

Бангер, удивен от това, че пустинното му Хранилище внезапно придобива важно значение, кимна енергично.

– Докато открием по-ефикасни начини да унищожаваме Нишките, всички жители на Хранилищата трябва да бъдат организирани в наземни групи по време на атака, за да откриват и отбелязват къде са паднали Нишки, и да запалват в дупките огнен камък. Не искам всеки един да пострада, но знаем колко бързо се заравят Нишките надълбоко, и че не бива да бъде оставена да се размножава нито една. Вие ще изгубите повече – той съчувствено отправи жест към Господарите на Хранилищата – отколкото който и да е друг. Пазете не само себе си, защото заровилата се в границите на едно владение Нишка лесно ще порасте през тази граница в съседното владение. Мобилизирайте всеки мъж, жена и дете, както от фермите, така и от работилниците. Направете го веднага.

Стаята на Съвета беше изпълнена с напрежение и изумено разбиране, докато не стана да говори Зург, водачът на Тъкачите.

– И моята гилдия има какво да предложи... иначе не би било честно, след като имаме работа с тъкане всеки един ден от нашия живот... и уважаваме древните методи. – Гласът на Зург беше слаб и сух, и очите му в дълбоките си, набраздени гнезда, непрекъснато прескачаха от едно лице на друго.

– В Руатското Хранилище видях веднъж на една стена... къде ли е тази драперия сега, никой не знае. – Той погледна лукаво към Мерон от Набол, след това към Барген от Високите склонове, който беше се преборил там за титлата на Факс. – Беше стара като рода на драконите и показваше, освен всичко друго, вървящ човек, носещ на гръб някаква странна раница. Той държеше в ръка странен, дълъг колкото меч предмет, от който излизаха езици огън... великолепно втъкани с оранжево-червен цвят, който вече не познаваме... насочени към земята. Над него, разбира се, имаше плътно ято от дракони, повечето бронзови... и този истински драконово бронзов оттенък също сме го забравили... Така че помня това произведение по-скоро с това, което вече сме изгубили, отколкото с това какво изобразяваше то.

– Хвъргачка на огън? – пробоботи ковачът. – Хвъргачка на огън? – повтори той с отслабващ глас. – Хвъргачка на огън, – мърмореше той замислено. Веждите му бяха свити в титанично усилие. – Хвъргачка за какъв огън? Трябва да се обмисли. – Той наведе глава и престана да говори, толкова увлечен от обмислянето си, че престана да се интересува от дискусията.

– Да, добри ми Зург, всяка от професиите е имала много трикове, изгубени през отминалите векове – коментира иронично Ф'лар. Ако искаме да продължим да живеем, това познание трябва да бъде съживено... и то бързо. Особено бих се радвал да открием драперията, за която говори Майстор Зург.

Ф'лар изгледа многозначително тези Господари, които се бяха карали за седемте Хранилища на Факс след смъртта му.

– Тя може да ви компенсира всичко, което губите с лишаването си от нея. Предлагам тя да се появи в Руата. Или в залите на работилниците на Зург или Фандарел. Което е най-удобно.

Дочу се известно шумолене на раздвижени крака, но никой не потвърди, че я притежава.

– След това би могла да бъде върната на сина на Факс, който сега е Господар на Руата. – добави Ф'лар, донякъде удивен от тази си

великодушна справедливост.

Литол късо изпръхтя и огледа стаята. Ф'лар предполагаше, че той е удивен, и изпитваше известно съжаление за осиротелия Иаксом, отглеждан от толкова мрачен, макар и честен надзирател.

– Ако ни разрешите, Господарю Водач на Уейра, – намеси се Робинтън, – ние можем всички да спечелим, което се доказва и от вашите карти, ако се поразровим в собствените си Записи. – Той внезапно се усмихна с неочаквано загрижена усмивка. – Забелязвам, че съм позагубил почитта на хората, тъй като ние, Менестрелите, сме позабравили непопулярните балади и сме negliжирали някои от по-дългите Обучаващи Балади и Саги... поради липса на слушатели, а понякога и заради желанието ни да си опазим гърбовете.

Ф'лар приглуши смеха си с кашляне. Този човек беше гений.

– Трябва да видя тази Руатска драперия – избоботи внезапно Фандарел.

– Сигурен съм, че тя много скоро ще бъде в ръцете ти – увери го Ф'лар с повече убеденост, отколкото изпитваше в момента. – Уважаеми Господари, имаме много неща за правене. Сега, след като вече разбирате какво имаме срещу себе си, оставям във вашите ръце като водачи на отделните Хранилища и гилдии да организирате хората си по най-добрия начин. Водачи на Гилдии, насочете най-добрите си умове към решаването на нашите проблеми, прегледайте всички записи, които може да се окажат полезни за делото ни. Господари на Телгар, Кром, Руата и Набол, ще бъда с вас след три дни. Нерат, Керун и Иген, на ваше разположение съм, ако имате нужда от помощ за унищожаването на заровили се Нишки във вашите владения. Докато още имаме тук на разположение водача на Миньорите, кажете му своите нужди. Как е твоята гилдия?

– Радваме се, че търговията ни върви така добре – изкряка водачът на Миньорите.

Едва тогава Ф'лар забеляза как Ф'нор обикаля в сенките на прохода, опитвайки се да привлече погледа му. Кафявият ездач беше ухилен до уши, и отдалече си личеше, че бъка от новини.

Ф'лар се учуди как те са могли да се върнат толкова бързо от Южния континент, след това забеляза, че Ф'нор (отново) е почернял. Кимна леко с глава, подсказвайки на Ф'нор да отиде в спалните помещения и да изчака.

– Господари и Водачи на Гилдии, ще имате по един млад ездач на разположение за пренасяне на съобщения и за транспорт. А сега приятна сутрин.

Той излезе от Стаята на Съвета, претича по прохода нагоре към леговището на кралицата и се мушна между все още люлеещите се завеси, заварвайки Ф'нор да си налива чаша вино.

– Успяхме! – изкрещя Ф'нор, когато Водачът на Уейра влезе. – И не мога да схвана как успя да разбереш, че трябва да изпратиш точно тридесет и двама кандидати! Мислех, че обиждаш нашата благородна Придит. Но за четири дни тя снесе точно тридесет и две яйца. Всичко, което можах да направя, беше да се удържа да не поема насам, докато не се появи и последното яйце.

Ф'лар отвърна със сърдечен поздрав, облекчен от мисълта, че това вървящо на зле предприятие ще донесе поне тази полза. Сега всичко, което трябваше да направи той, беше да определи колко дълго е бил Ф'нор на юг преди неговата спешна визита тази нощ. Защото по усмихнатото и добре загоряло лице на Ф'нор липсваха следи на загриженост или изтощение.

– Няма ли яйце на кралица? – попита с надежда Ф'лар. С тридесет и две при първия експеримент те може би можеха да изпатят назад втора кралица и да пробват отново.

Лицето на Ф'нор се удължи.

– Не, въпреки че бях сигурен, че ще има. Но пък има четиринадесет бронзови. Тук Придит надмина Рамот – добави той гордо.

– Наистина. Как върви иначе Уейрът?

Ф'нор се намръщи, разтърсвайки глава във вътрешно объркване.

– Килара... е, добре, тя е проблем. Постоянно ни създава грижи. Т'бор изкарва с нея трудно, и е толкова чувствителен, че всеки спазва дистанция от него. – Ф'нор се отпусна малко. – Младият Н'тон става отличен водач на ято, и неговият бронзов може да надлети Т'боровия Орт, когато Придит излети на следващия си брачен полет. Не че искам Килара да е с Н'тон... или който и да било.

– Някакви проблеми със снабдяването?

Ф'нор гръмко се изсмя.

– Ако ти не беше толкова настоятелен, че не трябва да контактуваме с теб тук, бихме могли да ви снабдяваме с плодове и пресни зеленчуци, които са по-добри от всичко на север. Ядем, както се полага на драконови ездачи! Ф'лар, трябва да обсъдим идеята там да се построи снабдителен Уейр. След това никога няма да има нужда да се грижим за кервани с десетък и...

– Като му дойде времето. Хайде сега обратно. Знаеш, че тези посещения трябва да са кратки.

– Вярно е – съгласи се Ф'нор. – Е, не е чак толкова зле. Този път ме няма наоколо така или иначе.

– Вярно е, – съгласи се Ф'лар, – но гледай да не се объркаш и да не пристигнеш докато си още тук.

– Хммм? О, да, точно така. Забравих, че времето пълзи за нас и бърза за вас. Добре, няма да се връщам пак докато Придит не снесе второто люпило.

С радостно „довиждане“ Ф'нор излезе от стаята. Ф'лар гледаше след него замислено, докато се връщаше обратно към Стаята на Съвета. Тридесет и два нови дракона, четиринадесет от тях бронзови, изглеждаха немалка печалба. Май рискът си струваше. Или може би той ще нарасне още?

Някой се изкашля нарочно. Ф'лар вдигна поглед. Под арката, която водеше към Стаята на Съвета, стоеше Робинтън.

– Преди да мога да откопирам и да обяснявам на останалите тези карти, Водачо на Уейра, аз самият трябва да ги разбирам напълно. Позволих си да остана след другите.

– Ти си приятен събеседник, Водачо на Менестрелите.

– Защищаваш благородна кауза, Водачо на Уейра. – Очите на Робинтън проблеснаха зловещо. – Молах се в името на Първото Яйце да получа възможност да говоря пред толкова благородна аудитория.

– Чаша вино първо?

– Бенденските лози са обект на завист из цял Перн.

– Ако някой има палат, подходящ за толкова деликатен аромат.

– Той внимателно се отглежда от знаещите.

Ф'лар се чудеше кога човекът ще престане да си играе на думи. Имаше си и други грижи освен изучаването на времевите таблици.

– Спомням си една балада, която бях изоставил, когато станах водач на моята гилдия, тъй като не можеше да бъде обяснена – каза той с израз на благоразумие след като одобрително се наслади на виното. – Песента не е приятна нито като мелодия, нито като думи. Менестрелите развиват известно чувство към това какво ще бъде прието и какво ще бъде отхвърлено... със сила – намръщи се той на спомените си. – Реших, че тази балада е неприятна както на певците, така и на слушателите, и я извадих от употреба. Сега, подобно на онази драперия, тя има нужда да бъде открита отново.

След смъртта му инструментът на С'ган беше окачен на стената на Стаята на Съвета докато не бъде избран нов Менестрел на Уейра. Китарата беше много стара. Дървото ѝ беше изтъняло. Главният менестрел я

пое с възхищение, подръпвайки лекичко струните, за да чуе тона им, и повдигна вежди при приятния глас на инструмента.

Той дръпна дисонансен акорд. Ф'лар се учуди дали инструментът се е разстроил или певецът по някаква случайност е закачил погрешна струна. Но Робинтън повтори странния дискорд, след което изпя неправилен тъжен тон, който смущаваше още повече, отколкото първите ноти.

– Казах ти, че песента не е приятна. И се чудя дали не знаеш отговорите на въпросите, които задава тя. Защото аз напоследък много пъти съм се чудил над загадките ѝ.

След това той внезапно премина към певчески тон.

Изчезнали някъде напред, те не спират,
Отекват ехота, без отговор умират,
Открит, прашен, празен е Уейрът така.
Къде ли изчезнаха всички сега?

Къде отлетяха всичките дракони?
Оставиха Уейра на дъжда и вятъра.
Животните вече сами търсят паша.
Къде се стопихте, пазители наши?

В друг Уейр сега ли сте вий, гордост наша,
Де Нишки жестоки днес други заплашват?
В друг свят ли всички преминаха вчера?
Защо, о, защо днес празен е Уейра?

Отекна и последният печален тон.

– Разбира се, ти се досещаш, че песента е била записана за пръв път в нашите анали преди около четиристотин Оборота – каза тихо Робинтън, държейки внимателно китарата. – Червената Звезда току-що е била излязла от Преминаването си. Хората са усетили изключително болезнено внезапното изчезване на населението на пет Уейра и са били много загрижени. О, да, сигурно по това време те са имали обяснение... може би и повече от едно, но никое... нито едно... не е записано. – Робинтън наблегна на паузата.

– И аз не намерих нищо записано – отвърна Ф'лар. – В интерес на истината, имам тук всички Записи, донесени от другите Уейрове... за да мога да съставя точните времеви таблици за атаките. И тези Записи от

другите Уейрове просто свършват... – Ф'лар направи отсичащ жест с ръка. – В Записите на Бенден няма никакво споменаване на болести, смърт, огън, бедствия – нито една дума обяснение за внезапното прекъсване на обичайните връзки между Уейровете. Бенденските Записи продължават безгрижно, но само за Бенден. Има някакъв запис, който се отнася за масово изчезване... започването на патрул из цял Перн, не само за непосредствените отговорности на Бенден. И това е всичко.

– Странно – замисли се Робинтън. – След като опасността от Червената Звезда вече е отминала, драконите и ездачите може да са преминали между, за да облекчат натоварването на Хранилищата. Но аз просто не мога да повярвам такова нещо. Записите на нашата Гилдия споменават, че реколтата е била лоша и че е имало няколко природни бедствия... освен Нишките. Мъжете могат да бъдат благородни, и драконовите ездачи най-много от всички, но масово самоубийство? Просто не мога да приема такова обяснение... не и за драконови ездачи.

– Моите благодарности – каза Ф'лар с лека ирония.

– Няма нужда – отвърна Робинтън с благородно кимване.

Ф'лар прихна одобрително.

– Виждам, че сме станали не само твърде закостенели, но и твърде привързани към Уейра.

Робинтън пресуши чашата си и я загледа жално, докато Ф'лар не я напълни отново.

– Е, вашата изолация си имаше някаква цел, вие си знаете каква, и ти се справи великолепно с този бунт на Господарите. Щях да се задуша от смях! – отбеляза Робинтън с широка усмивка. – Да им откраднеш жените за времето, необходимо за дракон да си поеме дъх! – Той отново се изсмя, след което внезапно стана сериозен и погледна Ф'лар право в очите.

– Достатъчно съм свикнал да усещам това, което човек не казва на глас, така че подозирам, че на този Съвет ти недоизказа много неща. Можеш да бъдеш напълно уверен в дискретността ми... и... в моята и на моята нещастна гилдия поддръжка от цяло сърце. Простичко казано, как ние, менестрелите, можем да ти помогнем? – изтръгна той от китарата бодър марш. – Да ускорим пулса на хората с балади за минала слава и успехи? – Мелодията, изтръгваща се изпод мяркашите се пръсти, внезапно се промени на горд, целенасочен ритъм. – Да подготвим техните физически и духовни сили за трудности?

– Ако всички твои менестрели можеха да развълнуват хората като теб, не бих имал никакви грижи, с които още около петстотин дракона

да не могат да се справят на минутата.

– О, тогава въпреки смелите ти думи и разграфени карти, ситуацията е – дисонансно издрънчаване на китарата подчерта последните му думи – по-отчаяна, отколкото ти предвидливо не ни съобщи.

– Може би.

– Тези хвъргачки на огън, които си припомни старият Зург и които Фандарел трябва да възстанови... ще повишат ли те шансовете ни?

Ф'лар замислено изгледа проницателния менестрел и бързо взе решение.

– Дори пясъчните червеи от Иген биха ни помогнали, но с въртене-то на Перн и приближаването на Червената Звезда атаките ще стават все по-чести, а ние имаме само седемдесет и два нови дракона в добавка към тези, които имахме вчера. Един вече е мъртъв, а няколко няма да могат да летят няколко седмици.

– Седемдесет и два? – прекъсна го остро Робинтън. – Рамот излюпи само четиридесет, и те все още са твърде млади, за да могат да дъвчат огнен камък.

Ф'лар разказа за експедицията на Ф'нор и Лесса, която протичаше в момента. След това разказа за новата поява и предупреждението на Ф'нор, както и за факта, че експериментът е бил частично успешен, с излюпването на тридесет и два нови дракона от първото люпило на Придит. Тук Робинтън отново го прекъсна.

– Как може Ф'нор вече да се е върнал, когато още не си разбрал от него и Лесса, че на Южния континент ще има подходящо за Уейр място?

– Драконите могат да се придвижват между различните времена така, както и между различните места. Те отиват толкова лесно когато трябва, колкото и където трябва.

Очите на Робинтън се разшириха, докато той се справяше с тази изумителна новина.

– Именно така изпреварихме атаката при Нерат вчера сутринта. Върнахме се два часа назад между времената, за да посрещнем Нишките докато те падаха.

– Наистина ли можете да се връщате назад? Колко назад?

– Не зная. Докато я обучавах да лети с Рамот, Лесса неволно се върна към Руатското Хранилище тринадесет Оборота назад, към сутринта, когато хората на Факс я нападнаха от околните височини. Когато тя се върна в настоящето, аз опитах да прескоча между времената около десет Оборота назад. За драконите е много просто да се придвижват между

времена и места, но като че ли се отразява много зле на ездачите. Вчера, когато се върнахме от Нерат и трябваше да тръгваме за Керун, имах чувството, че са ме проснали по гръб в Игенската пустиня и са ме оставили да се изсуша до костите. – Ф'лар поклати глава. – Очевидно сме успели да изпратим Килара, Придит и останалите десет Оборота назад, защото Ф'нор вече ми съобщи, че е изкарал там няколко Оборота. Изтощението на хората обаче се засилва непрекъснато. Но дори и седемдесет и два възрастни дракона също ще са от полза.

– Изпрати ездач напред във времето, за да видиш дали ще бъдат достатъчни – предложи Робинтън в желанието си да помогне. – Ще ти спести грижите за известен период.

– Не зная как да стигна във време, което още не е настъпило. Знаеш, че ездачът трябва да даде на дракона си отправна точка. Как можеш да направиш справка за време, което още не е минало?

– Имаш въображение. Представи си го.

– И може би ще изгубя дракон, когато нямам нито един излишен. Не, трябва да продължа... тъй като очевидно съм успял, съдейки по връщанията на Ф'нор... както съм решил да започна. Което ми напомня, че трябва да наредя да си стягат багажа. След това ще разгледаме времеви-те карти заедно.

Обаче едва преди вечерята, която яде заедно с Водача на Уейра, Водачът на Менестрелите беше сигурен, че разбира свободно картите и че може да започне да ги копира.

На морските вълни през пустошта,
Където драконово ято рядко ще се мерне,
Летят кафяв и златен в пролетта,
Земята гледат те дали от прах е черна.

Докато Рамот и Кант пренасяха Лесса и Ф'нор нагоре към Звездния камък, те видяха първите от Господарите на Хранилицата и от Водачите на Гилдиите да пристигат на Съвета.

Те бяха решили, че ще стигнат най-лесно до Южния континент отпреди десет Оборота, като първо се върнат десет години назад към Уейра отпреди десет Оборота, който Ф'нор помнеше. След това щяха да се преместят между местата до точка над морето, близо до брега на изоставения Южен континент, толкова близо до него колкото Записите можеха да им дадат отправна точка.

Ф'нор накара Кант да си припомни определен ден преди десет Оборотата, а Рамот получи отправната точка от кафявия дракон. Ужасяващият студ на между прекъсна дишането на Лесса, и когато тя видя отново за момент нормалния живот на Уейра, изпита голямо облекчение, преди драконите да ги прехвърлят между местата над развълнуваното море.

Пред тях, преливайки в пурпур в облачния и мрачен ден, се простираше Южният континент. Лесса усещаше как несигурността от прехода във времето се заменя от нова тревога. Рамот се плъзгаше напред с големи удари на крилете си, насочена към далечния бряг. Кант галантно се опитваше да поддържа същата скорост.

Той е само един кафяв дракон, скара се Лесса на златната кралица.

Щом лети с мен, ще трябва да си поразмърда крилете, отвърна Рамот хладно.

Лесса се усмихна, мислейки си тайничко, че Рамот все още е засегната от това, че не ѝ се е разрешавало да лети с другарите от люпилото си. Известен период от време мъжките щяха да имат проблеми с нея.

Те най-напред видяха ято уерови птици и разбраха, че на континента ще трябва да има някаква растителност. Уеровите птици се хранят със зеленина, макар и да могат да изкарат само на случайни личинки и корени, ако е необходимо.

Лесса помоли Кант да предаде въпросите на ездача си. Ако Южният континент е бил изсмукан до гола скала от Нишките, как се е прихванала нова растителност? И откъде идват тези уерови птици?

Някога да си виждала шушулките да се разтварят и семената да биват отнесени от вятъра? Някога да си забелязвала, че уеровите птици отлитат на юг след есенното слънцестоене?

Да, но...

Да, но!

Но самата почва там е била унищожена от Нишките!

За по-малко от четиристотин Оборотата дори обгорените планински гребени на нашия континент започват да се раззеленяват напролет, предаде Ф'нор през Кант, така че не е трудно да се предположи, че и Южният континент е могъл да се върне към живот.

Дори със скоростта, наложена от Рамот, беше необходимо време, за да достигнат назъбената брегова линия с нейните заплашителни хълмове, отразяващи сивия сумрак в острите си камъни. Лесса се намръщи вътрешно, но помоли Рамот да се издигнат по-нависоко, за да може да види над скалните гребени. От тази височина всичко изглеждаше сиво и пусто.

Внезапно слънцето проби облачния слой и сивото се разтвори в плътно зелени и кафяви наситени цветове, живото зелено на буйна тропическа гора и кафявото на могъщи стволоче на дървета и лози. Триумфалният вик на Лесса, урато на Ф'нор и пиринчените гласове на драконите се сляха в едно. Уеровите птици, изплашени от необичайния звук, се надигнаха с крясъци за опасност от гнездата си.

Отгътък брега земята се издигаше в джунгли и тревисти плата, подобни на среден Бол. Въпреки че търсиха цяла сутрин, те не успяха да намерят подходящи скали, където да бъде подслонен новият Уейр. Лесса се чудеше дали това е спомогнало за неуспеха на начинанието.

Обезкуражени, те кацнаха на една висока площадка близо до малко езеро. Времето беше топло, но не подтискащо горещо, и докато Ф'нор и Лесса обядваха, двата дракона се плискаха освежаващо във водата.

Лесса се чувствуваше зле и хлябът и месото не й се струваха особено апетитни. Тя забеляза, че и Ф'нор е неспокоен и постоянно хвърля тайно погледи около езерото и към границата на джунглата.

– Какво всъщност очакваме? Уеровите птици не стрелят, и дивите уерове никога не биха се приближили до дракон. Докато дойде Червената Звезда има още десет години, така че не може да има каквито и да било Нишки.

Ф'нор сви рамене, правейки физиономия като на овца, докато подхвърляше недояденото парче хляб обратно в кутията за храна.

– Сигурно просто мястото ни се струва твърде празно – предположи той, оглеждайки се наоколо. Забеляза узрял плод, увиснал от лунноцветна лоза.

– Ето това там ми изглежда познато и годно за ядене, и надали ще има вкус на пълна с прах уста.

Той се покатери тромаво и откъсна оранжевочервения плод.

– Мирише чудесно, прилича на зрял, изглежда зрял – декларира той и ловко разряза плода. Усмехнатото подаде първото парче на Лесса, отрязвайки друго за себе си. След това го вдигна предизвикателно.

– Нека хапнем и умрем заедно!

Единственото, което тя можеше да направи, беше да се размее и да му върне поздрава. Те отхапаха от сочното месо на плода едновременно. От ъгълчетата на устата й покапа сладък сок, и Лесса бързо облиза устните си, за да улови и последната капка от великолепната течност.

– Ще умрем щастливи... или поне аз – извика Ф'нор, отрязвайки още от плода.

И двамата получиха известна доза сигурност от експеримента, и

събраха сили да продължат да обсъждат дискомфорта си.

– Мисля, – предположи Ф'нор, – че това се дължи на липсата на върхове и пещери и на спокойната красота на това място, на увереността, че тук няма други хора или животни, освен нас.

Лесса кимна в знак на съгласие.

– Рамот, Кант, ще се разтревожите ли, ако нямате Уейр?

Не винаги сме живели в пещери, отговори Рамот някак си високомерно, докато се плискаше в езерото. Вълните достигаха нагоре по брега почти до мястото, където Лесса и Ф'нор бяха седнали върху съборен дънер. Слънцето тук е топло и приятно, водата освежава. Бих се радвала да съм тук, но не ми е писано да дойда.

– Не е в настроение – прошепна Лесса на Ф'нор. – Остави ги тогава на Придит, скъпа! – успокояващо се обърна тя към златната кралица. – Ти си и Уейрът, и всичко!

Рамот се гмурна под водата, изпускайки пяна вместо отговор.

Кант потвърди, че той изобщо няма нищо против да живее без Уейр. Сухата земя би била по-топла от камъка за спане, след като се вдлъбне достатъчно под формата на тялото му. Не, той не би се оплакал от липсата на пещера, докато има какво да яде.

– Ще трябва да докараме животни – обмисляше Ф'нор. – Достатъчно, за да се гледа стабилно стадо. Разбира се, и уеровите птици тук са огромни. Между другото, мисля, че това плато няма изходи. Няма да има нужда да ограждаме животните, въпреки че ще е по-добре да проверя. Иначе това плато с езерце и достатъчно свободно място за Хранилища изглежда идеално. Просто излез навън и си откъсни закуската от дървото.

– Може би ще е добре да изберем тези, които не са израснали в Хранилищата – добави Лесса. – Те няма да се чувствуват толкова зле далеч от защитните хълмове и сигурността на камъка. – Тя кратко се изсмя. – Робиня съм на навиците си в по-голяма степен, отколкото предполагам. Всичките тези открити места, пусти и тихи, ми изглеждат... непристойни. – Тя деликатно сви рамене, оглеждайки широката открита равнина зад езерото.

– Плодовити и красиви – поправи я Ф'нор, подскачайки, за да събере повече от оранжевочервените плодове. – Това ми се струва необикновено вкусно. Не мога да си спомня каквото и да било толкова сладко и сочно от Нерат, но въпреки това това е същият вид.

– Безспорно по-добро от това, което получава Уейрът. Подозирам, че Нерат заделя първо за себе си и най-накрая за Уейра.

И двамата започнаха да се тъпчат лакомо.

По-нататъшният оглед показа, че платото е изолирано и че е достатъчно, за да изхрани огромно стадо от животни за храна на драконите. То свършваше с остър пад от няколко драконови височини над плътната джунгла от едната страна и с надвиснал над морето бряг от другата. Дърветата щяха да осигурят материал за жилища на населението на Уейра. Рамот и Кант упорито настояваха, че драконите ще бъдат напълно доволни и от плътния покров на джунглата. Тъй като тази част от континента беше подобна по климат на Горен Нерат, нямаше да има нито убийствени горещини, нито неприятни студове.

Ако обаче Лесса се радваше, че си тръгва, то на Ф'нор му се искаше да остане още.

– Можем да се върнем през времето и пространството обратно, – настоя накрая Лесса, – така че да бъдем в Уейра за късния следобяд. Господарите сигурно ще са си тръгнали дотогава.

Ф'нор се съгласи, и Лесса се подготви за прехода между. Та се чудеше защо преходът между към друго време я тревожеше повече, отколкото към друго място, а нямаше какъвто и да било ефект върху драконите. Рамот, усещайки депресията на Лесса, измърка окуражаващо.

Дългата-предълга нощ на страховития студ на между места и времена внезапно завърши в слънчевата светлина над Уейра.

Някак си изненадана, Лесса видя как вързопи и торби се търкалят пред Долните Пещери, докато драконовите ездачи наблюдават товаренето на животните им.

– Какво става? – възкликна Ф'нор.

– О, просто Ф'лар предвиждаше успех – увери го Лесса бойко.

Мнемет, който наблюдаваше суматохата от скалната площадка пред леговището на кралицата, изпрати на пътешествениците поздрав и съобщението, че Ф'лар иска те да отидат при него веднага, щом се върнат.

Намериха го прегърбен, както обикновено, над някои от най-старите и най-трудни за разчитане Записи, които беше донесъл в Стаята на Записите.

– Е? – запита той, приветствувайки ги с широка усмивка.

– Зелен, цъфтящ и годен за живот – съобщи Лесса, наблюдавайки го съсредоточено. Той знаеше и още нещо. Е, тя се надяваше той да внимава какво говори. Ф'нор не беше глупак, а това предварително познание беше опасно.

– Именно това се надявах толкова много да чуя – продължи

спокойно Ф'лар. – Разкажете ми подробностите за това какво сте видели и открили. Добре ще е да се запълнят празните места по картата.

Лесса остави Ф'нор да разкаже повечето неща. Ф'лар го слушаше с искрено внимание, водейки си бележки.

– Започнахме да подготвяме нещата тук и да предупреждаваме ездачите, че ще дойдат с теб, за в случай, че експедицията излезе успешна – каза той, когато Ф'нор привърши с отчета. – Помни, имаме само три дни в това време, за които да започнем мисията ви десет Оборота назад. Ние нямаме нито една излишна минута. И трябва да имаме много повече възрастни дракони, готови да летят над Телгар след три дни. Така че въпреки че за вас ще са изминали десет Оборота, тук ще са изтекли само три дена. Лесса, идеята ти, че израслите във фермите ще понесат по-добре нещата изглежда добра. За щастие, сегашното ни Търсене за кандидати за ездачи на драконите, които Придит ще излюпи, ще бъде главно сред фермите и работилниците. Тук нямаме проблеми. И повечето от тридесет и двамата са малко над десетгодишни.

– Тридесет и двама? – възкликна Ф'нор. – Трябва да имаме поне петдесет. Дракончетата трябва да имат някакъв избор, дори ако кандидатите свикнат с яйцата преди излюпването им.

Ф'лар сви рамене безразлично.

– Изпрати обратно за повече. Ти ще имаш време, не го забравяй. – Той изхъмка, сякаш смяташе да добави нещо, но се беше отказал от него.

Ф'нор нямаше време да продължи обсъждането с Водача на Уейра, тъй като Ф'лар мигновено изстреля серия допълнителни инструкции.

Ф'нор трябваше да вземе ездачите от своето ято, за да помогне в тренирането на младите ездачи. Щяха да вземат също четиридесетте млади дракона от първото люпило на Рамот, Килара с нейната кралица Придит и Т'бор с неговия бронзов Пиант. Младият бронзов дракон на Н'тон може би също щеше да бъде готов да лети в брачен полет, когато Придит станеше готова, така че младата кралица щеше да има поне двама бронзови на разположение.

– Ами ако бяхме намерили континента опустошен? – запита Ф'нор, все още удивен от увереността на Ф'лар. – Какво щяхме да правим тогава?

– О, щяхме да ги изпратим назад например във Високите склонове – отговори твърде бодро Ф'лар, но бързо продължи. – Би трябвало да изпратят и още бронзови, но имам нужда от всекиго тук за търсенето на паднали Нишки над Керун и Нерат. Вече са намерили няколко паднали

в Нерат. Предадох ми, че Винсет е на ръба на инфаркта от страх.

Лесса отправи кратък коментар към споменатия Господар на Хранилище.

– Какво стана тази сутрин на срещата? – запита Ф'нор, припомняйки си я.

– Няма никакво значение. Тази вечер ще трябва да започнеш прехвърлянето между, Ф'нор.

Лесса изгледа Водача на Уейра внимателно и продължително и реши, че ще трябва да разбере точно какво е станало много скоро.

– Би ли ми нахвърлила няколко отправни точки, Лесса? – запита Ф'лар.

В очите му имаше ясна молба, когато ѝ подаваше чистата кожа и стилото. Той не искаше тя да задава каквито и да било въпроси, които биха предупредили Ф'нор. Тя въздъхна и взе инструмента за рисуване.

Тя рисуваше бързо, Ф'нор също добави един-два детайла, и скоро пред тях вече лежеше прилична карта на платото, което бяха избрали. След това внезапно очите ѝ изгубиха фокус и тя усети световъртеж.

– Лесса? – Ф'лар се наведе над нея.

– Всичко се... движи... върти се... – Тя рухна заднешком в ръцете му.

Ф'лар надигна лекото ѝ тяло на ръце и размени разтревожени погледи със своя полубрат.

– Как се чувствуваш? – запита Водачът на Уейра Ф'нор.

– Уморен, но нищо повече от това – увери го кафявият ездач, докато викаше по сервизния проход да дойде Манора и да изпратят горещ клах. Без съмнение той имаше нужда от това.

Ф'лар постави Стопанката на Уейра на леглото и я зави внимателно.

– Това не ми харесва – мърмореше той, спомняйки си бързо какво му беше споменал Ф'нор за проблемите с Килара, които той просто нямаше как да знае как ще свършат. Защо при Лесса нещата трябваше да напредват толкова бързо?

– Скачането през времето кара човек да се чувствава... – Ф'нор спря за момент, търсейки точните думи – Не напълно... цял. Ти отиде между времената да се сражаваш при Нерат вчера...

– Сражавах се, но нито ти, нито Лесса сте се сражавали когато и да било днес – напомни му Ф'лар. – Сигурно има някакво вътрешно... умствено... душевно потрисане просто от преминаването между времената. Виж, Ф'нор, бих искал само ти да идваш обратно, след като веднъж вече

стигнете до Южния Уейр. Ще го заповядам и ще накарам Рамот да забрани на драконите. По този начин никоой ездач няма да си научи да се връща обратно дори ако му се прииска. Тук има някакъв фактор, който може да е по-сериозен, отколкото предполагаме. Нека да не поемаме ненужни рискове.

– Съгласен съм.

– И една друга подробност, Ф'нор. Подбирай внимателно кога точно ще се връщаш, за да ме видиш. Не бива да прескачаш между в което и да било време, когато ти си тук. Не мога дори да си представя какво би станало, ако се сблъскаш със себе си по прохода, и не искам да те загубя.

В рядък за него израз на чувства, Ф'нор здраво стисна рамото на своя полубрат.

– Помни, Ф'нор. Бях тук цяла сутрин и ти не си се връщал обратно от първото пътешествие чак до средата на следобеда. И помни също че ние имаме само три дни. Вие имате десет Оборота.

Ф'нор излезе, пропускайки Манора да влезе в стаята.

Жената не можа да открие каквато и да била очевидна причина за състоянието на Лесса, и те накрая решиха, че може би се дължи просто на преумората: вчерашното изтощение, когато Лесса трябваше да предава съобщенията между драконите и ездачите, последвано от огромния скок между времената днес.

Когато Ф'лар излезе, за да пожелае на пътешествениците на юг приятен път, Лесса спеше нормален сън. Лицето ѝ беше бледо, но дишаше спокойно.

Ф'лар накара Мнемет да предаде на Рамот забраната, която той искаше кралицата да запечати във всички дракони, отиващи на пътешествието. Рамот се подчини, но предаде като забележка на бронзовия дракон, който пък я предаде на Ф'лар, че всички отиват на какви ли не приключения, докато тя, кралицата на Уейра, трябва да си седи у дома.

Едва натоварените дракони изчезнаха един по един от небето над Звездния камък, и младият ездач, придаден към Нератското Хранилище като вестносец пристигна в Уейра. Лицето му беше побеляло от страх.

– Водачо на Уейра, намерени са много нови заровили се Нишки, и не могат да бъдат изгорени само с огън. Господарят Винсет ви чака.

Ф'лар можеше много добре да си представи какво прави Винсет в момента.

– Седни и вечеряй, момчето ми, преди да тръгнеш обратно. Ей сега тръгвам.

Докато вървеше към спалнята, той чу как Рамот издава дълбок гърлен звук. Беше се излегнала да си почива.

Лесса все още спеше. Едната ѝ длан беше свита под бузата, тъмната ѝ коса висеше от ръба на леглото. Тя изглеждаше деликатна като дете и много скъпа за него. Ф'лар се усмихна вътрешно. Значи тя ревнуваше от вчерашните намерения на Килара. Той беше приятно поласкан. Лесса никога нямаше да научи от него, че Килара, въпреки откритата си красота и чувствена натура не го привличаше и на една десета колкото непредсказуемата, мрачна и деликатна Лесса. Дори упоритото ѝ твърдоглавие и острият и зъл хумор добавяха вкус на връзката им. С нежност, която никога не би показал, ако тя беше будна, Ф'лар се наведе и я целуна по устните. Тя се размърда и се усмихна, въздишайки леко насън.

Връщайки се с нежелание към задълженията си, Ф'лар я остави така. Докато преминаваше покрай кралицата, Рамот надигна голямата си клинообразна глава. Многофасетните ѝ очи ярко фосфоресцираха, докато тя оглеждаше Водача на Уейра.

– Мнемет, предай, ако обичаш, на Рамот да влезе във връзка с дракончето в работилницата на Фандарел. Бих искал Водачът на ковачите да дойде с мен в Нерат. Искам да видя какво може да направи неговият агентър на Нишките.

Рамот кимна, когато бронзовият дракон ѝ предаде съобщението.

Направено е, и зеленият дракон идва веднага щом смогне, събщи Мнемет на ездача си. Това разговоряне е по-лесно да се прави когато Лесса е будна, измърмори той.

Ф'лар се съгласи безпрекословно. Вчера, по време на битката, това беше голямо предимство, и се очертаваше да бъде все по-полезно.

Може би щеше да бъде по-добре ако тя се беше опитала да говори през времето с Ф'нор... но не, Ф'нор се връщаше обратно.

Ф'лар влезе в Стаята на Съвета, все още не губещ надежда, че някъде из неразчитаемите части на старите Записи ще бъде скрито това, от което той толкова отчаяно се нуждаеше. Тази игра трябваше да има някакъв изход. Ако не южната им идея, то нещо друго. Но все нещо!

Не само телосложението, но и самообладанието на Фандарел беше желязно. Той гледаше с пълно спокойствие оголеното кълбо Нишки, които се гърчеха и преплитаха отвратително.

– Стотици и хиляди само в това заравяне – редеше Господарят Винсет от Нерат с истеричен тон и размахваше хаотично ръце към плантацията от млади дървета, в която беше открита Нишката. – Тези фиданки продължават да изсъхват, докато вие стоите и гледате. Направете нещо!

Още колко млади дървета ще погинат само на това поле? Още колко Нишки са се изплъзнали от драконовия огън вчера? Къде е драконът, за да ги изгори? Защо само стоите и гледате?

Ф'лар и Фандарел не му обръщаха никакво внимание. И двамата бяха и удивени, и отвратени от първата си гледка на подземния стадий на древния им враг. Въпреки паническите проклетия на Винсет, това беше единствената Нишка на този склон. Ф'лар не смееше да си представи колко ли още са се изплъзнали вчера на драконите и са достигнали до топлата и плодородна почва на Нерат. Ако бяха имали достатъчно време, за да поставят наблюдатели, които да следят падането на моталата Нишки... Разбира се, те можеха да поправят тази грешка при Телгар, Кром и Руата след три дни. Но това не беше достатъчно. Не беше достатъчно.

Фандарел направи жест към двамата ковачи, които го съпровождаха. Те носеха странно съоръжение: голям метален цилиндър, към който беше прикрепена тръбичка с разширение накрая. На другия край на цилиндъра имаше друга къса тръбичка, свързана с къс цилиндър с бутало в него. Единият ковач работеше енергично с буталото, докато другият, борейки се с треперенето на ръцете, насочи края с разширението към заровилата се Нишка. След като помпиерът кимна, другият завъртя малка ръчка на разширението, насочвайки го внимателно към Нишката, надалеч от себе си. От разширения край пръснаха капчици и заваляха в дупката. В момента, в който те докоснаха Нишките, от тях се заиздига пара. След малко от бледите гърчещи се влакна беше останала само черна димяща маса. Фандарел отпрати ковачите и още дълго стоя над изкопа. Накрая избоботи нещо и намери една дълга пръчка, с която разбута и надигна остатъците. Нито една Нишка не мърдаше.

– Хъм, – изръмжа той с очевидно задоволство. – Надали обаче можем да си позволим да разкопаваме всяка една заровила се. Имам нужда от друга.

Заедно с непрекъснатото мънкация и размахващ ръце Винсет те бяха съпроводени от водачите в джунглата до друга, неразбутана заровила се Нишка на брега на джунглата. Нишките се бяха заровили в земята до огромно дърво, което вече се накланяше.

Фандарел направи с пръчката си малка дупка в разровената земя и махна на ковачите си. Помпиерът енергично се зае със своята задача, а пръскачът нагласи тръбичката и я пхна в дупката. Фандарел даде знак да започват и преброи бавно до десет, преди да им каже да престанат. От мъничката дупка струеше дим.

След като изчака малко, Фандарел нареди на хората от джунглата да копаят, като ги предупреди да внимават да не се доближават до агентотерната течност. Когато Нишките бяха открити, киселината беше вече свършила работата си, оставяйки само напълно овъглена маса от влакна.

Фандарел изкриви лице и се почеса по главата в знак на неудовлетвореност.

– И така отнема твърде много време. По-добре да се хващат, докато са още на повърхността – пробоботи водачът на ковачите.

– По-добре да се уловят още във въздуха – дърдореше Господарят Винсет. – И какво ще направи цялата тази гадост на младите ми градини? Какво ще остави от тях?

Фандарел се завъртя, сякаш забелязваше изплашения Винсет за пръв път.

– Дребосъко, това, с което пръскате дърветата си напролет, е разреден агентотер. Вярно е, че това поле ще бъде изгорено в течение на няколко години, но поне не е пълно с Нишки. Щеше да бъде по-добре, ако можехме да разпръснем киселината високо във въздуха. Тогава тя щеше да падне долу и да се разреди до безвредност – и да помогне за опрашването по отличен начин. – Той се замисли, почесвайки се със скърцане по главата. – Младите дракони биха могли да вдигнат пръскачите във въздуха... Хмм... Една възможност, но апаратът все още е твърде обемист. – Той обърна гръб на изненадания Господар на Хранилището и запита Ф'лар дали драперията се е намерила.

– Още не мога да открия как да накарам тръбата да изхвърля пламък. Сглобих този механизъм от това, което правим за фермерите-овощари.

– Все още очаквам новости за нея – отвърна Ф'лар, – но този твой спрей е ефективен. Заровилите се Нишки са мъртви.

– И пясъчните червеи са ефективни, но не са напълно ефикасни – избоботи неудовлетвореният Фандарел. Той внезапно махна на помощниците си и се отдалечи в настъпващата тъмнина към драконите.

В Уейра очакваше завръщането им Робинтън. Външното му спокойствие едва прикриваше вътрешното въодушевление. Той дипломатично се поинтересува от работата на Фандарел. Ковачът изръмжа и сви рамене.

– Цялата ми гилдия работи.

– Водачът на Ковачите е твърде скромен – намеси се Ф'лар. – Той вече направи гениално устройство, което пръска агентотер върху заровилите се Нишки и ги превръща в овъглена маса.

– Не е ефикасно. Харесва ми идеята за хвъргачката на огън – каза ковачът. Очите на безизразното му лице блещукаха. – Хвъргачка на огън – повтори той с отвлечен поглед. След това разтърси глава така, че вратът му запука.

– Тръгвам. – кимна той кратко на менестрела и на Водача на Уейра и ги остави сами.

– Харесва ми ангажираността на този човек с идеята – отбеляза Робинтън. Въпреки учудването му от ексцентричното поведение на ковача, в гласа му се усещаше ясна нотка на уважение. – Трябва да хвана чираците си да стъкмят една достойна Сага за Ковача. Разбирам, че южният ти замисъл – продължи той, обръщайки се към Ф'лар, – е бил тържествено открит.

Ф'лар кимна без особен ентузиазъм.

– Нараснали ли са съмненията ти?

– Пътуването между времената се заплаща – потвърди Ф'лар, поглеждайки с тревога към спалнята.

– Болна ли е Стопанката на Уейра?

– Спи, но днешното пътешествие я изтощи. Нужен ни е друг, по-малко опасен отговор! – стовари Ф'лар юмрук върху длан.

– Имам наум нещо, което надали е истинският отговор – продължи Робинтън оживено, – но вероятно е друга част от мозайката. Намерих един запис. Преди четиристотин Оборота тогавашният Главен менестрел е бил повикан във Форт Уейр малко след като Червената Звезда се е отдръпнала от Перн във вечерното небе.

– Запис? И какво означава той?

– Ами атаките на Нишките току-що са били привършили, и Водачът на Менестрелите е бил повикан една късна вечер във Форт Уейр. Необичайна покана. Обаче, – Робинтън подчерта различието, като насочи дългия си пръст с мазол на върха към Ф'лар, – по-нататък липсват каквито и да било споменавания за тази визита. А трябва да е имало, защото такива повиквания винаги имат определен смисъл. Всички такива срещи биват записвани, но за тази няма каквото и да било обяснение. Записът е бил прибран от Водача на менестрелите няколко седмици по-късно, и не е останало каквото и да било споменаване, че той е напуснал жилището си. А след около десет месеца Песента на Въпроса е била прибавена към задължителните Обучаващи Балади.

– Смяташ, че тези две събития са свързани с изоставянето на петте Уейра ли?

– Да, но не мога да обясня защо. Просто имам чувството, че тези

събития – посещенията, изчезванията, Песента на Въпроса – са свързани.

Ф'лар напълни чашите на двамата.

– Аз също проверявах Записите, търсейки някакви указания. – Той сви рамене. – Всичко трябва да е било нормално чак до момента, в който те са изчезнали. Има записи за пристигнали кертвани с десетък, за разпределяни запаси, списъци на ранени дракони и на ездачи, връщащи се към патрулиране. И след това записите внезапно прекъсват напълно, остава да действа само Бенденския Уейр.

– И защо е бил избран точно този Уейр от шестте? – настоя Робинтън. – Островът Иста би бил по-добър избор, ако трябваше да се остави само един Уейр. Бенден, който е толкова на север, трудно би изкарал четиристотин Оборота.

– Бенден е високо и изолиран. Може би болест, която е поразила останалите, но е била спряна преди да достигне до Бенден?

– Без никакво обяснение или споменаване? Не може всички ездачи, дракони и хора от Уейра да са паднали мъртви в един миг и дори да не са останали разлагащи се под слънцето трупове.

– Тогава нека се запитаме защо е бил повикан менестрелът? Дали не е бил инструктиран да създаде Обучаваща Балада, която да разказва за това изчезване?

– Добре де, – изхъмка Робинтън, – тя определено не е била предназначена да ни успокои, не и с тази мелодия, ако, разбира се, това изобщо може да бъде наречено мелодия, а аз не мога да го нарека така, нито пък отговаря на въпросите ни! Напротив, тя поставя нови.

– За да им отговорим ли? – предложи меко Ф'лар.

– Аха. – Очите на Робинтън блестяха. – На които ние трябва да отговорим, тъй като това е трудна за забравяне песен. Което значи, че тя е била предназначена да бъде запомнена. Въпросите са важни, Ф'лар!

– Кои въпроси са важни – запита Лесса, която беше влязла тихичко.

И двамата мъже скочиха на крака. Ф'лар с необичайна грижливост подаде стол на Лесса и ѝ наля чаша вино.

– Не съм тръгнала да се разпадам на части – каза тя саркастично, почти обидена от излишъка на вежливост. След това се усмихна на Ф'лар, за да му даде възможност да усети жилото на думите ѝ. – Поспах малко и сега се чувствавам много по-добре. Какво обсъждахте вие двамата толкова оживено?

Ф'лар бързо описа какво обсъждат с Водача на Менестрелите. Кога-то спомена Песента на Въпроса, Лесса се намръщи.

– И аз не мога да я забравя лесно. Което, както са ми казвали, – тя направи гримаса, припомняйки си омразните уроци на Р'гул, – означава, че тя е важна. Но защо? Та тя само задава въпроси.

След това тя внезапно примига и очите ѝ се разшириха от изумление.

– Изчезнали някъде... напред! – изкрещя тя и подскочи. – Това е то! Всички Уейрове са отишли... напред. Но кога?

Ф'лар се обърна към нея, забравил дар слово.

– Те са пристигнали напред в нашето време! Пет Уейра пълни с дракони! – повтори тя с изумен глас.

– Не, това е невъзможно – противопостави се Ф'лар.

– Защо? – запита въодушевият Робинтън. – Нима това не разрешава проблема, с който сме се сблъскали сега? Нуждата от бойни дракони? Не обяснява ли това защо те са тръгнали толкова внезапно, без да оставят каквото и да било обяснение освен Песента на Въпроса?

Ф'лар бутна назад тежкия кичур коса, който висеше пред очите му.

– Това би обяснило действията им, когато са тръгвали, – потвърди той, – тъй като не е бивало да оставят каквито и да било следи, показващи къде са отишли, иначе това би провалило целия замисъл. Точно както аз не можех да кажа на Ф'нор, че зная, че южният Уейр ще има проблеми. Но как те са стигнали където – или когато са дошли? Това е истинският проблем – как може да се дадат на дракон сигурни отправни точки във време, което още не е настъпило.

– Някой отгук трябва да се върне назад, за да им даде правилните отправни точки – отвърна Лесса с напълно спокоен глас.

– Ти си луда, Лесса – изкрещя Ф'лар. На лицето му беше изписана тревога. – Знаеш какво стана с теб днес. Как можеш изобщо да мислиш да се върнеш в някога, което не можеш дори да си представиш? Към време отпреди четиристотин Оборота? Връщането само десет Оборота назад те остави зашеметена и почти болна.

– Няма ли да си струва? – запита го тя. Погледът ѝ беше мрачен. – Не го ли заслужава Перн?

Ф'лар я сграбчи за раменете и я разтърси. Очите му бяха побелели от страх.

– Дори и Перн не си струва да изгубим теб, или Рамот. Лесса, Лесса, да не си посмяла да не ми се подчиниш! – Гласът му заглъхна до напрегнат, леден шепот, треперещ от гняв.

– О, може да има и начини за решаване на този проблем, които за момента да са извън нашите възможности, Стопанко на Уейра –

находчиво се намеси Робинтън. – Кой знае какво ще ни донесе утре? Това определено не е нещо, което човек може да направи, без предварително да го обмисли до най-малките подробности.

Лесса не се опита да се измъкне от здравата като клещи хватка на Ф'лар за раменете ѝ, докато хвърляше поглед към Робинтън.

– Вино? – предложи водачът на менестрелите, наливайки чаша и за нея. Подмолното му действие разчупи вцепенението на Ф'лар и Лесса.

– Рамот не се страхува да опита – каза Лесса. Устните ѝ бяха свити в решителна линия.

Ф'лар хвърли бесен поглед към златната кралица, която наблюдаваше хората. Шията ѝ беше извита почти до раменната става на голямото ѝ крило.

– Рамот е млада – изръмжа Ф'лар и след това улови едновременно с Лесса сухото подмятане на Мнемет.

Тя отметна глава назад и звънът на смеха ѝ отекна в сводестата зала.

– И аз изпитвам остра нужда от добра шега – отбеляза Робинтън настойчиво.

– Мнемет каза на Ф'лар, че той не е бил млад и пак не се е боял да опита. Това било просто една по-дълга стъпка – обясни Лесса, бършейки сълзи от очите си.

Ф'лар погледна намусено към прохода, на края на който Мнемет стоеше на станалия му като дом скален ръб.

Идва натоварен дракон, предупреди бронзовият дракон всички в Уейра. Младият Б'рант носи Литол на кафявия Фант.

– И той ли ще донесе нови лоши новини? – запита Лесса тъжно.

– За Литол е достатъчно тежко да язди чужд дракон или изобщо да идва тук, Лесса от Руата. Не усилвай страданията му нито на косъм с детинщините си – каза остро Ф'лар.

Лесса наведе очи, бясна, че Ф'лар ѝ говори по такъв начин в присъствието на Робинтън.

Литол прекрачи в леговището на кралицата, носейки единия край на голям навит парцал. Младият Б'рант се препъваше под тежестта на другия, изпотен от усилието. Литол се поклони с уважение пред Рамот и подкани с жест младия кафяв ездач да му помогне да размотаят товара си. Когато огромната драперия беше развита, Ф'лар разбра защо майстор Зург беше я запомнил. Цветовете, въпреки че бяха древни, оставаха свежи и ярки. Изобразеното обаче беше дори още по-интересно.

– Мнемет, изпрати да повикат Фандарел. Ето го моделът, от който

той се нуждае за неговата хвъргачка на огън – каза Ф'лар.

– Тази драперия е от Руата – извика възмутено Лесса. – Спомням си я от детството ми. Висеше в Голямата Зала, и беше най-ценената собственост на моя Род. Къде е била? – Очите ѝ хвърляха искри.

– Уважаема леди, сега тя е върната където трябва да бъде – отвърна Литол флегматично, избягвайки погледа ѝ. – Работа на истински майстор – продължи той, докосвайки тежката тъкан така, сякаш беше свещена. – Такива цветове, такива вътквания. Отишъл е поне един живот време, за да се нагласи станът, и всички сили на гилдията, за да бъде довършена тя, или аз не разбирам нищо от истинското майсторство.

Ф'лар тръгна покрай ръба на огромния гоблен. Искаше му се той да беше окачен на стената, за да може да покаже правилната перспектива на героичната сцена. Горната половина на драперията беше доминирана от летяща формация от три ята дракони. Те изригваха пламък, пикирайки към сиви падащи валма Нишки в блестящото небе. Небе с точно това безупречно есенно синьо, което не може да се види при по-топло време, реши Ф'лар. Тревата върху ниските части на хълмовете беше изобразена пожълтяла от мразовитите нощи. Могъщите скали подсказваха, че пейзажът е от Руата. Затова ли драперията беше висяла в Голямата зала на Руата? В долната част се виждаха хора, напуснали защитата на Хранилището, изрязано в склона. Те носеха на гръб странните цилиндри, за които говореше Зург. Тръбите в техните ръце изригваха брилянтни езици пламък на дълги струи, насочени към гърчещите се Нишки, които се опитваха да се заровят в почвата.

Лесса възкликна изненадано и тръгна направо по драперията, вглеждайки се във вътканите очертания на Хранилището, в отворената широко масивна врата. Детайлите на бронзовите ѝ орнаменти бяха старателно изобразени с фини конци.

– Струва ми се, че това е изображението на вратата на Руатското Хранилище – отбеляза Ф'лар.

– Тя е... и не е тя – отвърна Лесса с озадачен глас.

Литол хвърли поглед първо към нея, след това към вътканата врата.

– Вярно е. Не е тя и е тя, и аз излязох от тази врата преди по-малко от час. – Той се вгледа внимателно във вратата пред стъпалата му.

– Така или иначе, ето ги изображенията, които Фандарел искаше да види – каза Ф'лар с облекчение, докато гледаше хвъргачките на огън.

Ф'лар не можеше да разбере предварително дали ковачът ще може да направи работещ модел по това изображение навреме, за да им помогне след три дни. Но ако Фандарел не можеше, то никой не можеше.

Водачът на Ковачите се отнасяше направо светотатствено към драперията. Той легна върху нея и зарови нос в канавата, докато раглеждаше детайлите. След това избоботи, изхъмка и замърмори, седнал с кръс-тосани крака, за да я откопира едно към едно.

– Правено е било. Може да се направи. Трябва да се направи – мърмореше тихо той.

Лесса поръча клях, хляб и месо, когато разбра от младия Б'рант, че нито той, нито Литол са яли каквото и да било. Тя сервира на всички мъже по иронично-подигравателен начин. Ф'лар си отдъхна от мисълта за грижата за Литол. Лесса настоя дори пред Фандарел, дребничка фигура пред чудовищния мъж, да се махне от драперията и да хапне и пийне, преди да се заеме отново с мърморенето и чертаенето.

Фандарел накрая реши, че е направил достатъчно скици, и се оттегли, за да бъде превозен отново до работилницата си.

– Няма смисъл да го питаме кога ще се върне. Твърде дълбоко е замислен, за да ни чуе – коментира Ф'лар развеселено.

– Ако нямате нищо против, аз също ще помоля да ме извините – усмихна се грациозно Лесса към четиримата останали около масата. – Уважаеми Надзирателю Литол, младият Б'рант сигурно скоро също ще трябва да бъде извинен. Той е наполовина заспал.

– Ни най-малко не съм, Стопанко на Уейра – увери я бързо Б'рант и старателно изобрази бодрост.

Лесса почти се разсмя, докато вървеше към помещението за спане. Ф'лар се загледа замислено след нея.

– Нямам много вяра на Стопанката на Уейра, когато тя използва този особено послушен тон – каза той бавно.

– Така или иначе, всички трябва да си тръгваме – предложи Робинтън, ставайки от масата.

– Рамот е млада, но не е толкова глупава – промърмори Ф'лар, след като останалите си тръгнаха.

Рамот спеше, без да обръща внимание на загрижеността му. Той се опита да потърси увереност от Мнемет, но без резултат. Бронзовият дракон дремеше на своята площадка.

Черно, по-черно, най-черно,
И студ, по-страхотен от лед,
Къде е между, де няма живот,
Освен едни нежни драконови криле?

– Просто искам да видя тази драперия обратно на стената в Руата – настоя Лесса пред Ф'лар на следващия ден. – Искам тя да отиде където ѝ е мястото.

Те бяха отишли да видят ранените, и вече имаха един аргумент срещу това Ф'лар да изпрати Н'тон заедно с останалите от южната експедиция. Лесса искаше той да се опита да язди чужд дракон. Ф'лар предпочиташе той да се научи да води свое ято на юг, имайки на разположение достатъчно Обороти, за да възмъжее. Той беше напомнил на Лесса с надеждата, че това може да намали желанието ѝ да се върне четиристотин Оборота назад, за завръщанията на Ф'нор, и беше наблегнал твърдо на проблемите, които тя вече беше изпитала.

Тя се беше замислила дълбоко, въпреки че не беше казала нищо.

По тази причина когато Фандарел съобщи, че вече е готов да покаже на Ф'лар новия механизъм, Водачът на Уейра сметна за достатъчно безопасно да разреши на Лесса триумфа от връщането на откраднатата драперия в Руата. Тя отиде да приготви гоблена да бъде навит и прикрепен към гърба на Рамот.

Той наблюдаваше как Рамот се издигна със силни махове на широките си криле нагоре към Звездния камък преди да се прехвърли през между към Руата. Едва тогава на площадката се появи Р'гул, съобщавайки, че огромен керван с огнен камък навлиза в Тунела. Имаше и други неща за вършене, така че вече наближи обяд преди той да може да отиде и да види грубата и все още недостатъчно ефективна огнехвъргачка на Фандарел... огънят излизаше от отвора на тръбата без каквото и да било налягане. Вече беше късен следобед, когато той отново се върна в Уейра.

Р'гул мрачно съобщи, че Ф'нор го е търсил, и то два пъти.

– Два пъти?

– Два пъти, както казах. Не искаше да остави съобщенията за теб на мен. – Р'гул определено беше обиден от отказа на Ф'лар.

Когато Лесса не пристигна и за вечеря, Ф'лар изпрати ездач до Руата да провери дали тя наистина е донесла драперията. Тя била разръшкала и подгонила цялото Хранилище, докато гобленът не бил окачен както трябва. След това в продължение на няколко часа седяла и го гледала, измервайки от време на време дължината му с крачки.

След това те излетели с Рамот в небето над Голямата кула и изчезнали. Литол беше предположил, както и всеки друг в Руата, че тя се е върнала в Бенденския Уейр.

– Мнемет – повика го Ф'лар, когато вестителят беше свършил

съобщението, – къде са те сега?

Отговорът на Мнемет се забави доста.

Не мога да ги чуя, каза той накрая. Мисловният му глас беше толкова мек и изпълнен със загриженост, колкото това изобщо бе възможно за дракон.

Ф'лар стисна масата с ръце, гледайки към празното леговище на кралицата. Вътре в себе си, през беса, той отлично разбираше къде е отишла Лесса.

Студено като смърт и носещо смъртта,
Останал там, ездачът ще загине.
Но смелите и силните през ужаса летят.
На два пъти бе този път преминал.

Под тях беше Голямата кула на Руата. Лесса наклони Рамот малко наляво, игнорирайки острите коментари на кралицата. Знаеше, че тя също е въодушевена.

Точно така, скъпа, това е точно ъгълът, от който драперията показва вратата на Хранилището. Само че когато са я тъкали, никой не е строил извити прагове и не е довършвал вратата. Нямало ги е и Кулата, вътрешния двор, проходите. Тя потупа учудващо меката кожа на извитата шия, опитвайки се да скрие собственото си напрежение, нервност и безпокойство пред това, което се готвеше да опита.

Тя си каза, че има много съображения в полза на това тя да действува по този начин. Началната фраза на баладата, „Изчезнали някъде напред“ определено наемкваше за между времената. И драперията ѝ даваше необходимата отпавна точка за скока между различните „когато“. Ох, колко беше благодарна тя на тъкача, който беше изтъкал тази врата. Трябваше да си спомни да му каже колко добре се е справил. Надяваше се да бъде способна да го направи. Достатъчно мислене по въпроса. Разбира се, че щеше да бъде способна да го направи. Та не бяха ли изчезнали Уейровете? Знаейки, че са отишли напред във времето, знаейки как да се върне обратно и да ги доведе, очевидно тя щеше да успее да се върне и да ги води. Беше много просто, и само тя и Рамот можеха да го направят. Защото го бяха направили вече.

Тя отново се разсмя нервно и пое няколко дълбоки, треперещи вдишвания.

– Всичко е наред, моя златна любов – мърмореше тя. – Имаш

отправната точка. Знаеш къде искам да отида. Вземи ме между, Рамот, между четиристотин Оборота.

Студът беше страховит, още по-пронизващ, отколкото тя си беше представляла. И въпреки това той не беше физически студ. Това беше осъзнаването на отсъствието на всичко. Няма светлина. Няма звук. Няма допир. Докато те планираха все по-дълго и по-дълго в това нищо, Лесса беше залята от пълна паника, която заплашваше да завладее разума ѝ. Тя знаеше, че седи на шията на Рамот, но не можеше да усети голямото животно под бедрата си, под дланите си. Тя се опита несъзнателно да извика и отвори уста... нищо... никакъв звук в ушите ѝ. Дори не усещаше дланите, които знаеше, че е вдигнала към бузите си.

Тук съм, чу тя Рамот да казва в ума ѝ. Заедно сме. И това успокояване беше всичко, което я пазеше от загуба на разума през тази ужасяваща безкрайност от непреминаващо, безвременно нищо.

Някой беше запазил достатъчно здрав разум, за да повика Робинтън. Водачът на менестрелите намери Ф'лар седнал на масата със смъртнобледо лице и очи, втренчени в празното леговище. Влизането и спокойният глас на менестрела измъкнаха Ф'лар от шокираното състояние. Той отпрати останалите с прибръзано махване на ръка.

– Няма я вече. Тя се е опитала да се върне четиристотин Оборота назад – каза Ф'лар с напрегнат, твърд глас.

Главният менестрел се отпусна на стола срещу Водача на Уейра.

– Тя отнесе драперията в Руата – продължи Ф'лар със същия задавен глас. – Казах ѝ за връщанията на Ф'нор. Казах ѝ колко опасно е това. Тя не спори особено дълго, и помислих, че пътуването между времената може да я е изплашило, ако изобщо нещо може да изплаши Лесса. – Той удари масата с безчувствен юмрук. – Трябваше да я заподозра. Когато мисли, че е права, тя не спира да обмисли и обсъди нещата. Тя просто действа!

– Но тя не е глупава – напомни му бавно Робинтън. – Никога не би прескачала между времена без да има отправна точка. Би ли го направила?

– „Изчезнали някъде напред“ – това е единствената отправна точка, която имаме!

– Изчакай един момент – предупреди го Робинтън и щракна с пръсти. – Предишната нощ, когато тя разглеждаше драперията, беше особено заинтересувана от вратата на Хранилището. Спомняш ли си, обсъждаше я с Литол.

Ф'лар вече беше на средата на пътя навън.

– Идвай, човече, трябва да стигнем до Руата.

Литол запали всички светилници в Хранилището, за да могат Ф'лар и Робинтън да разгледат драперията добре.

– Тя прекара целия следобяд просто да я гледа – каза Надзирателят, клатейки глава. – Сигурни ли сте, че е опитала този невероятен скок?

– Трябва да го е направила. Мнемет не може да чуе нито намек за нея или Рамот откъдето и да е. А казва, че улавя ехо от Кант, който е на много Обороти оттук, и на Южния континент. – Ф'лар закрачи отстрани до драперията. – Какво може да има в тази врата, Литол? Мисли, човече!

– Почти същата е както сега, само дето прагът не е извит и ги няма вътрешния двор и Кулата...

– Това е то. В името на Първото Яйце, колко просто е всичко. Зург казваше, че тази драперия е стара. Лесса трябва да е решила, че е на четиристотин Оборота, и да я е използвала като отправна точка, за да прескочи между времената.

– Ами тогава тя е там и е в безопасност – извика Робинтън, отпускатки се с облекчение на един стол.

– О, не, певецо. Това не е толкова просто – измърмори Ф'лар и Робинтън улови подтиснатия му поглед и отчаянието, отразено на лицето на Литол.

– Каква е работата?

– Между няма нищо – каза Ф'лар с мъртъв глас. – За да пропътуваш между две места е нужно толкова време, колкото за човек да се изкашля три пъти. За да пропътуваш между четиристотин Оборота... – Гласът му заглъхна.

Който иска,
Успява.
Който опитва,
Го прави.
Който обича,
Оживява.

В болящите я уши се появиха гласове, първо като бучене, после затихнаха, изгубвайки напълно звук. Тя потрепери, когато въртящо гадене я завъртя заедно с леглото, което тя усещаше под себе си, все по-бързо и по-бързо. Тя се улови за страните на леглото, главата ѝ беше пронизана

от болка, излъчваща се като че ли точно от центъра на черепа ѝ. Тя запишя както от непоносимата болка, така и от ужасяващата, въртяща, премятаща, падаща липса на твърда опора. И въпреки всичко някаква плашеща необходимост я караше да се опитва да изкара някак си съобщението, което беше дошла да предаде. Понякога усещаше как Рамот се опитва да я достигне в този огромен поглъщащ мрак, който я обвиваше. Тя се опитваше да се улови за ума на Рамот, надявайки се, че златната кралица ще я изведе навън от това мъчително нищо. След това се отпускате, изтощена, за да бъде откъсната отново от безсъзнанието от отчаяната нужда да предаде нещо.

Най-сетне тя усети мека, гладка длан върху ръката си, след това топла и с остър вкус течност в устата си. Тя я прекара около езика си, и течността потъна в разраненото ѝ гърло. Последва пристъп на кашлица, който я остави отслабнала и жадно поемаща си въздух. След това се опита да отвори очите си. Изображенията пред тях не се кривеха и въртяха.

– Кои... сте... вие? – успя да изхърка тя.

– О, моя скъпа Лесса...

– Така ли се казвам? – запита тя объркано.

– Така ни предаде твоята Рамот – ѝ беше казано. – Аз съм Мардра от Форт Уейр.

– Ох, Ф'лар така ще ми се сърди – оплака се Лесса, докато паметта ѝ се връщаше като лавина. – Той ще ме разтърсва и разтърсва. Той винаги ме разтърсва, когато не му се подчинявам. Но бях права. Бях права. Мардра?... Ох, това... отвратително... нищо. – Тя усети, че потъва в сън, без да може да му устои. За щастие, леглото под нея вече не се люлееше.

Стаята, слабо осветена от настенни светилници, и приличаше, и не приличаше на собствената ѝ стая в Бенденския Уейр. Лесса лежеше неподвижно, опитвайки се да определи в какво е разликата. О, да, стените на стаята бяха много гладки. Беше и по-голяма, с висок и сводест таван. Когато очите ѝ привикнаха към слабата светлина и тя можа да различи детайлите по обзавеждането, забеляза, че то е по-фино изработено.

– О, значи вече сте се събудили, мистериозна леди – каза някакъв мъж. През разтворената завеса от външната пещера навлизаше светлина. Лесса по-скоро усети, отколкото видя присъствието и на други хора отатък завесата.

Под ръката на мъжа премина една жена и се приближи до леглото.

– Помня те. Ти се Мардра – каза изненадано Лесса.

– Точно така, а това е Т'тон, Водач на Форт Уейр.

Т'тон поставяше още светилници в прикаченото на стената кошче, поглеждайки през рамо към Лесса дали светлината на ѝ е неприятна.

– Рамот! – възкликна Лесса, сядайки в леглото, разбрала чак сега, че умът, който беше докоснала в леговището, не беше този на Рамот.

– Ох, тази Рамот! – разсмя се Мардра, развеселена, но и леко объркана. – Ще изяде всичко в Уейра до троха. Дори на моята Лорант се наложи да повика на помощ другите кралици, за да може да я удържи.

– Щръкнала е на Звездните камъни, като че ли са лично нейни, и непрекъснато пиши – добави Т'тон не толкова приятелски. След това внезапно наклони глава на една страна. – Ха. Спряла е.

– Можете да дойдете, нали? – избърбори Лесса.

– Да дойдем? Къде да дойдем, скъпа? – запита объркано Мардра. – Ти непрекъснато блънуваше за нашето „идване“, за приближаващи се Нишки, за Червена Звезда, застанала в отвора на Скалата на Окото, и... скъпа, не разбираш ли, че вече два месеца откакто Преминаването завърши?

– Не, не, тепърва започва. Затова се върнах назад, между времената...

– Назад? Между времената? – възкликна Т'тон, като се приближи до леглото и се вгледа внимателно в Лесса.

– Може ли да пийна малко клах? Знам, че не говоря много смислено, и че не съм напълно будна. Но не съм нито луда, нито все още болна, и това е доста сложно нещо.

– Да, наистина – отбеляза Т'тон с измамно спокойствие. Но повика през сервизния отвор да изпратят клах, и придърпа един стол до леглото ѝ, сядайки до нея.

– Разбира се, че не си луда – успокои я Мардра, хвърляйки поглед към другаря си по Уейр. – Щеше ли иначе да язди кралица?

Т'тон трябваше да се съгласи с това. Лесса изчака клахът да дойде. Когато той пристигна, тя отпи благодарно от стимулиращата ѝ топлина.

След това пое дълбоко въздух и започна да говори. Разказа им за Дългия Интервал между опасните преминавания на Червената Звезда, за това как самотният Уейр беше изгубил авторитета и името си, как Йора беше западнала и изгубила контрол върху нейната кралица Неморт, така че когато Червената Звезда се приближи, нямаше внезапно нарастване на люпилата. Как тя беше Впечатала Рамот и беше станала Стопанка на Бенденския Уейр. Как Ф'лар беше надхитрил разбунтувалите се Господари на Хранилищата на следващия ден след първия брачен полет на

Рамот и беше установил твърд контрол над Уейра и Перн, за да ги подготви за Нишките, които знаеше, че идват. Тя разказваше на все по-притихналите си слушатели за първите си опити да лети с Рамот и как беше се върнала, без да иска, назад във времето в деня, когато Факс беше нападнал Руатското Хранилище.

– Нападнал... Хранилището на моя род? – извика поразената Мардра.

– Руата е дала на Уейровете много известни Стопанки – каза Лесса с лека усмивка, при вида на която Т'тон избухна в смях.

– Без съмнение тя е от Руата – увери той Мардра.

Тя им разказа за ситуацията, в която се бяха оказали драконовите ездачи, недостатъчно на брой, за да се справят с атаките на Нишките. За Песента на Въпроса и за голямата драперия.

– Каква драперия? – извика Мардра, вдигнала стреснато ръце към бузите си. – Опиши ми я!

И когато Лесса го направи, тя видя най-сетне доверие върху лицата им.

– Моят баща наскоро е поръчал драперия с точно такава сцена. Каза ми за това на другия ден, защото последната битка с Нишките се е водила над Руата. – Невярваща на себе си, Мардра се обърна към Т'тон, който вече не изглеждаше весел. – Тя трябва наистина да е направила каквото казва. Как иначе би могла да знае за драперията?

– Можеш също да попиташ своята кралица, а и моята – предложи Лесса.

– Вече ти вярваме напълно, скъпа – каза Мардра искрено, – но това е напълно невероятно пътешествие.

– Надали бих го направила отново – каза Лесса, – след като вече знам какво представлява.

– Да, този шок прави прескачането напред между времената доста сериозен проблем, ако на твоя Ф'лар му е нужна ефективна бойна сила – отбеляза Т'тон.

– Ще дойдете ли? Нали ще дойдете?

– Определено има голяма вероятност да дойдем – каза сериозно Т'тон, и внезапно лицето му се разтвори в леко крива усмивка. – Казваш, че сме напуснали Уейровете – изоставили сме ги на практика, и не сме оставили каквото и да било обяснение. Отишли сме някъде... всъщност някога, тъй като сега все още сме тук...

Те всички внезапно млъкнаха, тъй като едновременно се досетиха за една и съща възможност. Уейровете бяха оставени празни, но Лесса

нямаше как да докаже, че пет от тях са се появили отново в нейното време.

– Трябва да има начин. Трябва да има начин. – мърмореше замислено Лесса. – И нямаме време за губене. Нито минута!

Т'тон избоботи в пристъп на смях:

– На този край на историята има напълно достатъчно време, скъпа.

След това те я оставиха да си почива, по-загрижени и от самата нея за това, че беше лежала болна няколко седмици, бълнувайки в писъци, че пада и че не вижда, не чува, не усеща нищо. Казаха ѝ, че Рамот също е страдала от страховитото нищо на продължителния престой между, появявайки се над Руата като бледожълта сянка на предишната златиста кралица.

Господарят на Руатското Хранилище, бащата на Мардра, беше изумен и объркан от появата на ездач в безсъзнание и на побледняла кралица в каменния му двор. Естествено, и за щастие, той беше повикал на помощ дъщеря си от Форт Уейр. Лесса и Рамот бяха транспортирани до Уейра, и Господарят на Руата беше запазил мълчание по въпроса.

Когато Лесса се почувствува достатъчно силна, Т'тон свика Съвета на Водачите на Уейрове. Колкото и странно да беше, нямаше нито един против това да се тръгне... ако можеше да се реши проблемът на време-вия шок и да се намерят отправни точки по пътя. Лесса бързо разбра защо драконовите ездачи са толкова нетърпеливи да потеглят на път. Повечето от тях бяха родени по време на атаките на Нишките. Вече бяха изминали почти четири месеца скучни всекидневни патрули и им беше доскучало от монотонността. Тренировъчните Игри бяха блед заместител на истинските битки, в които всички те бяха участвували. Хранилищата, които до скоро не можеха да намерят начин да изкажат пълното си уважение към драконовите ездачи, започваха да проявяват равнодушие към тях. Водачите на Уейрове виждаха, че такива инциденти зачестяват с изчезването на страха, предизвикан от Нишките. Това беше морално разложение, пагубно като убийствена болест в Уейра и Хранилищата. Алтернативата, която предлагаше молбата на Лесса, беше по-добра, отколкото бавното западане в собственото им време.

В Бенден само Водачът на Уейра беше известен за тези събирания. Понеже Бенден беше единственият Уейр във времето на Лесса, той трябваше да остане неинформиран и недокоснат, докато не дойде нейното време. Нито пък можеше да се спомене каквото и да било за пристъпите на Лесса, тъй като и то беше неизвестно в нейното време.

Тя настоя те да повикат Водача на Менестрелите, тъй като в

нейните Записи пишеше, че е бил повикан. Но когато той я помоли да му каже Песента на Въпроса, тя се усмихна и отказа.

– Ще я напишеш, или наследникът ти ще я напише, когато Уейровете бъдат намерени изоставени – каза му тя. – Тя трябва да е твое дело, не мое повторение.

– Трудна задача е да знаеш, че трябва да напишеш песен, която да даде след четиристотин Оборота ценни познания.

– Бъди само уверен – предупреди го тя, – че това е Обучаваща Балада. Тя не бива да бъде забравяна, защото поставя въпроси, на които аз ще трябва да отговоря.

И когато той започна да се подсмива, тя разбра, че вече му е дала идея.

Обсъжданията как да се стигне толкова далече без да има сензорна депривация ставаха все по-нагорещени. Имаше повече конструктивни, но и непрактични идеи как да се намерят отправни точки из този път. Петте Уейра не бяха ходили напред във времето, и Лесса с единствения си гигантски скок назад не беше спирала, за да подбере такива точки.

– Казваш, че скок между десет Оборота не причинява особени проблеми? – запита Т'тон Лесса на една от срещите, на които се събираха Водачите на Уейрове и Главният менестрел, за да обсъждат този преход.

– Никакви. Той отнема... ами около два пъти повече време, отколкото обикновен скок между места.

– Но прескачането на четиристотин Оборота ти причини неприятности. Хмммм. Може би прескоци от по двадесет-двадесет и пет Оборота ще бъдат достатъчно безопасни.

Това предложение срещна добър прием, докато не взе думата предпазливият водач на Иста, Д'рам:

– Не съм Хранилищен плъх, но тук има една възможност, която не сме обмислили. Откъде можем да знаем, че сме направили този скок? Прескачането между е въпрос и на късмет. Често се случва някой да изчезне. А и Лесса пристигна тук едва жива.

– Добра бележка, Д'рам, – съгласи се оживено Т'тон, – но смятам, че имаме достатъчно доказателства, че сме – отишли сме – ще отидем – напред. Всички белези съвпадат с това. Самото оставане на Уейровете празни я е изпратило назад, за да ни моли за помощ...

– Съгласен съм, съгласен съм – прекъсна го Д'рам сериозно. – Имам предвид, че не сме сигурни дали сме достигнали времето на Лесса. Това още не е станало. Откъде да знаем, че ще стане?

Т'тон не беше единственият, който се мъчеше да открие отговор на този въпрос. Внезапно той стовари ръце с дланите надолу върху масата.

– В името на Яйцето, или ще умрем бавно, без да направим нищо, или ще умрем бързо, опитвайки се да успеем. Вече имам впечатления от спокойния живот, който трябва да водят драконовите ездачи, след като отmine Червената Звезда, чак докато не отидем между на стари години. Признавам си, че почти съжалявам, че Червената Звезда се отдалечава от нас във вечерното небе. Предлагам да сграбчим риска с две ръце и да го разтърсим, докато не успеем или не се провалим. Ние сме драконови ездачи, нали? Създадени, за да се борим с Нишките. Нека тръгваме на бой... след четиристотин Оборота!

Вкамененото лице на Лесса се отпусна. Тя разбираше, че е възможно и хрумналата на Д'рам мисъл, и това беше събудило в сърцето ѝ горчив страх. Да рискува себе си беше нейна си работа, но да рискува тези стотици хора и ездачи, и жителите на Уейра, които щяха да последват ездачите?

Отекналите думи на Т'тон приключиха завинаги дискусиата по този въпрос.

– А аз мисля – прорязва виковете на съгласие въодушевеният глас на Главния менестрел – че знам кои ще бъдат отправните точки. – На лицето му блестеше усмивка на изненада и радост. – Двадесет или двадесет хиляди Оборота, имате водач! И Т'тон го назова. Когато Червената Звезда се отдалечава в небето...

По-късно, когато те пресметнаха орбитата на Червената Звезда, те разбраха колко лесно е това решение, и се посмяха над факта, че дрянният им враг сега ще бъде техен водач.

На върха на Форт Уейр, както и на всички Уейрове, имаше големи камъни. Те бяха така поставени, че по определено време на годината маркираха приближаването и отдръпването на Червената Звезда, докато тя се движеше по неправилния си двеста Оборота дълъг курс около тяхното слънце. Чрез консултиране със Записите, които освен всичко друго съдържаха и разположенията на Червената Звезда, не беше трудно да се планират скокове между от по двадесет и пет Оборота за всеки Уейр. Беше решено, че живеещите във всеки Уейр ще прескачат между в собствения си Уейр, тъй като без съмнение щеше да има инциденти, ако почти хиляда и осемстотин натоварени животни се насочеха към една и съща точка.

Всеки миг вече се струваше на Лесса твърде дълъг и твърде далечен от собственото ѝ време. Тя беше прекарала един месец далеч от

Ф'лар и той ѝ липсваше повече, отколкото тя беше смятала за възможно. Беше загрижена и дали Рамот няма да излети на брачен полет без Мнемет. В интерес на истината, тук имаше достатъчно бронзови дракони и бронзови ездачи, готови да участвуват в него, но Лесса не се интересуваше от тях.

Т'тон и Мардра запълваха времето ѝ с безбройни подробности по организирането на отпътуването, така че в Уейровете да не останат никакви данни за него, освен драперията и Песента на Въпроса.

И един ден Лесса нареди на Рамот да се издигне в небето с облекчение, близо до сълзи, за да заеме мястото си до Звездния Камък на Форт Уейр, близо до Т'тон и Мардра. В петте Уейра ятата бяха подредени в големи формации, готови да тръгнат на път през времето.

И когато всеки един Водач на Уейра рапортува на Лесса, че всички са готови, и че отправните точки, определени от движението на Червената Звезда, чакат в представата им, именно тази пратеничка от бъдещето подаде командата за прескачане между.

И най-ужасна нощ в зора завършва
И слънцето разпръсква страховете.
Кога ли моята душа почти прекършена
Във Уейра свой ще върне се най-сетне?

Вече бяха направили единадесет скока между. Бронзовите дракони на Водачите на Уейрове разговаряха с Лесса всеки път, когато спираха за кратко между скоковете. От над хиляда и осемстотинте дракона само четири не бяха пристигнали, и това бяха стари животни. Всичките пет Уейра се съгласиха да спрат за бързо хапване и горещ клах преди последния скок, който щеше да бъде само дванадесет Оборота.

– По-лесно е да се прескочат двадесет и пет оборота, отколкото дванадесет – коментира Т'тон, когато Мардра сервира клаха. Той хвърли поглед към Червената Звезда, техният проблясващ през изгрева, верен водач. – Тя не променя позицията си толкова много. Разчитам на теб, Лесса, да ни дадеш допълнителни отправни точки.

– Искам да ни върна в Руата преди Ф'лар да открие какво съм направила. – Тя потрепера, когато погледна нагоре към Червената Звезда, и бързо отпи от горещото питие. – Виждала съм Звездата такава точно веднъж... не, два пъти... преди, в Руата. – Тя спря поглед върху Т'тон. Гърлото ѝ се сви, когато си припомни онази сутрин: денят, когато тя

беше решила, че Червената Звезда е заплаха за нея, три дни след което Факс и Ф'лар се бяха появили в Руатското Хранилище, Факс беше умрял от ножа на Ф'лар, и тя беше отишла в Бенденския Уейр. Внезапно ѝ се зави свят и тя се усети слаба и странно неспокойна. Не беше изпитвала подобно нещо, когато спираха между останалите скокове.

– Добре ли си, Лесса? – попита загрижено Мардра. – Побеляла си. Трепериш. – Тя обхвана с ръка Лесса и погледна загрижено към Т'тон.

– Преди дванадесет Оборота бях в Руата – промърмори Лесса, улавяйки се за ръката на Мардра. – Бях в Руата два пъти. Да тръгваме бързо. Твърде много пъти съм тази сутрин. Трябва да се върна обратно. Трябва да се върна обратно при Ф'лар. Той ще бъде толкова сърдит.

ИстERICHната нотка в гласа ѝ стресна както Мардра, така и Т'тон. Последният веднага заповяда огньовете да бъдат изгасени, всички да се качват на драконите и да се готвят за последния скок напред.

Размътеният ум на Лесса предаде отправните точки на драконите на другите Водачи на Уейрове: Руата във вечерен полумрак, Голямата кула, вътрешния двор, пролетния въздух...

Червена искрица в небето студено,
Кръв капка ги води по пътя през времето,
Един след друг Обороти минават,
Звездата червена напред призовава.

Седнали от двете му страни, Литол и Робинтън накараха Ф'лар да яде, наливайки го умишлено с вино. Някъде вътре в себе си Ф'лар знаеше, че той трябва да продължи, но усилието беше смазващо, и вече немаше желание. Това, че те все още имаха Придит и Килара, за да продължат драконовия род, не беше успокоение. И той все още се бавеше да изпрати някого да повика Ф'нор, неспособен да посрещне признанието, което това означаваше. С изпращането за Придит и Килара той потвърждаваше факта, че Рамот и Лесса вече няма да се върнат.

Лесса, Лесса, крещеше той наум непрекъснато, проклинайки я в един момент за безсмисленото ѝ, неразумно поведение, обичайки я в следващия за това, че беше се опитала да осъществи толкова невероятно начинание.

– Казах, Ф'лар, че в момента се нуждаеш от сън повече, отколкото от вино – проникна гласът на Робинтън през пелената, която го обгръщаше.

Ф'лар погледна към него с объркан израз на лицето. След това разбра, че се опитва да вдигне каната за вино, която Робинтън здраво държеше притисната към масата.

– Какво казваш?

– Ела. Ще ти правя компания в Бенден. Всъщност, нищо не би могло да ме убеди да те изоставя в момента. Човече, ти остаря с години в течение на часове.

– Не е ли естествено? – изкрещя Ф'лар, ставайки на крака. Безсилният му гняв беше готов да се излее върху най-близката цел, в случая Робинтън.

Очите на менестрела бяха пълни със състрадание, когато той улови здраво ръцете на Ф'лар.

– Човече, дори Водачът на менестрелите не може да намери думи, с които да изрази симпатията и уважението, които изпитва към теб. Но ти трябва да спиш. Трябва да изкараш утре, а в друг ден трябва да се биеш. Драконовите ездачи трябва да имат водач... – Гласът му пресека. – Утре трябва да изпратиш да повикат Ф'нор... и Придит.

Ф'нор се завъртя на ток и закричи към омразната врата на Голямата зала на Руата.

Език мой, воля дай на радостта,

За драконите ти разнасяй песента.

Пред тях се издигаше Голямата кула на Руата. Високите стени на Външния двор ясно се виждаха в помръкващата светлина.

Сирената запищя с пълна сила, едва чута през оглушителния грохот при появяването на драконите, подредени в пълен боен ред, ято след ято, навсякъде из долината.

Вратата на Хранилището се отвори и ивица светлина се простря върху дворния паваж.

Лесса нареди на Рамот да се спусне близо до кулата и скочи от шията ѝ, тичайки с всички сили да посрещне хората, които се изсипаха от отворената врата. Тя забеляза набитата фигура на Литол. Високо над главата му беше вдигнат фенер. Тя толкова се зарадва, че го вижда, че напълно забрави неприязънта, която изпитваше към Надзирателя.

– Прехвърли последния скок с два дни, Лесса – извика той, когато се приближи достатъчно, за да може да бъде чут през шума на кацащите дракони.

– Прехвърлих? Как съм могла? – наведе глава тя.

Т'тон и Мардра спряха до нея.

– Няма нужда да се ядосваш – увери я Литол и хвана ръцете ѝ в

своите. Очите му танцуваха и той наистина се усмихваше. – Просто си прескочила деня. Върни се между назад, преди два дни. Това е всичко. – Усмивката му се разшири при нейното объркване. – Всичко е наред – повтори той, стискайки дланите ѝ. – Улови същия час, Големия двор, всичко, само визуализирай Ф'лар, Робинтън и мен в двора. Постави Мнемет на Голямата кула и един син дракон на стената. Тръгвай!

Мнемет? – запита Рамот Лесса, нетърпелива да види другаря си по Уейр. Тя наведе голямата си глава и в огромните ѝ очи проблеснаха искри.

– Не разбирам – оплака се Лесса. Мардра плъзна успокояваща ръка около раменете ѝ.

– Но аз разбирам, аз разбирам, повярвай ми! – помоли я Литол, тупайки я несръчно по рамото и хвърляйки поглед към Т'тон с молба за помощ. – Всичко е точно както го беше казал Ф'нор. Не можеш да бъдеш в едно и също време на няколко места, без да изпиташ голямо натоварване, и когато спряхте преди дванадесет Оборота, то буквално щеше да разкъса Лесса на парчета.

– Ти знаеш всичко това? – възкликна Т'тон.

– Разбира се. Просто се върнете два дни назад. Виждате, знам, че сте го направили. Тогава, разбира се, ще бъда изненадан, но не и сега, тази нощ. Зная, че сте се появили преди два дни. Тръгвайте. Стига сме спорили. Ф'лар беше изгубил и ума, и дума от грижи за теб.

– Той ще ме разтърсва – изплака Лесса като малко момиченце.

– Лесса! – Т'тон я хвана за ръката и я отведе обратно при Рамот, която се наведе, за да може ездачката ѝ да се качи.

Т'тон пое напълно командването и накара неговия Фидрант да предаде заповедта за връщане към отправните точки, които беше дал Литол, прибавяйки чрез Рамот описание на хората и на Мнемет.

Студът между върна самоконтрола на Лесса, въпреки че грешката ѝ беше засегнала зле самочувствието ѝ. Сега под тях беше отново Руата. Драконите доволно се подредиха във великолепна гледка. И долу, на фона на светлината от Залата, стояха Литол, високата фигура на Робинтън и... Ф'лар.

Гласът на Мнемет ги посрещна като тръба, и Рамот не можа да стовари Лесса достатъчно бързо, за да отиде да преплете шии с другаря си.

Лесса стоеше където я беше стоварила Рамот, неспособна да направи нито крачка. Знаеше, че Мардра и Т'тон са до нея, но виждаше само Ф'лар, тичащ през двора към нея. Но не можеше да помръдне.

Той я сграбчи и прегърна толкова здраво, че тя нито за миг не се

усъмни в радостта му от нейното завръщане.

– Лесса, Лесса – повтаряше накъсано гласът му в ухото ѝ. Той притисна лице към нейното, прегръщайки я така силно, че тя не можеше да диша. Цялото ми внимателно поддържано безразличие беше изчезнало. Той я целуваше, галеше, прегръщаше и целуваше отново с груба настоятелност. След това внезапно я постави на крака и я хвана за раменете. – Лесса, ако още веднъж... каза той, подчертавайки всяка дума със свиване на пръсти, след което спря, забелязал кръга ухилени странници около тях.

– Казах ви, че ще ме разтърсва – говореше Лесса, бършейки сълзите от лицето си. – Но, Ф'лар, аз ги доведох, всичките... всичките освен Бенденския Уейр. Именно затова са изоставени петте Уейра. Аз ги доведох.

Ф'лар се огледа, погледна зад хората, за да види драконите, кацащи в Долината, по височините, навсякъде, накъдето той се обърнеше. Имаше сини, зелени, кафяви и бронзови дракони, и цяло ято златни кралици.

– Довела си Уейровете? – запита той изумен.

– Да, това са Мардра и Т'тон от Форт Уейр, Д'рам и...

Той я спря с лекичко тръсване, бутвайки я настрана, за да може да види и поздрави новодошлите.

– По-благодарен съм ви, отколкото можете да си представите – каза той и спря, неспособен да продължи. Искаше да им каже твърде много.

Т'тон пристъпи напред, подавайки ръка, която Ф'лар стисна здраво.

– Водим хиляда и осемстотин дракона, седемнадесет кралици, и всичко, необходимо, за снабдяването на нашите Уейра.

– Носят също и огнехвъргачки – намеси се Лесса въодушевено.

– Но... да дойдете... да се опитате... – промърмори изуменият и възхитен Ф'лар.

Т'тон, Д'рам и останалите прихнаха.

– Твоята Лесса ни показва пътя...

– ...и ни водеше Червената Звезда – добави тя.

– Ние сме драконови ездачи, – продължи сериозно Т'тон, – както и ти, Ф'лар от Бенден. Казано ни беше, че тук трябва да се води бой с Нишките, и това е работа за драконовите ездачи... във всяко едно време!

Бий, барабан, свиря, тръба,

Войнико, тръгвай на борба,
С огън изпепели тревата
Дорде залезе зло-звездата.

Още докато петте Уейра се разполагаха из Руатската долина, Ф'нор беше принуден да докара напред във времето хората от южния Уейр. Всички те бяха достигнали до границата на издръжливостта на прекарването във време на двоен живот, и благодарно се намъкнаха обратно в стаите, които бяха опразнили преди два дни и десет Оборота.

Р'гул, без изобщо да подозира за скоковете на Лесса назад, приветствува Ф'лар и неговата Стопанка на Уейра при завръщането им в Бенден с новината за появата на Ф'нор със седемдесет и два нови дракона и добавката, че той лично се съмнява дали някой от ездачите ще бъде в състояние да води бой.

– Никога през целия си живот не съм виждал толкова изтощени хора, – навиваше Р'гул, – не мога да си представя какво може да е станало с тях, при всичкото това слънце и храна и всичко което поискат, и без капка отговорност.

Ф'лар и Лесса обмениха погледи.

– Добре, южният Уейр трябва да бъде поддържан, Р'гул. Помисли над това.

– Аз съм драконов ездач, не отговорник на жените – изръмжа старият ездач. – Ще ми е нужно нещо повече от пътешествия във времето, за да ме смачка като тези тук.

– О, те ще се съвземат за нула време – каза Лесса и се изкикоти при вида на пълното неодобрение на Р'гул.

– Ще им се наложи, ако ще трябва да посрещнем утре Нишките – тръсна раздражено Р'гул.

– Вече нямаме такива проблеми – увери го Ф'лар спокойно.

– Нямаме проблеми? Само със сто четиридесет и четири дракона?

– Двеста и шестнадесет – поправи го категорично Лесса.

Игнорирайки я, Р'гул попита:

– Разполага ли вече Главният ковач с хвъргачки на огън, които да работят?

– Да, с колкото искаш – увери го Ф'лар, усмихнат широко.

Петте Уейра бяха донесли и екипировката си. Фандарел буквално я смъкна от гърбовете им, и без съмнение всяка пещ и наковалня на континента щеше да бъде готова да изработи нови по образците до

сутринта. Т'тон беше казал на Ф'лар, че в неговото време всяко Хранилище е разполагало с преносими огнехвъргачки за всеки от наземните отряди. В течение на Дългия Интервал обаче те или са били използвани като материал от ковачите или са били изгубени като непонятни съоръжения. Драм беше особено заинтересуван от Фандареловата пръскачка на агенотер смятайки я за по-добра от огнехвъргачките, тъй като можеше да служи и за пръскане на растения.

– Добре, – съгласи се мрачно Р'гул, – една-две хвъргачки на огън биха били от полза в следващите няколко дни след утре.

– Намерихме нещо друго, което ще помогне много по-добре – отбеляза Лесса, след което бързо се шмугна в спалното помещение.

Звучите, които се чуваха през завесата, бяха или смях, или ридания, и Р'гул се мръщеше и на двете. Това момиче просто беше твърде младо, за да бъде Стопанка на Уейра в такова време. Нито капка стабилност.

– Не е ли разбрала досега колко критична е нашата ситуация? Дори с подкрепленията от Ф'нор? Ако те изобщо са в състояние да летят – запита ядосано Р'гул. – Не биваше изобщо да й позволяваш да напуска Уейра.

Ф'лар игнорира тази фраза и започна да си налива чаша вино.

– Някога ти ме убеждаваше, че наличието на пет празни Уейра на Перн поддържа твоята теория, че вече няма да има повече Нишки.

Р'гул се прокашля, мислейки, че извиненията – ако Водачът на Уейра изобщо смяташе да ги поднесе – надали биха били ефективни срещу Нишките.

– Тази теория имаше своите достойнства – продължи Ф'лар, наливайки вино и за Р'гул. – Само че такива, каквито ти предполагаше. Петте Уейра са празни, защото те... те дойдоха тук.

Р'гул, надигнал вече чашата към устните си, зяпна Ф'лар. Този човек беше също прекалено млад за отговорността, която носеше. Но... той като че ли наистина вярваше в това, което говореше.

– И да вярваш, и да не вярваш, Р'гул – а до не повече от ден ще по-вярваш – петте Уейра вече не са празни. Те са тука, по местата си, в нашето време. И те ще се присъединят към нас, хиляда и осемстотин дракона вдругиден при Телгар, с огнепръскачки и предостатъчно боен опит.

Един дълъг момент Р'гул гледаше съжалително бедния си събеседник. След това внимателно остави чашата и излезе от стаята. Не желаше да бъде обект на нечия лудост. По-добре щеше да бъде да планира как да си върне водачеството, ако трябваше да се бият вдругиден.

Следващата сутрин обаче, когато видя групата големи бронзови дракони, носещи Водачите на Уейрове и тези на ята на сбирката, Р'гул изпадна в тихо опиянение.

Лесса си размени поздрави с приятелите си и след това, приятно усмихната, напусна стаята под предлог, че трябва да храни Рамот. Ф'лар погледна след нея замислено, след което отиде да посрещне Робинтън и Фандарел, които бяха помолили да бъдат допуснати на срещата. Нито един от двамата не каза особено много, но и не пропусна нито дума. Голямата глава на Фандарел се въртеше от говорещ към говорещ и дълбоко хлътналите очи от време на време мигаха. Робинтън седеше със замечтана усмивка, върховно поласкан от посетилите го предшественици.

Ф'лар бързо беше разубеден от идеята да се откаже от позицията си като Водач на Бенденския Уейр поради неопитността си.

– Справил си се достатъчно добре при Нерат и Керун. Наистина добре – каза Т'тон.

– И ти наричаш двадесет и осем хора и дракони, извадени от строя, добро водачество?

– За първа битка, когато всеки ездач е зелен като новоизлюпен? Не, човече, ти беше навреме при Нерат, както и да си стигнал там, – Т'тон се усмихна иронично към Ф'лар, – което и трябва да прави драконовият ездач. Не, това беше добър полет, бих казал. Наистина добър полет. – Другите четирима Водачи на Уейрове обявиха пълно съгласие с този комплимент. – Само че Уейрът ти не е достатъчно силен, така че ще ти придадем достатъчно ездачи от непълните ни ята, докато не го стегнеш до пълната му сила. Ох, как обичат кралиците тези времена! – Усмивката му се разшири, за да подсказва, че и бронзовите ездачи също ги обичат.

Ф'лар върна усмивката, мислейки, че Рамот вече е почти готова за друг брачен полет, и този път Лесса... ох, това момиче изглеждаше твърде измамно невинно. По-добре да я наблюдава отблизо.

– Сега – говореше Т'тон, – оставяме на Фандареловата работилница всички огнехвъргачки, които донесохме, така че наземните отряди да могат да бъдат въоръжени утре.

– Да, и моите благодарности – избоботи Фандарел. – Ще направим нови за уреченото време и ще ви върнем вашите скоро.

– Не забравяй да пригодиш пръскачката на агенотер за работа във въздуха – добави Д'рам.

– Уговаряме се – огледа Т'тон бързо останалите ездачи, – всички Уейрове да се срещнем в пълна сила три часа след изгрева над Телгар,

за да последваме атаката на Нишките през Кром. Между другото, Ф'лар, тези твои карти, които ни показва Робинтън, са великолепни. Никога не сме имали такива.

– Тогава откъде сте знаели кога къде ще има атака?

Т'тон сви рамене.

– Те идваха толкова редовно, че още когато бях млад ездач, един вид знаех кога ще започне поредната. Но така е много, много по-добре.

– По-ефикасно – добави Фандарел одобрително.

– Вдругиден, когато всички Уейрове се появят над Телгар, ще можем да поискаме каквито припаси са необходими, за да запасим празните Уейрове – ухили се Т'тон. – Както в старите времена, ще изстискваме още десетък от Хранилищата. – Той потърка ръце в очакване. – Както в старите времена.

– Имаме на разположение южния Уейр – предложи Ф'нор. – В това време сме го напуснали вече от шест години, а животните са останали. Те ще са се размножили, и ще имаме предостатъчно плодове и зърно.

– Бих се радвал да видя, че южната експедиция продължава – отбеляза Ф'лар, кимайки окуражително към Ф'нор.

– Да, и да продължим да държим там Килара, ако обичате – добави Ф'нор предупредително. Очите му хвърляха искри от раздразнение.

Те обсъдиха изпращането за спешно запасяване за новозаселените Уейрове, след което се присъединиха към срещата.

– Малко дразнещо е да откриеш, че Уейрът, който си оставил предишния ден, се е превърнал в прашен скелет – каза Т'тон, докато надигаха чашите с Робинтън. – Жените от Долните Пещери бяха малко раздразнени – прихна той.

– Ние почиствахме тези кухни – отвърна възмутено Ф'нор. Добрата почивка през нощта в истинско време беше прогонила голяма част от умората му.

Т'тон се прокашля.

– Ако питаш Мардра, никой мъж не може да изчисти каквото и да било.

– Мислиш ли, че ще бъдеш в състояние да яздиш утре, Ф'нор? – запита Ф'лар загрижено. Той отлично виждаше умората, изписана на лицето на неговия полубрат, въпреки подобрието през тази нощ. Но тези напрегнати Обороти бяха се оказали нужни, и не бяха останали напразни дори след пристигането за един миг на хиляда и осемстотин дракона от миналото. Когато Ф'лар беше изпратил Ф'нор десет години назад във времето, за да може да развъди драконите, от които те така се нуждаеха,

още не знаеха за съществуването на Песента на Въпроса или на драперията.

– Не бих пропуснал този полет дори ако съм без дракон – декларира Ф'нор твърдо.

– Което ми напомня, – отбеляза Ф'лар, – че утре при Телгар ще ни е нужна Лесса. Тя може да разговаря с всеки дракон, ако разбирате – обясни той, почти извинявайки се, на Т'тон и Д'рам.

– О, знаем – увери го Т'тон. – И Мардра няма нищо против. Виждайки неразбиращото изражение на Ф'лар, той прибави: – Като главна Стопанка на Уейр, Мардра, разбира се, води ятото на кралиците.

Изречението на Ф'лар стана още по-неразбиращо.

– Ятото на кралиците?

– Разбира се – Т'тон и Д'рам размениха въпросителни погледи, виждайки изненадата на Ф'лар. – Нали не пазите вашите кралици от бой?

– Нашите кралици? Т'тон, ние в Бенден сме имали само една кралица по едно и също време толкова много поколения, че много тук отричат легендите за кралици, участващи в битките, като долна ерес!

Т'тон изглеждаше опечален.

– До този момент не бях разбрал колко малък е броят ви. – Но ентузиазмът отново го завладя. – Както и да е, кралиците са много полезни с огнехвъргачките. Те откриват валма, които другите ездачи пропускат. Летят ниско, под основните ята. Това е една от причините, поради които Д'рам е толкова заинтересуван от пръскачката на агенотер. Не причинява опадане на косите на жителите на Хранилищата и е много по-добра на каменист терен.

– Искаш да кажеш, че вие позволявате на вашите кралици да летят... срещу Нишките? – Ф'лар игнорира факта, че Ф'нор, а и Т'тон се усмихват.

– Да им позволяваме? – удиви се Д'рам. – Та можеш ли да ги спреш? Не си ли знаете Баладите?

– „Полетът на Морета“?

– Точно така.

Ф'нор се разсмя на глас, виждайки израза на лицето на Ф'лар, докато той раздражено бутваше висящия перчем настрани от очите си. След това се усмихна срамежливо.

– Благодаря. Това ми дава една идея.

Той изпрати Водачите на Уейрове до техните дракони, махна приятелски на Фандарел и Робинтън, по-весел, отколкото мислеше, че ще бъде на сутринта преди втората битка. След това запита Мнемет къде ли

е Лесса.

Къпе се, отвърна бронзовият дракон.

Ф'лар хвърли поглед към празното леговище на кралицата.

О, Рамот е на Върха, както обикновено. Мнемет изглеждаше обиден.

Ф'лар чу как плискащите звуци в банята внезапно престанаха, и викна да изпратят горещ клах. Смяташе да се отпусне малко.

– Добре ли мина срещата? – запита Лесса със сладък глас, след като се появи от банята с хавлия, увита плътно около тялото ѝ.

– Великолепно. Разбира се, Лесса, ти знаеш, че ще си нужна при Телгар.

Тя го изгледа внимателно за момент преди да се усмихне отново.

– Аз съм единствената Стопанка на Уейр, която може да говори с който и да е дракон – отвърна тя лукаво.

– Вярно е – потвърди Ф'лар безгрижно. – И вече не си единствената ездачка на кралица в Бенден...

– Мразя те! – изсъска Лесса, неспособна да убегне на Ф'лар, когато той притисна обвитото в хавлията тяло към себе си.

– Дори когато ти кажа, че Фандарел има огнехвъргачка за теб, така че можеш да се присъединиш към ятото на кралиците?

Тя спря да се върти в ръцете му и го изгледа, недоволна от това, че се беше досетил какво мисли.

– И че Килара ще бъде направена Стопанка на Южния Уейр... в това време? Като Водач на Уейра, имам нужда от мир и спокойствие между битките...

Хавлията падна на пода, когато тя отвърна на целувката му с такава енергия, сякаш беше предизвикана от драконите.

От Уейра и Чашата се вдигнете,
Бронзови, кафяви, сини и зелени,
На криле, драконови ездачи на Перн,
Във въздуха, видими, и в миг – невидени.

Подредени над връх Бенден, малко по-малко от три часа след разсъмване, двеста и шестнадесет дракона изчакваха, докато Ф'лар, покачен на шията на бронзовия Мнемет, проверяваше редиците им.

Под тях, в Чашата, бяха събрани всички жители на Уейра и някои от ранените в първата битка. Всички, освен Лесса и Рамот. Те бяха

отишли във Форт Уейр, където се събираше ятото на кралиците. Ф'лар все още не можеше да подтисне напълно искрицата загриженост за това, че Лесса и Рамот също ще участвуват в боя. Остатък, даваше си сметка той, от дните, когато Перн беше имал само една кралица. Ако Лесса можеше да прескочи четиристотин Оборота назад между времената и да доведе обратно със себе си пет Уейра, то тя щеше да може да се погрижи за себе си и за своята кралица срещу Нишките.

Той се увери, че всеки ездач е добре натоварен с торби огнен камък, че всеки дракон има добър цвят, особено тези от Южния Уейр. Разбира се, драконите бяха добре, но лицата на ездачите все още носеха белези от темпоралното обвързване, което бяха понесли. Той се бавеше, а Нишките щяха да започнат да падат от небето над Телгар.

Най-сетне той издаде заповед за преминаване между. Те се появиха над южната част на самото Телгарско Хранилище, и не бяха първите пристигнали. На запад, на север, и да, вече и на изток пристигаха нови и нови ята, докато целият хоризонт не беше изпъстрен с големите V-та на няколко хиляди драконови криле. Той слабо чу камбаната от кулата на Телгарското Хранилище, когато от земята забелязаха неочакваното количество дракони.

– Къде е тя? – запита Ф'лар Мнемет. – Ще се нуждаем от присъствието ѝ, за да препредава заповедите...

Идва, прекъсна го Мнемет.

Точно над Телгарското Хранилище се появи ново ято. Дори от това разстояние Ф'лар можеше да забележи разликата: златните дракони блестяха на ярката сутрешна слънчева светлина.

През редиците на драконите се понесе одобрително напяване, и въпреки полетните си грижи Ф'лар се усмихна с горда снизходителност пред блестящото зрелище.

Едва тогава източните ята се устремиха в небето, когато драконите инстинктивно усетиха присъствието на древния си враг.

Мнемет вдигна глава и се присъедини към тръбния грохот на бойния вик. След това обърна назад глава, когато стотици други животни се обърнаха, за да получат огнен камък от ездачите си. Стотици големи челюсти сдъвкаха камъка и го погълнаха. Стомашните им киселини превръщаха сухия камък в горящи газове, запалващи се при контакт с кислород.

Нишки! Ф'лар вече ги виждаше ясно на фона на пролетното небе. Пулсът му се учести, не от страх, а от безмилостна радост. Сърцето му биеше неравномерно. Мнемет поиска още огнен камък и започна да

набира скорост с могъщи удари на крилете си във въздуха, подготвяйки се да се хвърли напред, когато бъде изкомандуван.

Водещият Уейр вече бълваше езици от оранжевочервен пламък в бледосиньото небе. Драконите изчезваха и се появяваха отново, изригваха огън и нападаха.

Големите златни кралици се впуснаха в бръснещ полет над хълмовете, за да уловят каквото е било пропуснато.

След това Ф'лар подаде команда за набиране на височина, за да бъдат посрещнати Нишките по средата на неплодното им спускане. И когато Мнемет се понесе напред, Ф'лар размаха юмрук заплашително към примигващата Червена Звезда.

– Един ден – изкрещя той – ние няма да седим тук като овце, очаквайки нападенията ти. Ние ще те нападнем, там, където се въртиш, и ще изгорим всичко върху теб, на твоя територия.

В името на Яйцето, каза си той, ако ние можем да се върнем четиристотин Оборота назад и през морета и планини за едно мигване на окоето, то какво би било пътуването от един свят до друг, ако не просто една по-различна стъпка?

Валма отпред, предупреди го Мнемет.

И когато бронзовият дракон издиша огън, Ф'лар притисна крака около масивния врат. Майко на всички нас, той беше щастлив, че сега, от всички възможни времена, той, Ф'лар, ездачът на бронзовия Мнемет, беше драконов ездач на Перн!

ДРАКОНОВИ СПИСЪЦИ²

Списък на Уейровете (по реда на основаването им)

Форт
Бенден
Високите склонове
Иген
Иста
Телгар
Южен

Главни Хранилища (както са прикрепени към Уейровете)

Уейр Форт
Хранилище Форт (най-старото), Господарят Гроге
Хранилище Руата (следващо по възраст), Господарят Иаксом,
Господар-Надзирател Литол
Хранилище Южен Бол, Господарят Сангел
Уейр Бенден
Хранилище Бенден, Господари Райд и Торонас
Хранилище Битра, Господари Сифер и Сигомал
Хранилище Лемос, Господар Асгенар
Уейр Високите склонове
Хранилище Високите склонове, Господарят Барген
Хранилище Набол, Господари Факс, Мерон, Десклер
Хранилище Тилек, Господар Отерел
Уейр Иген
Хранилище Керун, Господарят Корман
Части от Горен Иген
Хранилище Южен Телгар
Уейр Иста
Хранилище Иста, Господарят Варбрет
Хранилище Иген, Господарят Лаудей

2. Много от описаните тук личности и събития действуват и се случват в следващите тонове от хексалогиата.

Хранилище Нерат, Господари Винсет и Регамон
Уейр Телгар
Хранилище Телгар, Господарят Ларад
Хранилище Кром, Господарят Несел
Южен Уейр
Южно Хранилище, Торик

Основните Господари (и техните Хранилища)

Асгенар (Лемос)
Бангер (Игенски равнини)
Барген (Високите склонове)
Бегамон (Нерат, 2)
Варбрет (Иста)
Винсет (Нерат, 1)
Гроге (Форт)
Дектер (Набол, 3)
Иаксом (Руата)
Корман (Керун)
Ларад (Телгар)
Лаудей (Иген)
Литол (Надзирател на Руата)
Мерон (Набол, 2)
Несел (Кром)
Отерел (Тилек)
Райд (Бенден)
Сангел (Бол)
Сифер (Битра, 1)
Сигомал (Битра, 2)
Торик (Южно)
Торонас (Бенден, 2)
Факс (Набол, 1)

Водачи на Гилдии и Майстори

Андемон – Водач на Фермерите, Хранилище Нерат
Арнор – Майстор Книжовник, Зала на Менестрелите, Хранилище
Форт

- Балдор – Менестрел на Уейр, Уейр Иста
Белесдан – Водач на Кожарите, Хранилище Иген
Бендарек – Майстор ковач-дърводелец, Хранилище Лемос
Бенелек – Пътеводач ковач на машини, Зала на Ковачите
Бриарет – Водач на Животновъдите, Хранилище Керун
Брудеган – Пътеводач менестрел, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Вансор – Майстор ковач-стъклар, Зала на Ковачите, Хранилище Телгар
- Домик – Майстор композитор, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Елгин – Менестрел, Хранилище Полуокръжното море
Джеринт – Майстор на инструменти, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Зург – Водач на Тъкачите, Хранилище Южен Бол.
Идаролан – Водач на Рибарите, Хранилище Тилек
Лиган – Пътеводач кожар, Хранилище Форт
Меноли – Пътеводач менестрел, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Моршал – Майстор по теория, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Никат – Водач на Миньорите, Хранилище Кром
Олдив – Водач на Целителите, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Охаран – Менестрел на Уейр, Уейр Бенден
Палим – Пътеводач хлебар, Зала на Ковачите
Петирон – Менестрел, Хранилище Полуокръжното море
Пиемур – Чирак/Пътеводач Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Робинтън – Водач на Менестрелите, Хранилище Форт
Себел – Пътеводач/Водач на Менестрелите, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Тагетарл – Пътеводач менестрел, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Талмор – Пътеводач менестрел, Зала на Менестрелите, Хранилище Форт
- Тери – Майстор ковач, Зала на Ковачите, Хранилище Телгар
Фасенден – Майстор ковач
Фандарел – Водач на Ковачите, Зала на Ковачите, Хранилище

Телгар

Чад – Менестрел, Уейр Телгар

Шара – Пътеводач целител, Южно Хранилище

Шонегар – Майстор по гласа, Зала на Менестрелите, Хранилище

Форт

Шограни – Водач на Животновъдите, Хранилище Керун

Янис – Майстор Хранилище, Полуокръжното море

Собственици на огнедишащи гущери

Асгенар – кафявия Риал

Банер –

Барген –

Бранд – син

Бреке – бронзовия Берд

Корман –

Деелан – зелен

Фамира – зелен

Ф'нор – златния Грал

Гроге – кралицата Мерга

Г'сел – бронзов

Килара – златен

Ларад – зелен

Меноли – кралицата Красавица; бронзовите Скалчо, Скокльо, Рез-
льо; кафявите Мързеловко, Мимик, Кафявчо; зелените Леля Първа, Ле-
ля Втора; синия Чичо.

Мерон – бронзов

Мирим – зелените Репа, Лок; кафявия Толи

Несел –

Никат –

Н'тон – кафявия Трис

Отерел –

Пиемур – кралицата Фарлир

Робинтън – бронзовия Зайр

Сангел –

Себел – кралицата Кими

Шара – бронзовия Меер, кафявия Талла

Сифер –

Торик – кралица и два бронзови

Винсет –

Кратък речник

Агенотер: разпространен на Перн химикал, HNO₃ (азотна киселина – б.пр.).

Високите склонове: планини на северния континент на Перн (виж картата).

Впечатване: съединяването на умовете на дракон и неговия бъдещ ездач в момента на излюпването на дракона.

Гледа към: Впечатан е от.

Дневните сестри: трио звезди, виждащи се от Перн.

Дълъг Интервал: период от време, около два пъти по-дълъг от обикновен Интервал, през който Нишките не падат и драконовите ездачи намаляват на брой. За последния Дълъг Интервал е предполагано, че предвещава края на Нишките.

Интервал: периодът от време между Преминаванията, около 200 Оборота.

Клах: гореща стимулираща напитка, правена от дървесна кора и с лек вкус на канела.

Между: пространство на липса на всичко и на сензорна депривация между тук и там.

Месец: четири седемдневки.

Нишки: (микоризоидни) спори от Червената Звезда, които се спускат над Перн и се заравят в почвата, поглъщайки всичкия органичен материал, с който влязат в допир.

Обезболяващ мехлем: лекарствено мазило, което, нанесено на раните, притъпява всякакви усещания. Използуван като анестетик.

Оборот: Пернската година.

Огнен камък: богат на фосфин минерал, който драконите дъвчат, за да изригват огън.

Певец на Уейра: менестрелът на драконовите ездачи, обикновено също ездач.

Перн: третата от петте планети на звездата Рукбат. Има два естествени спътника.

Преминаване: период от време, през който Червената Звезда е достатъчно близко, за да поръси Нишки върху Перн.

Рукбат: жълта звезда в сектора на Стрелеца. Има пет планети и два астероидни пояса.

Седмдневка: еквивалентът на седмица на Перн.

Сестрите на Изгрева: друго име на Дневните Сестри.

Светилник: светлинен източник, който може да се носи в кошница.

Слабосветещ: тъп, глупав. Идва от светилник.

Старовремец: член на някой от петте Уейра, които Лесса преведе четиристотин Оборота напред във времето. Използувано като определителен термин за тези, които са се преместили в Южния Уейр.

Червена Звезда: планета-сестра на Перн. Има хаотична орбита.

Черна скала: аналог на възлищата.

Уер-пазач: нощно влечуго, далечен роднина на драконите.

Уейр: домът на драконите и техните ездачи.

Уерови птици: птици, напомнящи грубо домашната пуйка на Земята, но приблизително с размера на шраус.

Уитии: водни растения, напомнящи земните тръстики.

Фелис: цъфтящо дърво.

Фелисов сок: сок, правен от плодове на фелисово дърво.

Сънотворно.

Хранилище: място, където живеят обикновените хора. Обикновено Хранилищата са били прокопавани в планини и хълмове.

Пернски клетви

В името на Първото Яйце

В името на Яйцето

В името на Яйцето на Фарант

В името на черупката на яйцето на дракона ми

Дано го изгорят!

Празна черупка!

През път, мъгла и огън

Черупки!

Жителите на Перн

Абуна: старша на кухнята на Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Алеми: третият от шестте сина на Морския жител, в Хранилище Полуокръжното море.

Андермон: Водач на Фермерите, Хранилище Нерат.

Арнор: Майстор книжовник, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Балдер: менестрел на Иста Уейр

Б'дор: в Иста Уейр

Бедела: Старовремка, Стопанка на Телгар Уейр; дракон – кралицата Солт.

Белесдан: Водач на Кожарите, Хранилище Иген.

Бендарек: Майстор ковач-дърводелец, Хранилище Лемос.

Бенелек: Пътеводач ковач на машини, Зала на Ковачите.

Бенис: един от седемнадесетте сина на Господаря Гроге, Хранилище Форт.

Б'ирто: ездач от Бенден Уейр; дракон – бронзовият Кабент.

Б'най: ездачка от Форт Уейр; дракон – кралицата Бет.

Бранд: прислужник в Хранилище Руата; син огнедишаш гущер.

Б'рант: ездач от Бенден Уейр; дракон – кафявият Фант.

Б'рефи: ездач от Бенден Уейр; дракон – кафявият Йорут.

Бреке: Стопанка на Южния Уейр; дракон – кралицата Вирент; огнедишаш гущер – бронзовият Берд.

Бриала: ученик в Залата на Менестрелите.

Бриарет: Водач на Животновъдите (заменя Сограни), Хранилище Керун.

Брудеген: Пътеводач от хора, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Б'фол: ездач от Бенден Уейр; дракон – зелената Герет.

Ванзор: Майстор ковач-стъклар, Зала на Ковачите, Хранилище Телгар, наричан също Звездоков.

Ванира: виж Варена.

Варена (наричана също Ванира): ездачка от Южния Уейр; дракон – кралицата Ралент.

Видериан: осиновен (син на Морския жител) от Хранилище Форт.

Гандидан: дете в Бенден Уейр.

Гема, леди: Първа Дама на Факс (Господар на Седемте Хранилища) и майка на Иаксом.

Г'денед: бъдещ Водач на Иста Уейр, син на Старовремеца Водач на Уейра Д'рам; дракон – бронзовият Барант.

Г'сел: ездач от Южен Уейр; бронзов огнедишаш гущер; дракон – зелената Рот.

Гроге: Господар на Хранилище Форт; огнедишаш гущер – кралицата Мерга.

Деелан: приемна майка на Иаксом, Хранилище Руата.

Иаксом: Господар (непълнолетен) на Хранилище Руата; дракон – белият Рут.

Джеринт: Майстор по инструменти, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Дж'райт: ездач от Бенден Уейр; дракон – зелената Фалант.

Д'нек: ездач от Форт Уейр; дракон – бронзовият Загент.

Д'нол: ездач на бронзовия дракон Валент, в Бенден Уейр.

Домик: Майстор композитор, в Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Дорсе: млечен брат на Иаксом, Хранилище Руата.

Д'рам: Старовремец, Водач на Иста Уейр; дракон – бронзовият Тирот.

Д'уер: ездач в Бенден Уейр; дракон – синият Требет.

Дунка: жителка на къщата за момичета при Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Елгион: новият менестрел на Хранилище Полуокръжното море.

Зург: Водач на Тъкачите, Хранилище Южен Бол.

Идаролан: Водач на Рибарите, Хранилище Тилек.

Йора: Стопанка на Бенден Уейр преди Лесса; дракон – кралицата Неморт.

Кайла: работничка, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Камо: слабоумен, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

К'ван: ездач от Бенден Уейр; дракон – бронзовият Хет.

К'дер: ездач от Иста Уейр; дракон – синият Варт.

Келина: ездачка на кралица от Бенден Уейр; дракон – кралицата Ламат.

Кенелас: жена от Долните Пещери в Бенден Уейр.

Керн: най-старият син на Господаря на Кром Несел.

Килара: сестра на Господаря Ларад и Стопанка на Южния Уейр, която се премества в Уейр Високите склонове, когато Старовремците са прогонени; дракон – кралицата Придит.

Кирнети: момче от Хранилище Телгар, Впечатва бронзовия дракон Фидирт.

К'небел: Учител на младите ездачи, от Форт Уейр; дракон – бронзовият Фирт.

К'нет: ездач от Бенден Уейр; дракон – бронзовият Пиант.

Корана: сестра на Фиделио (жител на Платото), Хранилище Руата.

Костра: ездачка от Иста Уейр; дракон – кралицата Кайлит.

Лесса: Стопанка на Бенден Уейр; дракон – кралицата Рамот.

Лиганд: Пътеводач кожар в Хранилище Форт.

Лидит: Драконова кралица преди Неморт. Ездачката ѝ не е известна.

Литол: Надзирател, наместник на невръстния Господар Иаксом от Хранилище Руата; дракон – кафявият Ларт (умрял).

Л'тол: ездач от Бенден Уейр, също, като Литол, Надзирател на Хранилище Руата; дракон – кафявият Ларт (умрял).

Л'трел: бащата на Мирим, от Южен Уейр; дракон – синият Фалгрент.

Мави: Дама на Морския жител Янис, от Хранилище Полуокръжното море.

Манора: старша на жените от Бенден Уейр.

Маргата: главна Стопанка на Уейр, от Форт Уейр; дракон – кралицата Лудет.

Мардра: Старовремка, Стопанка на Форт Уейр, изпратена в Южен Уейр; дракон – кралицата Лорант.

Меноли: Пътеводач от Залата на Менестрелите, Хранилище Форт; огнедишащи гущери (10): кралицата Красавица; бронзовите Скалчо, Скокльо, Резльо; кафявите Мързеливко, Мимик, Кафявчо; зелените Лея Първа, Лея Втора; синия Чичо.

Меноли: най-младата дъщеря на Морския жител (Янис) от Хранилище Полуокръжното море.

Мерелан: майка на Робинтън (Водач на Менестрелите от Залата на Менестрелите).

Мерика: Старовремка, Стопанка на Уейр Високите склонове, изпратена в изгнание в Южния Уейр; дракон – кралица.

Мирим: зелен ездач, наследник на Бреке от Бенден Уейр; дракон – зелената Пат; огнедишащи гущери: зелената Репа, зелената Лок, кафявия Тули.

Морета: древна Стопанка на Бенден Уейр; дракон – кралицата Орлит.

Моршал: Майстор-теоретик, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

М'рек: заместник-водач на ято от Телгар Уейр; дракон – бронзовият Зигит.

М'ток: ездач от Бенден Уейр; дракон – бронзовият Литорт.

Надира: Стопанка на Иген Уейр.

Нанира: вж. Варена.

Никат: Водач на Миньорите, от Хранилище Кром.

Н'тон: водач на ято от Бенден Уейр, след това Водач на Форт Уейр след Т'тон; дракон – бронзовият Лиот; огнедишащ гушер – кафявият Трис.

Олдив: Водач на Целителите, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Охаран: Пътеводач менестрел от Бенден Уейр.

Палим: Пътеводач хлебар от Хранилище Форт.

Петирон: старият менестрел на Хранилище Полуокръжното море.

Пиемура: Чирак/Пътеводач, от Залата на Менестрелите, Хранилище Форт; огнедишащ гушер кралицата Фарли; звяр-следотърсач Глупчо

Пилгра: Стопанка на Уейр Високите склонове; дракон – кралицата Селгрит.

П'ломар: ездач от Бенден Уейр; дракон – зелената Ладрарт.

Пона: внучка на Господаря на Хранилище Южен Бол Сангел.

П'ратан: ездач от Бенден Уейр; дракон – зелената Порант.

Прила: най-младата Стопанка, на Форт Уейр; дракон – кралицата Селиант.

Ранели: гледачка и слугиня на Килара.

Р'гул: Водач на Бенден Уейр преди Ф'лар; дракон – бронзовият Хат.

Р'март: Старовремец, Водач на Телгар Уейр; дракон – бронзовият Брант.

Р'мел: ездач от Бенден Уейр; дракон – Сорент.

Р'нор: ездач от Бенден Уейр; дракон – кафявият Вириант.

Робинтън: Водач на Менестрелите от Залата на Менестрелите, Хранилище Форт; огнедишащ гушер – бронзовият Зайг.

Санра: гледачка на децата от Бенден Уейр.

С'ган: Певец на Уейра в Бенден; дракон – синият Тагат.

С'горал: ездач от Южен Уейр; дракон – зелената Бетунт.

Себел: Пътеводач/Водач на Менестрелите, заместник на Робинтън, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт; огнедишащ гушер – кралицата Кими.

Села: Следващата след Меноли сестра, от Хранилище Полуокръжното море.

Силон: дете в Бенден Уейр.

Силвина: старша на жените от Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

С'лан: ездач от Бенден Уейр; дракон бронзовият Бинт.

С'лел: ездач от Бенден Уейр, дракон бронзовият Туент.

Сограни: Водач на Животновъдите, Хранилище Керун.

Сорийл: съпруга на Първия Жител на Хранилище Полуокръжното море.

Старият Чичо: праядо на Меноли, от Хранилище Полуокръжното море.

Тагетарл: Пътеводач от Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Талина: Стопанка на Бенден Уейр; язди кралица.

Талмор: Пътеводач учител, от Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Т'бор: Водач на Южен Уейр, по-късно се премества в Уейр Високите склонове, когато Старовремците са изгонени; дракон – бронзовият Орт.

Т'гран: ездач от Бенден Уейр; дракон – кафявият Брант.

Т'гелан: водач на ято от Бенден Уейр; дракон – бронзовият Монарт.

Т'гор: ездач от Бенден Уейр; дракон – синият Серит.

Тегер: жител на Руата.

Тела, леди: една от дамите на Факс.

Тери: Майстор ковач, Зала на Ковачите, Хранилище Телгар.

Тордрил: осиновен в Хранилище Руата, бъдещ Господар на Иген.

Торени: древна Стопанка на Бенден Уейр.

Торик: Господар на Южно Хранилище.

Т'ран: ездач от Иген Уейр; дракон – бронзовият Редрет.

Т'рон: Старовремец Водач на Форт Уейр, изгонен в Южен Уейр; дракон – бронзовият Фидрант; наричан също Т'тон.

Т'руб: ездач от Форт Уейр; дракон – зелената Бет.

Т'сел: ездач от Бенден Уейр; дракон – зелената Трент, огнедишащ гущер бронзовият Рил.

Фандарел: Водач на Ковачите, Зала на Ковачите, Хранилище Телгар.

Фанна: Старовремка, Стопанка на Иста Уейр; дракон – кралицата Мирант.

Факс: господар на Седемте Хранилища, баща на Иаксом.

Фелена: заместничка на Старшата Манора, в Бенден Уейр.

Фиделио: жител на Руата, на платото в Хранилище Руата.

Финдер: менестрел на Хранилище Руата.

Ф'лар: Водач на Бенден Уейр; дракон – бронзовият Мнемет.

Ф'лессан: ездач в Бенден Уейр, син на Ф'лар и Лесса; дракон – бронзовият Голант.

Ф'лон: Водач на Бенден Уейр, баща на Ф'нор и Ф'лар.

Ф'нор: заместник-водач на ято в Бенден Уейр; дракон – кафявият Кант; огнедишащ гущер – златният Грал.

Ф'рад: ездач от Бенден Уейр; дракон – зелената Телорт.

Х'аджес: заместник-водач на ято в Телгар Уейр; дракон – бронзовият Керт.

Хорон: син на Господаря Гроге, Хранилище Форт.

Шара: Пътеводач целител, от Южното Хранилище; огнедишащи гущери бронзовият Меер и кафявата Тала.

Шонагар: Майстор по гласови умения, Залата на Менестрелите, Хранилище Форт.

Янис: Майстор и Морски жител в Хранилище Полуокръжното море.

ЗА АВТОРА

Родена на 1 април, Ан Макафри се е опитала да живее независимо от подозрителната си рождена дата. Първият ѝ роман е бил написан в училище по латински, и е могъл да ѝ донесе незабавна слава и отлична оценка, ако се беше опитала да го напише на съответния език. Сериозно разочарована, тя се обърнала към стаяха и станала драматична актриса, явявайки се в първия успешен летен музикален цирк в Ламберсвил, Ню Джърси. Изучавала е техника на гласа девет години и през това време е проявила значителен интерес към сценичната режисура на опера и оперета, завършвайки тази фаза от живота си със сценичната режисура на американската премиера на пиесата на Карл Орф „Ludus De Nato Infante Murificus“, в която тя също и играе вещицата.

По времето, когато трите деца от брака ѝ са били на училище през по-голямата част от деня, тя вече е била достигнала достатъчен успех в областта на разказите, за да се посвети изцяло на писането.

Между честите ѝ появи в Съединените щати и Канада като лектор и почетен гост на събирания на любители на фантастиката, г-жа Макафри живее в Драконовото имение, между хълмовете на провинция Уиклоу, Ирландия, с две котки, две кучета и подобрани коне. За себе си тя казва: „Имам зелени очи, бели коси и бръчици; всичко останало се променя незабелязано“.

КРАЙ

© 1968 Ан Макафри
© 1994 Григор Гачев, превод от английски

Anne McCaffrey
Dragonflight, 1968

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ПОЛЕТЪТ НА ДРАКОНА. 1994. Изд. Абагар Холдинг, София; Изд. Орфия, София.
Биб. Приказна фантастика. Роман. Превод: от англ. Григор ГАЧЕВ [Dragonriders of
Pern: Dragonflight, Anne McCAFFREY (1968)]. Формат: 130×200 мм. Страници: 304.
Цена: 89.00 лв (2.00 лв.). ISBN: 954-584-144-1 (грешен); 954-584-114-1 (поправен).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/54>]